XIV. évfolyam 16. szám. 1958. április 17

Ludas Matyi

Ára: 1 forint

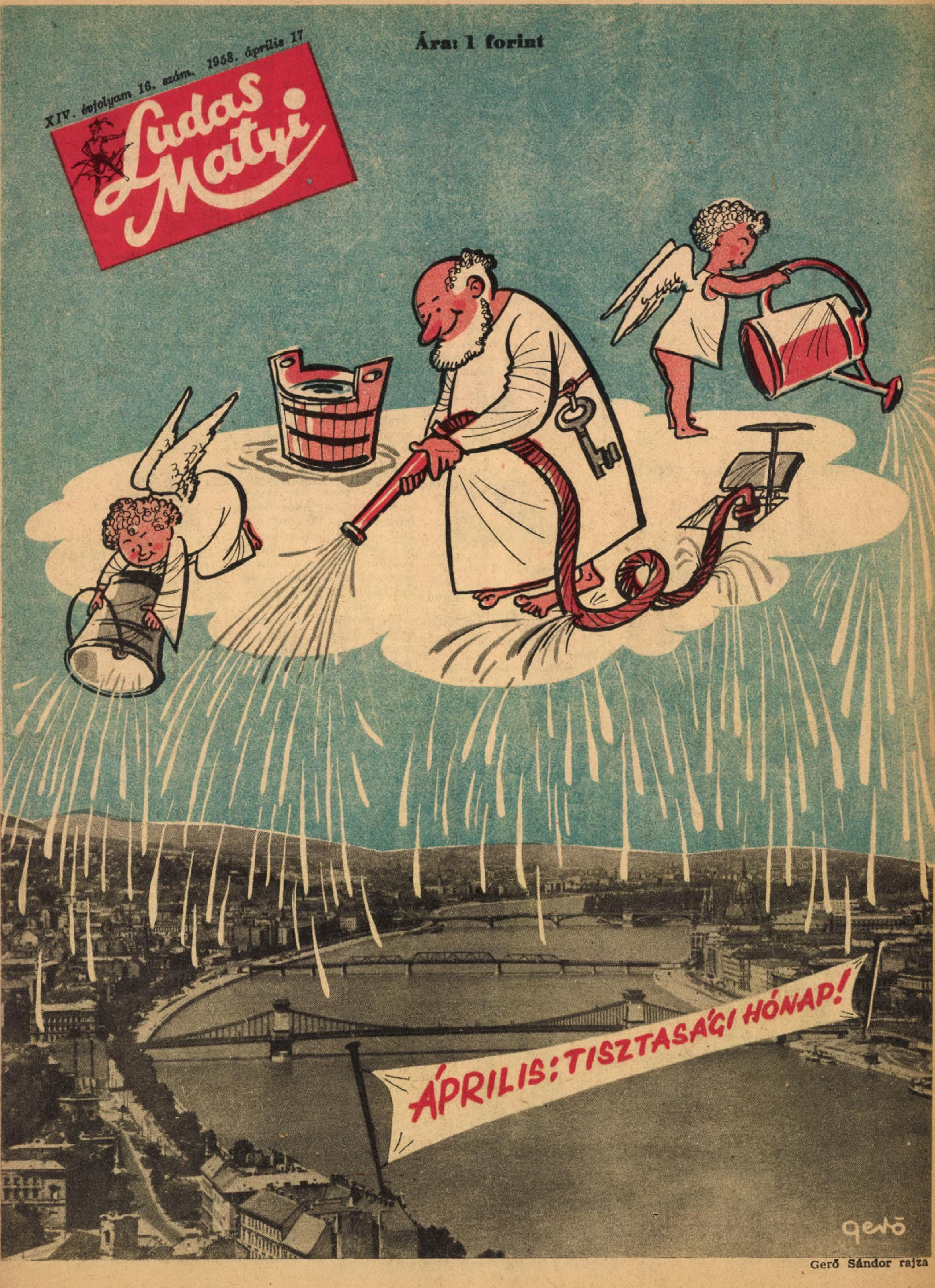
ÁPRILIS: TISZTASÁGI HÓNAP!
gerő

Gerő Sándor rajza

Nászút a Vidám Parkban

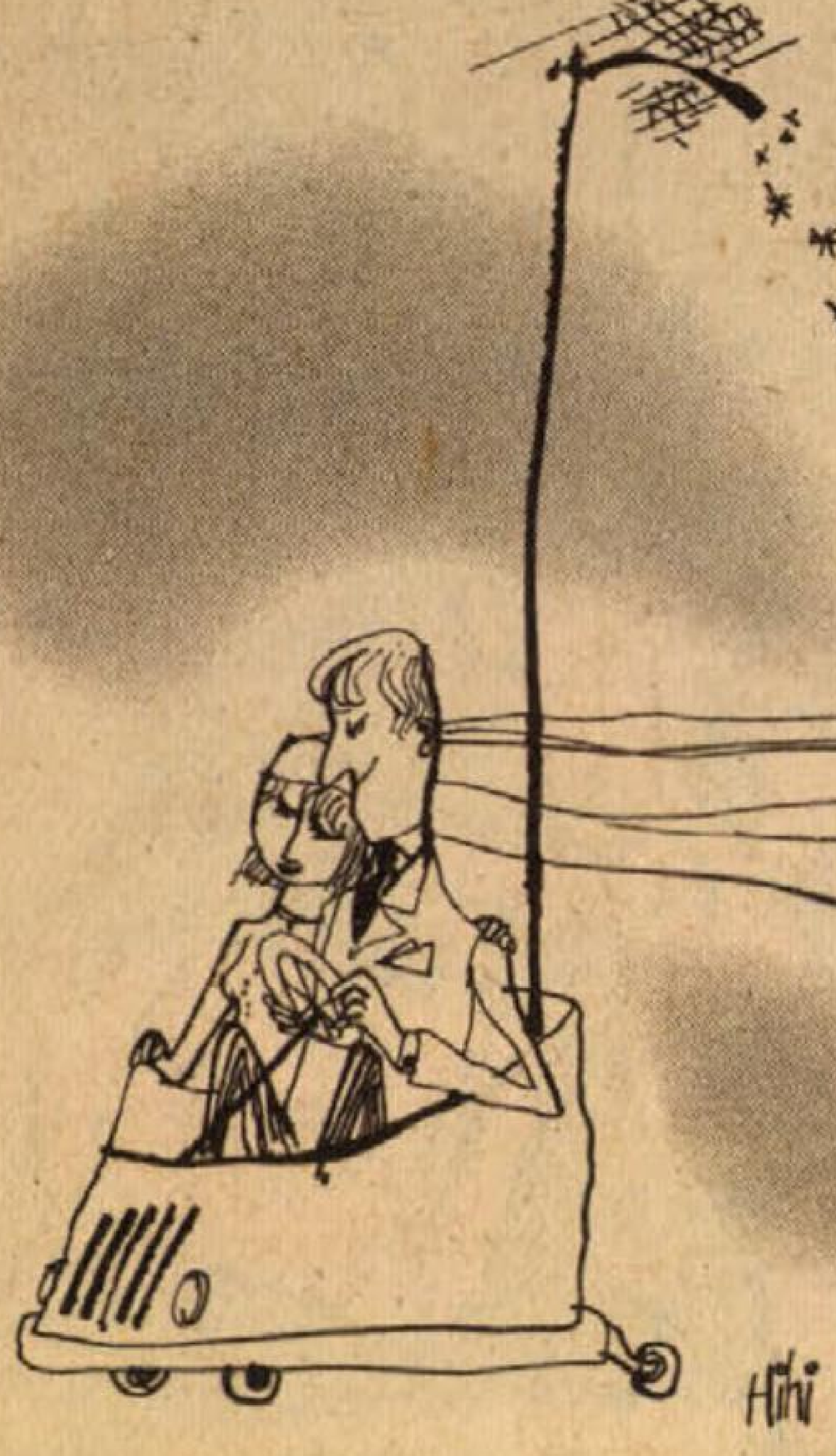

Áznak a mezőn a gépek

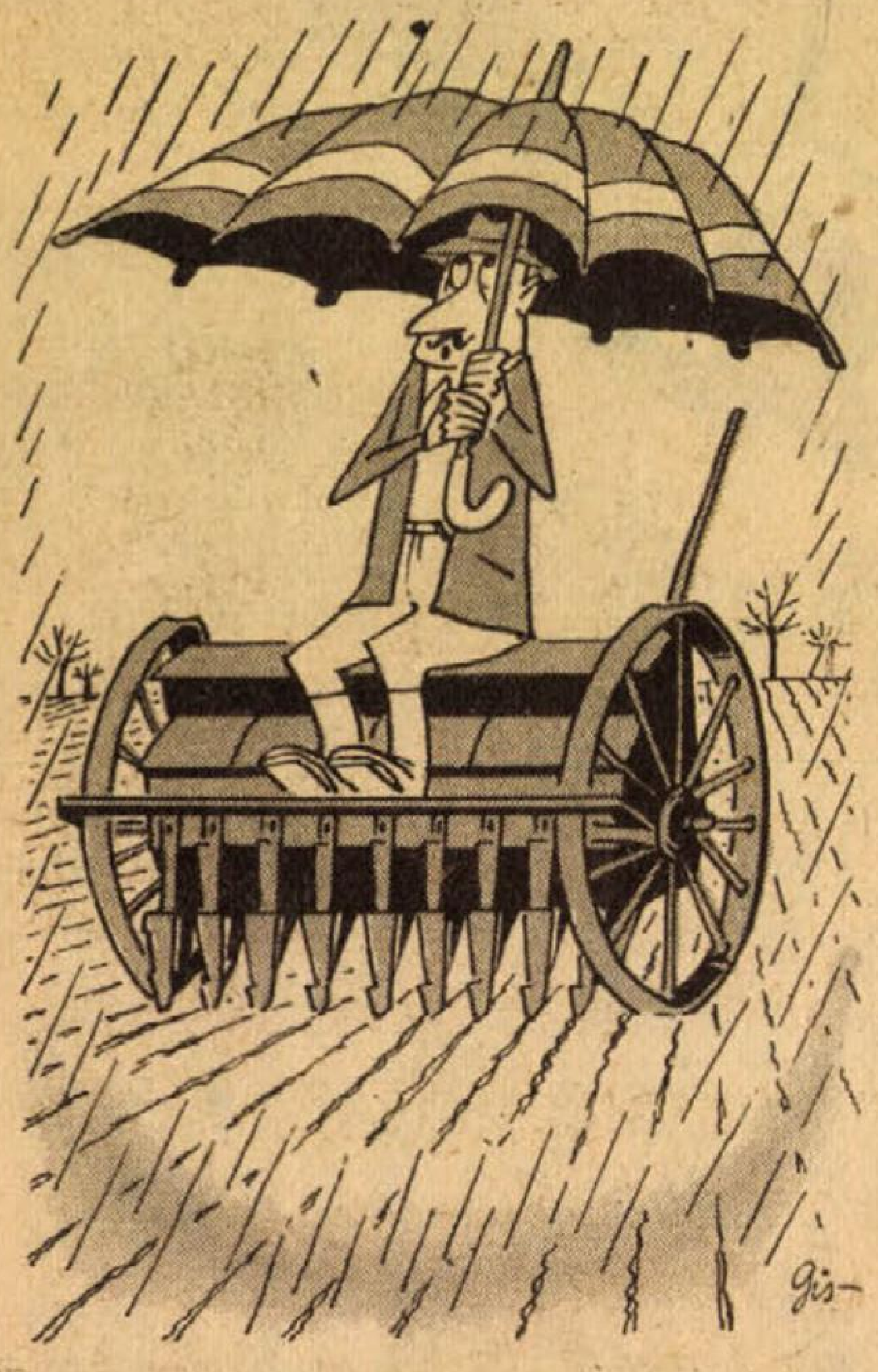

Egy lelkiismeretes gazda

LJUBISA MANOJLOVICS: A lepke

Ez a mese nem rólam szól, mert az igen-igen kellemetlen lenne. Feleségem van és gyermekeim vannak. Ez a mese másvalakiről szól, akinek szintén van felesége és gyerekei, de aki nem én vagyok, hanem az a másik. És mindent, amit itt olvasni fognak, ő mesélt. Az a másik mesélte, nem pedig én.

Egy napon összetalálkoztam Vele. Bársony kiskosztümben volt. A kosztüm alatt vörös pulóver. Rettenetes dolog egy ilyen feszes pulóver, pláne amikor még vörös is hozzá. Az ilyesmit egész egyszerűen be kellene tiltani. Meg kellene tiltani, hogy a nők ilyesmit hordjanak. Régen nem láttuk egymást, azóta, ahogy átkerültem egy másik vállalathoz. Megszólaltam:

— Régen nem láttuk egymást.

— Régen — mondja ő.

— Nagyon régen — mondom én.

— Nagyon — mondja ő.

És mély hallgatásba merülünk. Én csak nézem. És csak arra a pulóverre gondolok — arra, hogy az ilyesmit be kellene tiltani, nem volna szabad megengedni, hogy ilyesmiben járjanak a nők.

— Nagyon örülök, hogy találkoztunk — mondja ő.

— Én is, igazán — mondom én.

— Sohasem látjuk egymást — mondja ő.

— Sohasem! — mondom én.

— Ez érthető is, sehová sem járok. Otthonról az irodába, az irodából haza. Esténként rendszerint otthon vagyok. Egyedül. Olvasni szoktam — mondja a lány.

Lepke szállldogál a levegőben, színes szárnyait csapkodja, egy lámpa körül röpdös, odaverődik az üveghez, be akarna törni az üvegburokba.

— Ugye most jobban nézek ki?

— Igen, remekül nézel ki — mondom én.

Nézem a lányt. A pulóvereket be kell tiltani, de az áttetsző harisnyákat is be kell tiltani. Az ő nagyanyja nem hordott ilyen harisnyát, az anyja sem hordott ilyen harisnyát, miért hordjon akkor ilyen harisnyát — átkozott nylont — az ő nagyanyjának az unokája, az anyjának a lánya? Ha az én nagyapámnak nem kellett ilyesmit látnia, ha az én apámnak nem kellett ilyesmi miatt szédülnie, mért kínlódjon ilyesmi láttán a nagyapám unokája, az apám fia?

— Hiszen te tudod, hogy én hol lakom . . . — mondja a lepke.

— Honnan tudnám? — mondom én.

— Hát persze, nem tudod. Hiszen még sohasem voltál nálam. Hát ott lakom, abban a házban, látod? Ott, a harmadik emeleten. A balkontól balra a második ablak . . . Amikor világosság van, azt jelenti, hogy otthon vagyok — mondia ő.

Amikor elváltunk, forró volt a kezem.

Furcsa találkozás. Ha az ember jobban elgondolkodik felette, igen-igen kellemetlen. Ágyonkomplikálhatja ezt a vacak kis életet.

Később természetesen szilárdan elhatároztam: nem megyek el hozzá! Hiszen értik, ugye, férj vagyok, apa — és egyebek.

Amikor besötétedett, egyre ez járt a fejemben: nem, nem megyek el. És csökönyösen kitartok elhatározásom mellett. Senki sem ingathat meg. De mégis, rettenetesen szeretném tudni, hogy világosság van-e a szobájában. Nem, nem megyek fel hozzá: de azt, hogy ég-e a villany, azt jogom van megállapítanom.

Felnézek. Világosság van.

Behunyom a szemem. A szemhéjamon keresztül is világít.

Világít, világít világít . . .

Ez a mese nem rólam szólt, mert az nagyon, nagyon kellemetlen volna. Nekem feleségem van és gyermekeim vannak. Ez a mese másvalakiről szólt, akinek szintén van felesége és akinek ugyancsak vannak gyerekei, de aki mégsem vagyok én, hanem az a másik. És mindent, amit itt olvastak, ő mesélt, az a másik, nem pedig én, á, dehogyis . . . Mert én ilyesmit nem mesélek. Nem vagyok bolond.

Takarékosság a képzőművészetben

Kasso rajza

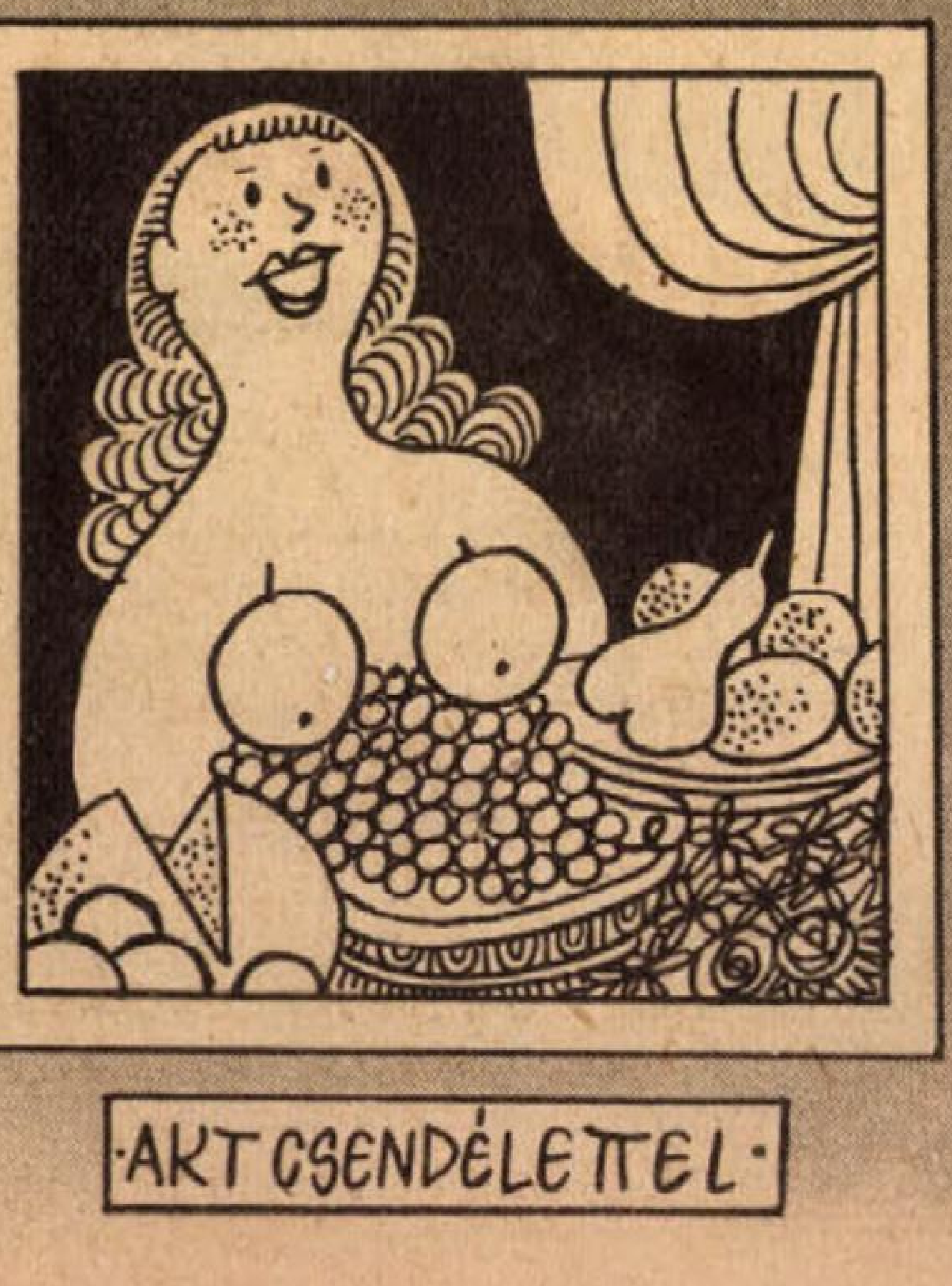

AKT CSENDÉLETTEL

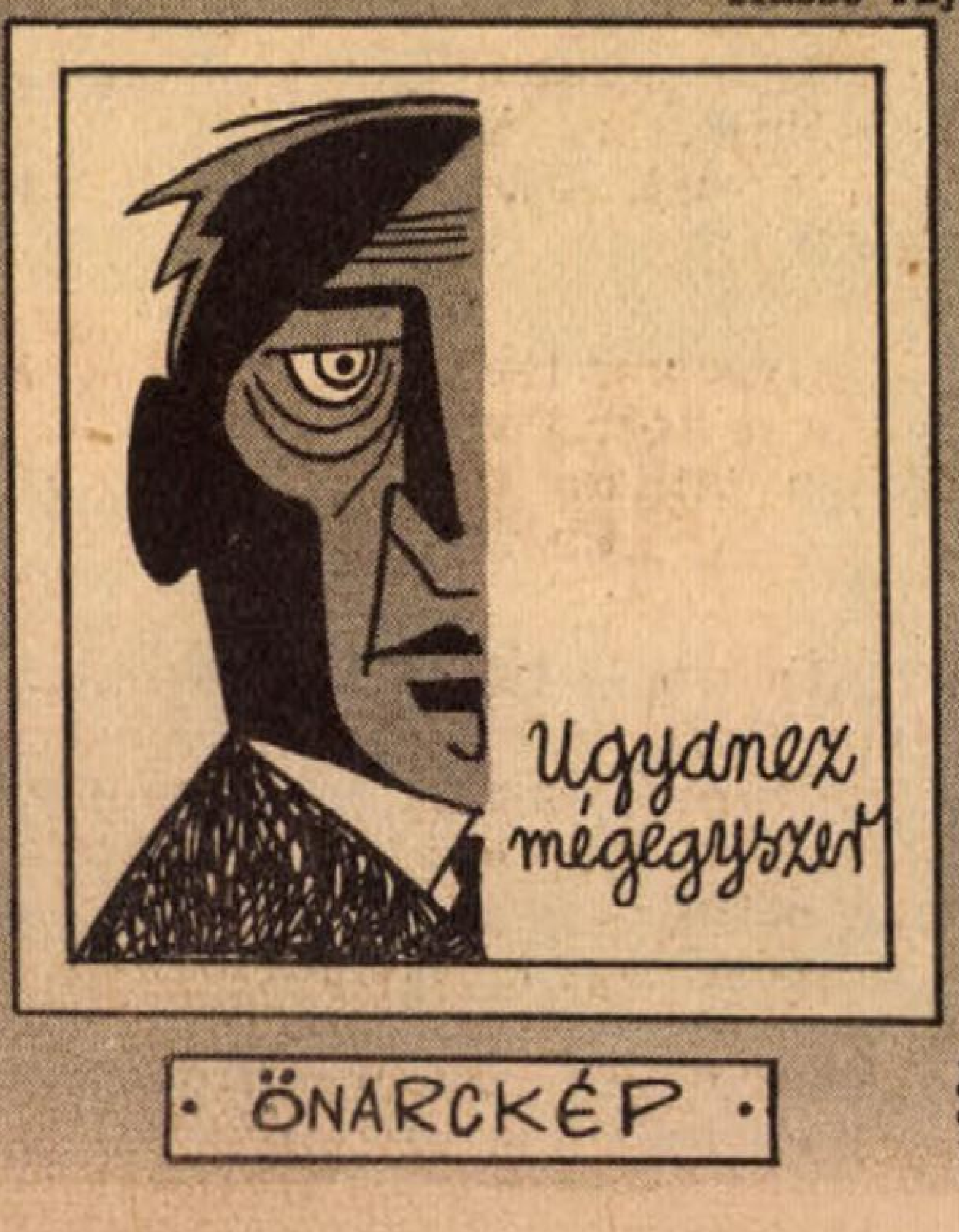

ÖNARCKÉP

KASSO

A mennyek országában

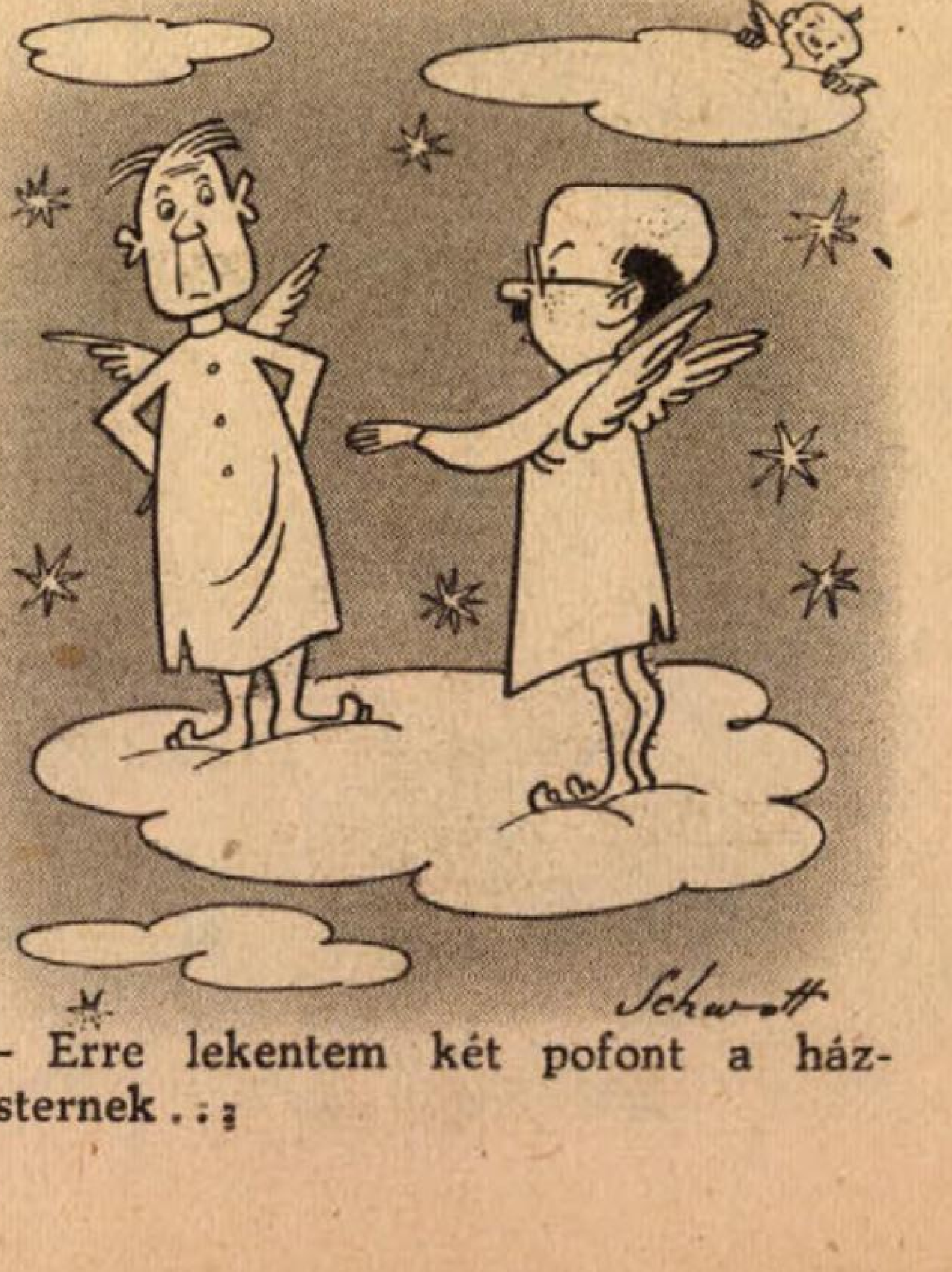

— Erre lekentem két pofont a házmesternek . . .

A humor könyvéből

JÓKAI MÓRT egyszer a Révai-féle könyvkereskedésben találja egy író, amint az íróasztalnál ül, tollal a kezében.

— Mit csinálsz, Móric bácsi?

— Pénzt! — volt a kurta válasz.

— Taníts meg erre engem is...

— Na, ezt ugyan ne tanuld meg tőlem, öcsém, — felelte Jókai, s hamiskás mosollyal mutatta, hogy váltót írt alá.

DEMOKRITOST, a görög bölcset, megkérdezték, miért vett magának olyan kicsi feleséget, Demokritos azt felelte:

— Mindig azt hallottam, hogy két rossz közül a kisebbet kell választani...

TÖMÖRKÉNY ISTVÁN egy ízben az őt hallgató társaság nagy álmélkodására jelentette ki, hogy sohasem volt még abban a városban, ahol született. A dolgot így magyarázta meg:

— Cegléden születtem a vasútállomáson, mely jó órányira feküdt a várostól. Mivel igen csúnya hóförgeteg dúlt, nem vittek be keresztelni a városba, hanem a papot hívták ki hozzám. Nemsokára aztán szüleim elköltöztek a vasútállomásról. Az azóta eltelt ötven esztendő alatt nem értem rá, hogy Szegedről átránduljak Ceglédre. Így tehát sohasem voltam abban a városban, amelyben születtem.

VIZVÁRY GYULA, a felejthetetlen komikus, amilyen ellenállhatatlan humorral kacagtatta meg esténként a Nemzeti Színház közönségét, éppen olyan rendkívül komoly, kimért modorú ember volt a színpadon kívül.

Egy alkalommal a régi Nemzeti Színház előtt az egyik fiatal színészóriás affektálva jegyezte meg Vizváry előtt:

— Érdekes, az apám sehogysem akart beleegyezni, hogy színész legyek.

A nagy művész csak ennyit mondott:

— Hiszen nem is lett. —

Múzeumban

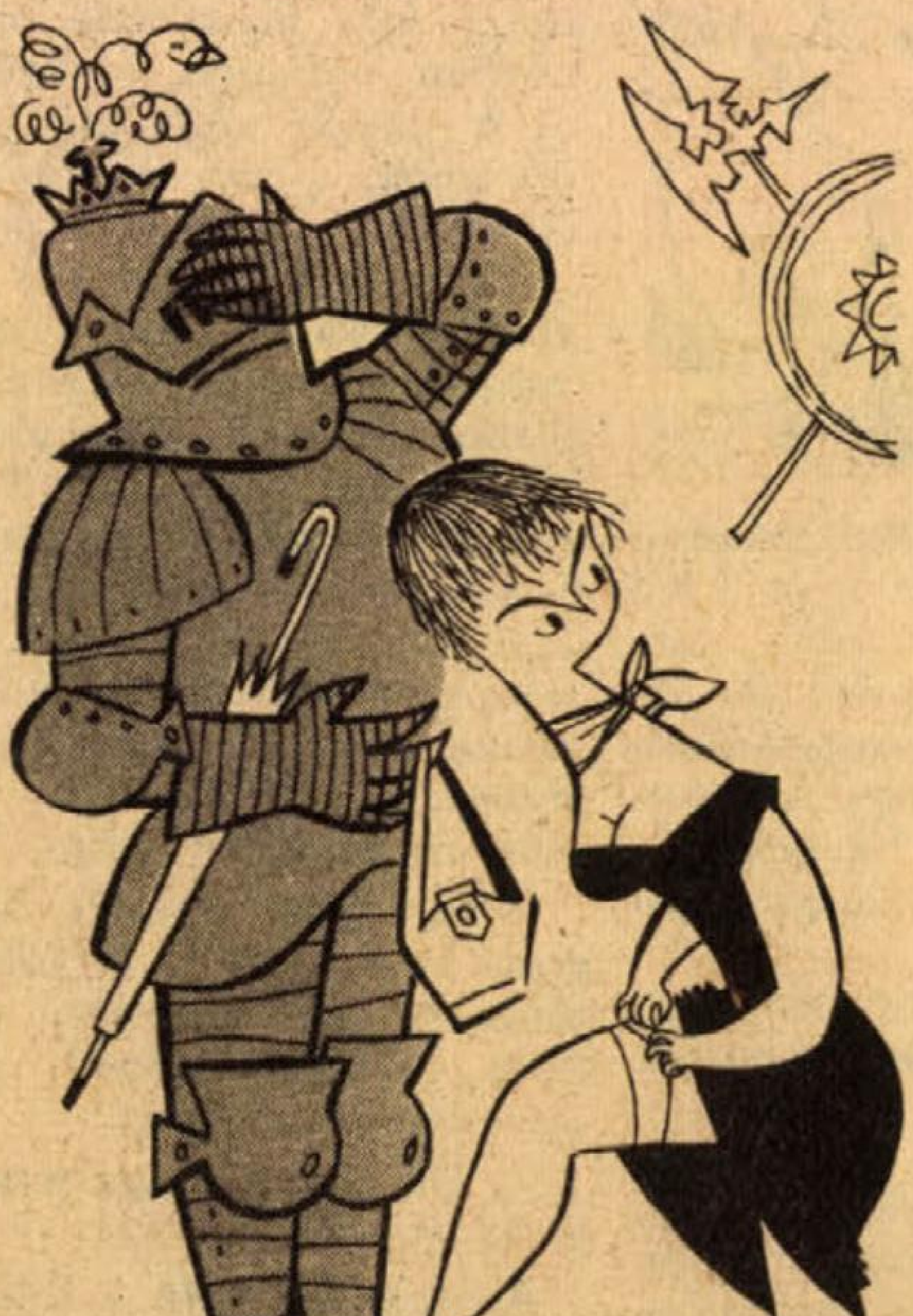

A lovag

Nyugatnémet-francia atomkísérletet terveznek a Szaharában

Vasvári Anna rajza

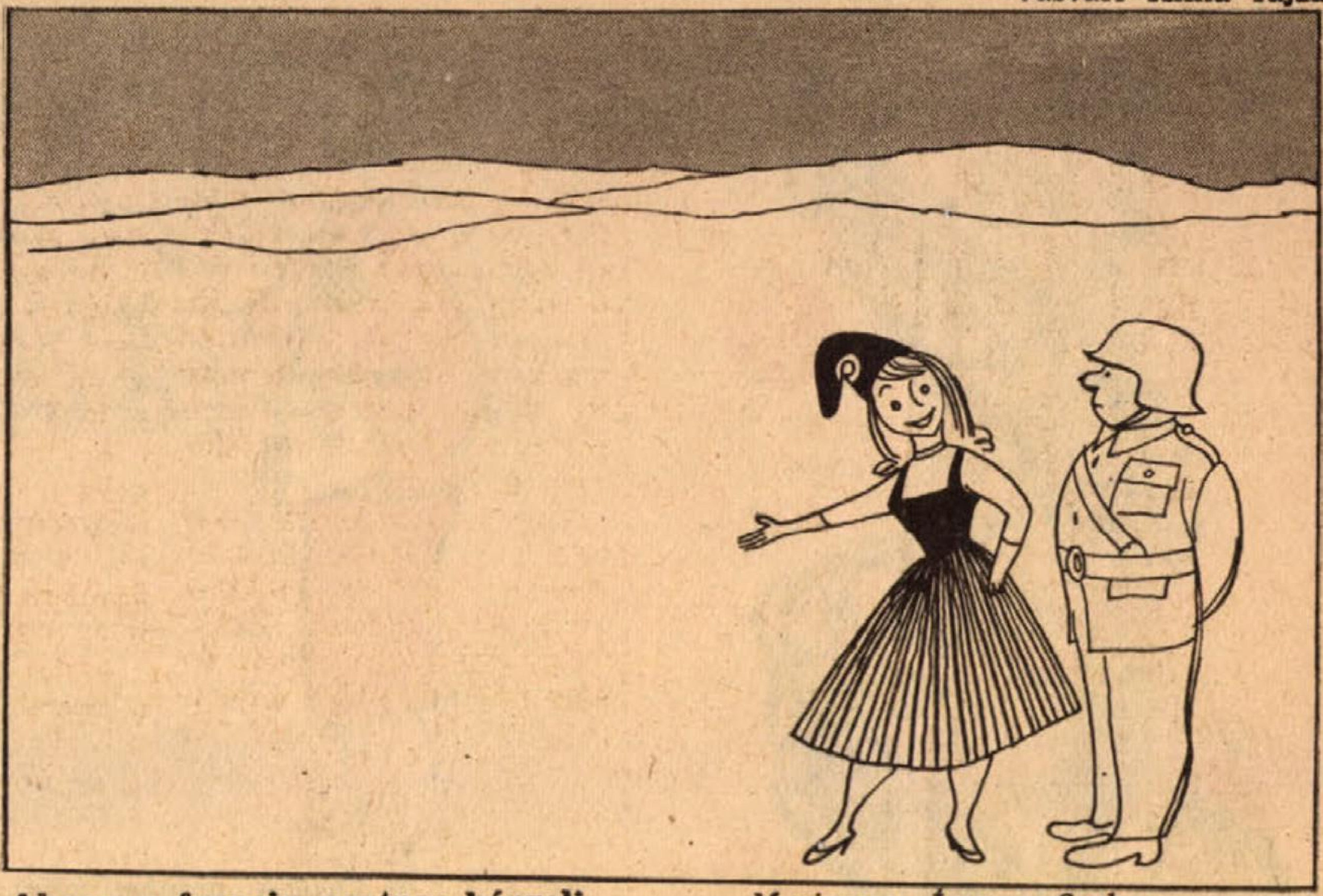

Ahogy a francia partner képzeli *Marianne:* Íme, a Szahara...

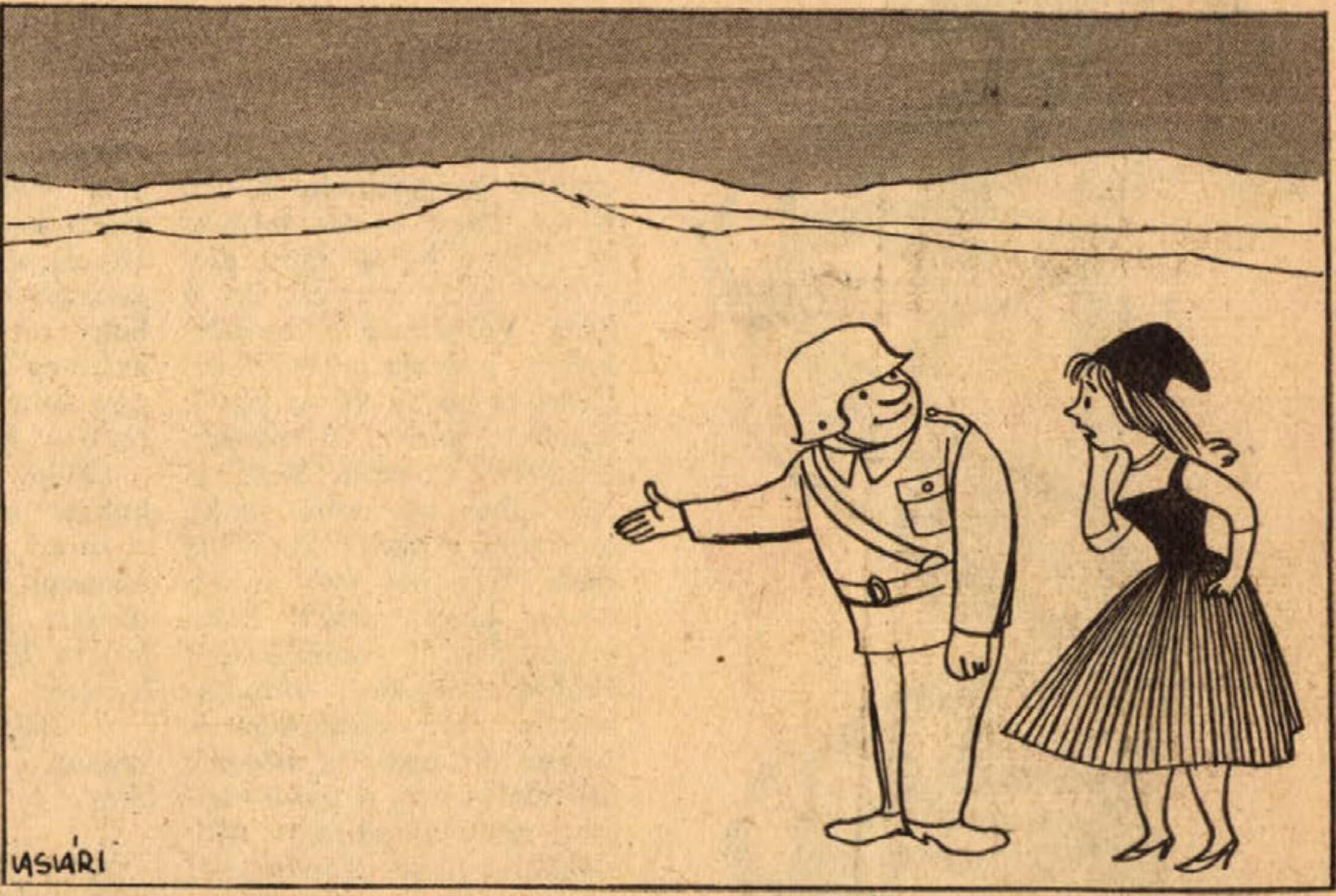

Ahogy a német partner képzeli *Fritz:* Íme, Párizs!...

Pesti tudósítónktól

Nagyon szeretem a hivatalos kifejezéseket, amelyekből nyelvünk rejtett kincsei ragyognak ki. Olvastam például, hogy *„Szerdán csaknem 2 millió levelet dolgoztak fel a postások.”* Hogyan? Kivették belőlük a fontosabb szempontokat? Elbírálták, dramatizálták, esetleg megválaszolták őket?

Vagy *csak* kikézbesítették a leveleket?

*

Egy cseppet sem lennék meglepve, ha a közeljövőben egy vendéglő ajtaján látnám délidőtájt a táblát: „Ebédszünet”

*

Kedvelem a népszerű orvosi cikkeket, mert ezek nélkül nem tudnék szert tenni azokra a tünetekre, amelyek nélkül a hipochondria félkezű óriás.

A minap arról olvastam nyilatkozatot, hogy nincs influenza-járvány, csak tömeges megbetegedés, ami egészen más. A csattanó azonban ezután jött. Az illető orvos szerint nem kell megijedni a magas láztól, mert az nem más, mint az egészséges, erős szervezet harca a betegség ellen. Sokkal veszélyesebb, amikor a szervezetnek nincs ereje lázat produkálni, mint például az aggkori láznélküli tüdőgyulladás esetében.

Azóta gondosan figyelem hőmérsékletemet, s aggodalmam egyre nő. Nincs lázam!

F. L.

Vidékről jelentjük

Az alföldi nagyváros primadonnájának, a közönség rajongott kedvencének a múlt héten elveszett imádott spaniel kutyuskája. Első dolga volt, hogy felkereste a megyei lap főszerkesztőjét s előadta vigasztalhatatlan bánatát. A szerkesztő készséggel felajánlotta, hogy azonnal lead egy hirdetést a másnapi számba. A primadonna sértődötten felcsattant:

— Hirdetést? Vezércikket!

Háromnapos ünnep után

Toncz Tibor rajza

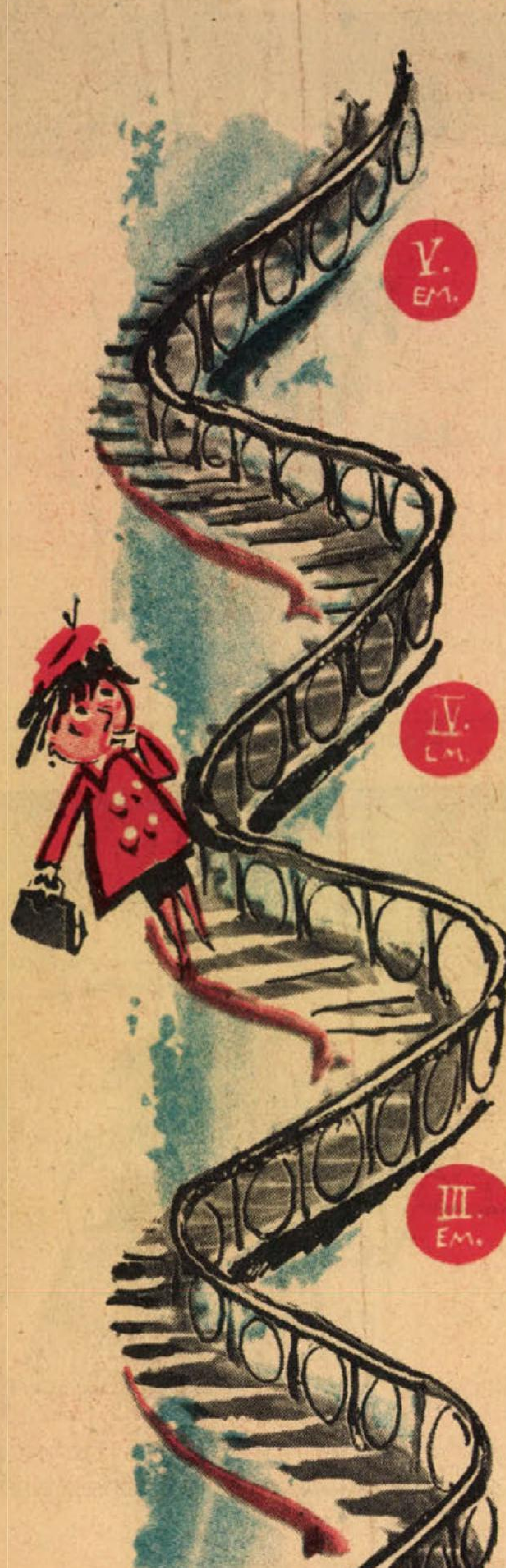
V. EM.
IV. EM.
III. EM.
II. EM.
I. EM.

– Szentisten! Hányadik emeleten is dolgozom én?!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

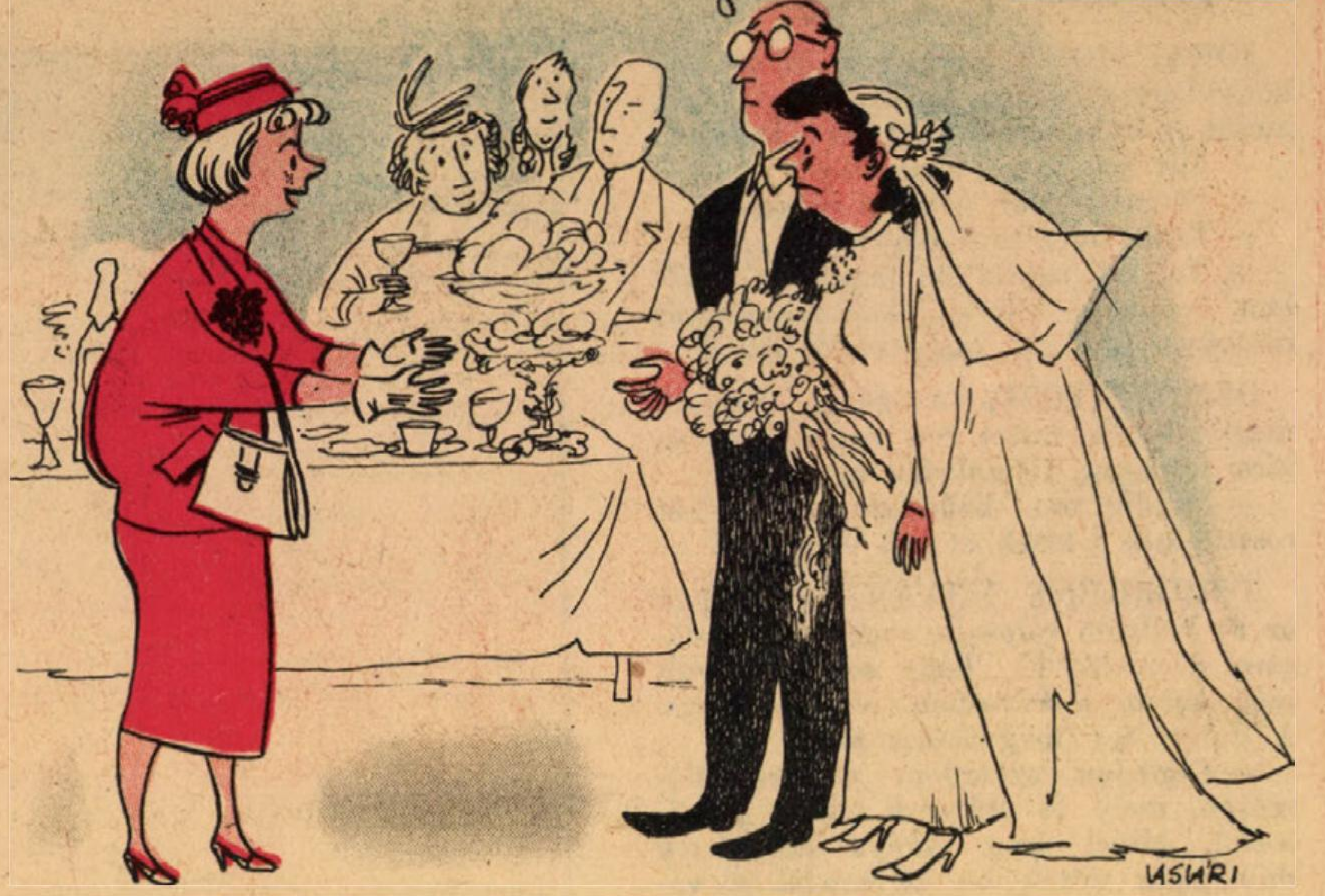

– Örülök, drágám, hogy végre sikerült férjhez menned . . .

Pincehelyzetjelentés

A „Noé lelke" tsz. legutóbbi közgyűlésén Csuhé Bence bácsi került terítékre. Bence bácsit igen szerették, mert aranyat ért a keze, valamikor vincellérkedett, s értett a szőlőhöz. Ezért is bízták rá az egyik pincét, amit derekasan rendben is tartott. Nem talált hibát ott soha senki, már ami a borok kezelését illeti. Egy baj volt mindössze, hogy Bence bácsi olthatatlan szomjúságát szabályellenesen, munkaidőben is csillapítgatta. Előfordult, hogy az asszony ott találta meg a pince mögött, mély álomban, a pincelakat kulcsát szorongatva a szíve felett. Kalapja a szemén, oldalánál az üres üveg s akkorákat horkantott, hogy az asszonynak nem is kellett keresgélnie. Rögtön szidni kezdte, amit Bence bácsi már egészen természetesnek tartott, megszokta harmincöt esztendő alatt. Csak gyengén, hogy mégis mondjon valami vigasztalót az asszonynak, mentegetődzött:

— Jöttem vón már, csak ez a kadar megfogta a lábam, s rángatott, hogy maradjak még, ne menjek haza... Főztél-e borlevest egy kis húsfőzelékkel? Mert azt a levest azért szeretem, hogy nem ragad a fogam közé, a hústól meg nem lehet berúgni... Az az egészséges...

Ilyen jelenetek gyakran estek meg, s az asszony végülis a vezetőséghez fordult. Tudták ott is, hogy Bence bácsi megissza a magáét, de ellátja a munkáját, ám mégiscsak megsokallották, hogy szinte a napnak egyetlen szakában sem lehet józanon látni. Ezért került hát a közgyűlés elé, ahol azt a büntetést szabták ki rá egyhangúan, hogy ezentúl valahányszor az üveg fenekére néz, másnap köteles lesz ezt jelenteni a brigádvezetőnek.

Csuhé Bence bácsi láthatóan egyetértett a határozattal, mert nem volt ellenvetése. Egy hétig nem történt semmi. Egy hét múlva lógó orral ment jelenteni:

— Brigádvezető elvtárs, tegnap... leittam magam...

— Ejnye, Bence bácsi — csóválta meg a fejét Tóth Pista —, csak eddig tartott az elhatározás? No, de hát megtörént, megtörtént. Az a fontos, hogy jelentette. És persze, ha mégegyszer előfordul, megint jelentenie kell...

Megint elmúlt pár nap, majd Bence bácsi ment jelenteni.

A vezetőség úgy érezte, ennél jobb nevelési módszert ki sem lehetett volna találni. Mert azt senki nem gondolta, hogy ivós ember máról holnapra csak úgy abbahagyja majd a toroköblögetést, még abban sem bíztak, hogy az öreg ennyire a szívére veszi s ilyen nagyon igyekszik leszokni. A heti egy jelentés mégiscsak eredmény volt a korábbi, majdnem kétnaponként ismétlődő szomjúságoltáshoz képest.

Történt egyszer, hogy Bence bácsi már vagy nyolc napja nem jelentett. Meg is feledkeztek róla, mert a pincébe nemigen volt mit tenni, ami meg volt, az öreg maga elintézte. Tóth Pista is csak azért tért be az öreghez, mert útjába esett.

Bence bácsi lekapta a kalapját, amikor meglátta a fiatalembert és kissé bizonytalan mozdulattal kivette szájából a pipát, majd újra visszatette, miközben óvatosan lépkedte át a pincén végigfutó gumicsövet, s azt se tudta, mivel kedveskedjék a brigádvezetőnek. Jelentené a pince-helyzetet, hogy mit csinált, milyen munka van soron, de csak nem akar kikerekedni a mondat. Végül is kihúzza magát, lesüti a szemét és azt mondja:

— Brigádvezető elvtárs, sajnos, én tegnap megint... Szóval ezt ma nekem jelentenem kell, ha már itt van, itt mondom meg...

Tóth Pista gyanút fogott, amennyire a fátyolos pincevilágítás engedte, az öreg szemébe nézett és összecsapta a kezét:

— De hiszen maga most is be van szíva!

Az öreg fölkapta a fejét, kissé méltatlankodva ránézett a brigádvezetőre, majd megszólalt:

— No, igen! De ezt csak holnap kell jelentenem!

Szemes Piroska

CSODA-BANKETT

Szür-Szabó **József rajza**

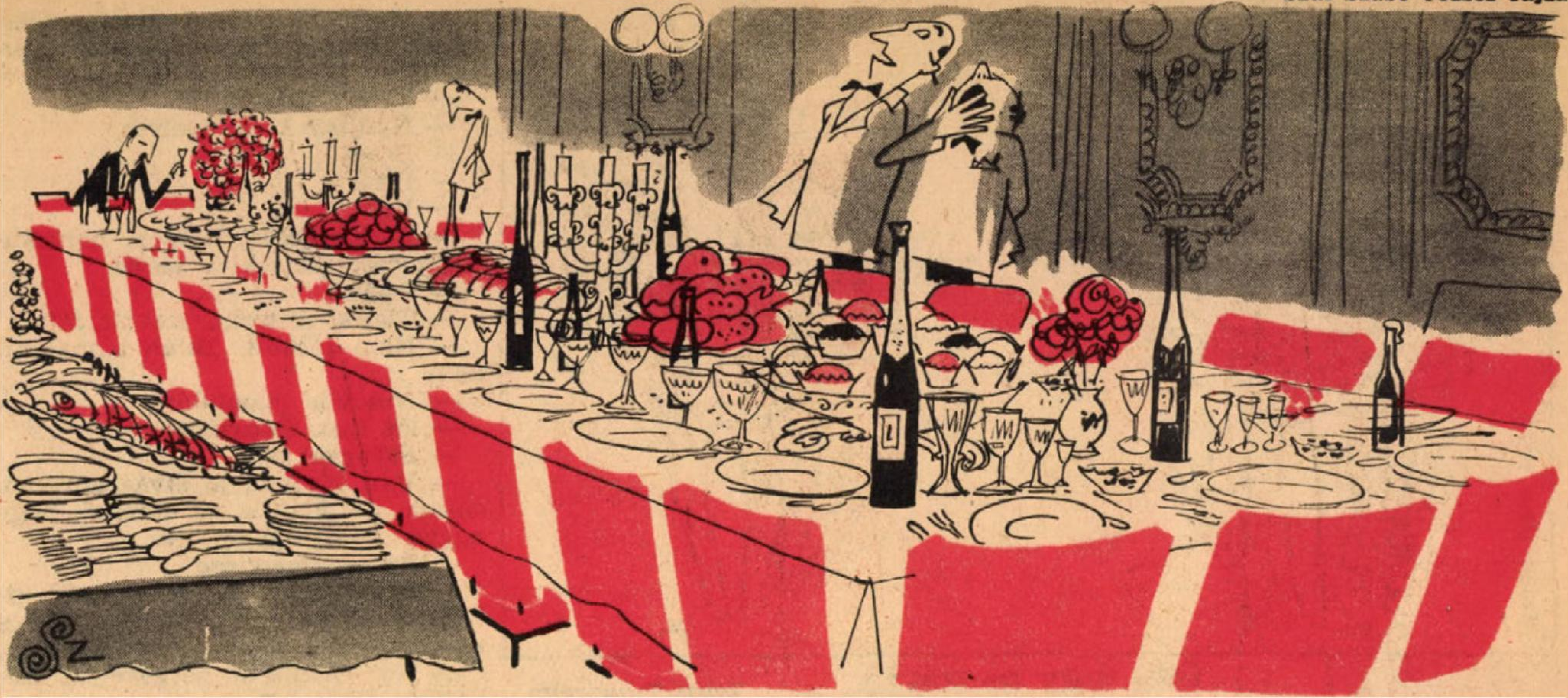

– Na tessék, senki se jött el . . : Hát persze, senki se szereti a potyát . . .

A kagyló

Béla mélán tárcsáz ódon
féligsüket telefónon,
míg homályos hang felelget,
értetlen és tétova . . .
A kagylóban torz lehellet
visszhangzik csak; jaj, emellett
nem tud vallani szerelmet —
helyzete így ostoba.
— "Éva, halló! Ha ma elmegy,
elkísérném bárhova . . ." —

Szól a kagyló: — „Micsoda?" —

Béla főz most tüzesebben:
— „Higyje el, hogy ez esetben
csak egy eszpresszóba vinném!
Kávégőzös· kis szoba
vár csöpp asztalkákkal. Itt én
elmesélhetném őszintén,
hogy mit érzek. Maga szintén
közeledne . . . Hisz soha
nincs jobb íz az ember ínyén,
mint egy szép ajk bíbora . . ." —

Szól a kagyló: — „Micsoda?" —

— „Jaj, de rossz a vonal, Éva,
fújjon a kagylóba néha!" —
szól az ifjú. Hangja mérges,
s folytatódik ostroma.
— „Vagy nézzünk egy filmet, édes?
Megvárjuk majd, míg sötét lesz;
odabújik kéz a kézhez,
mint egymásnak cinkosa.
Szájunk hallgat és nem kérdez,
mert ilyenkor nincs joga . . ." —

Szól a kagyló: — „Micsoda?" —

— „Vagy inkább hozzám feljönne?" —
kérlel Béla. —" Félve, csöndbe
becsöngetne; nem lesz zárva
ajtóm, nálam nincs veszély . . ." —
Ámde most robban a dráma,
mert hirtelen tisztul már a
hang a kagyló áramába.
Basszus dördül, tenger-mély:
izzik benne, mint a láva,
féltékeny, vad szenvedély:

— „Halló . . . itt a férj beszél!" —

Bedő István

Modern frizuraverseny

Sándor Károly rajza

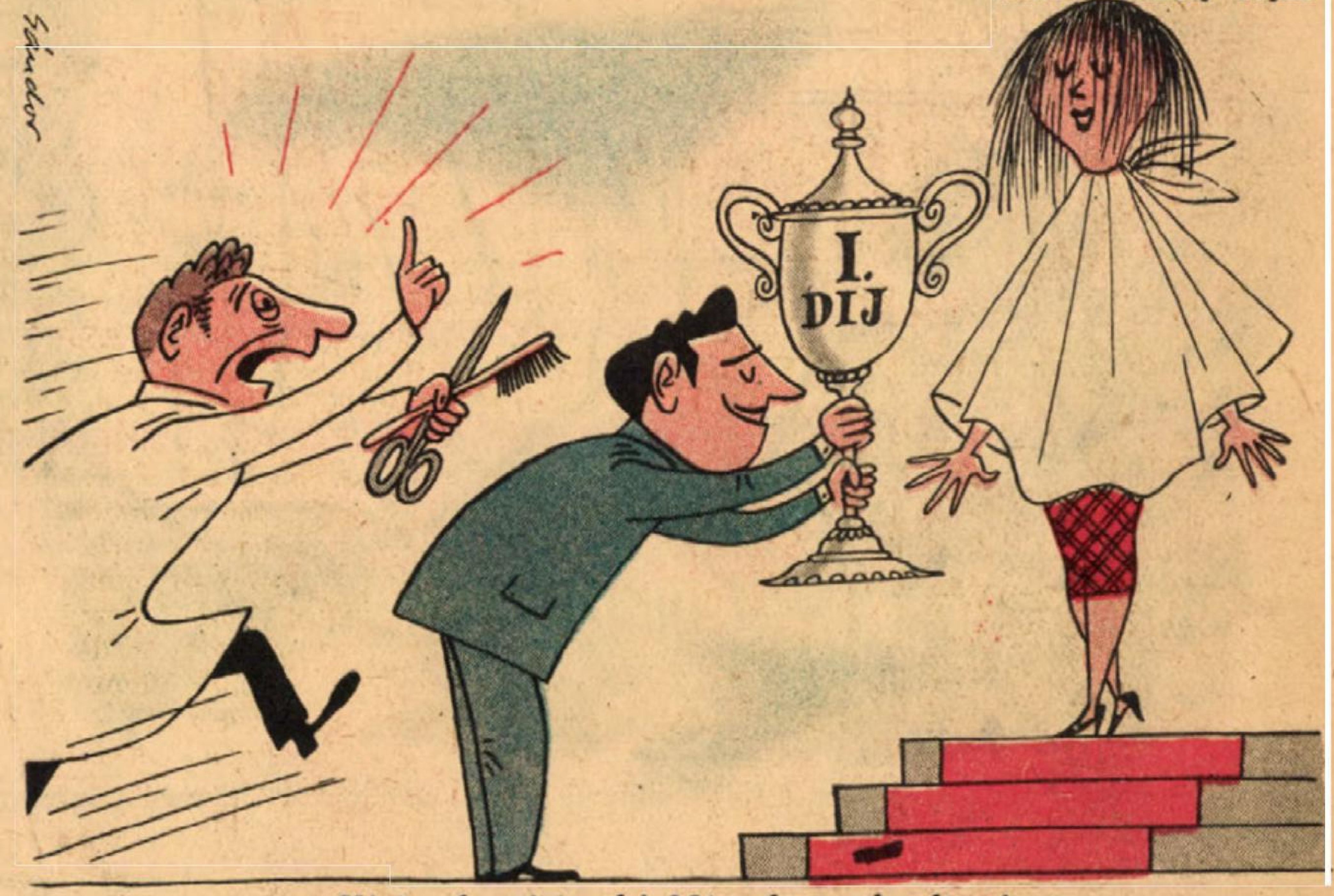

– Várjanak, várjanak! Még el sem kezdtem!

Megnyílt a Vidám Park

Gerő Sándor rajza

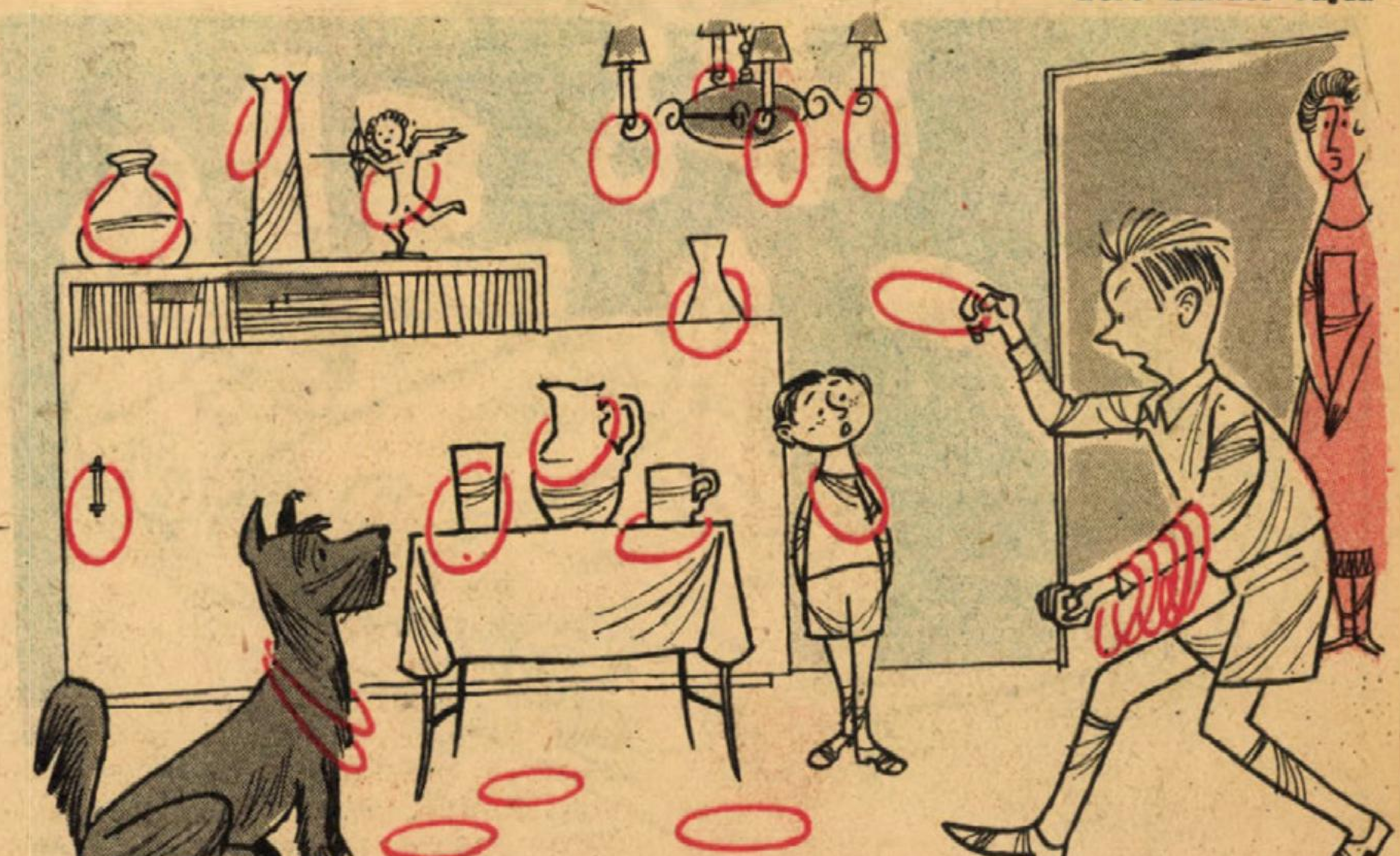

Edzés otthon.

Az újságolvasó ember

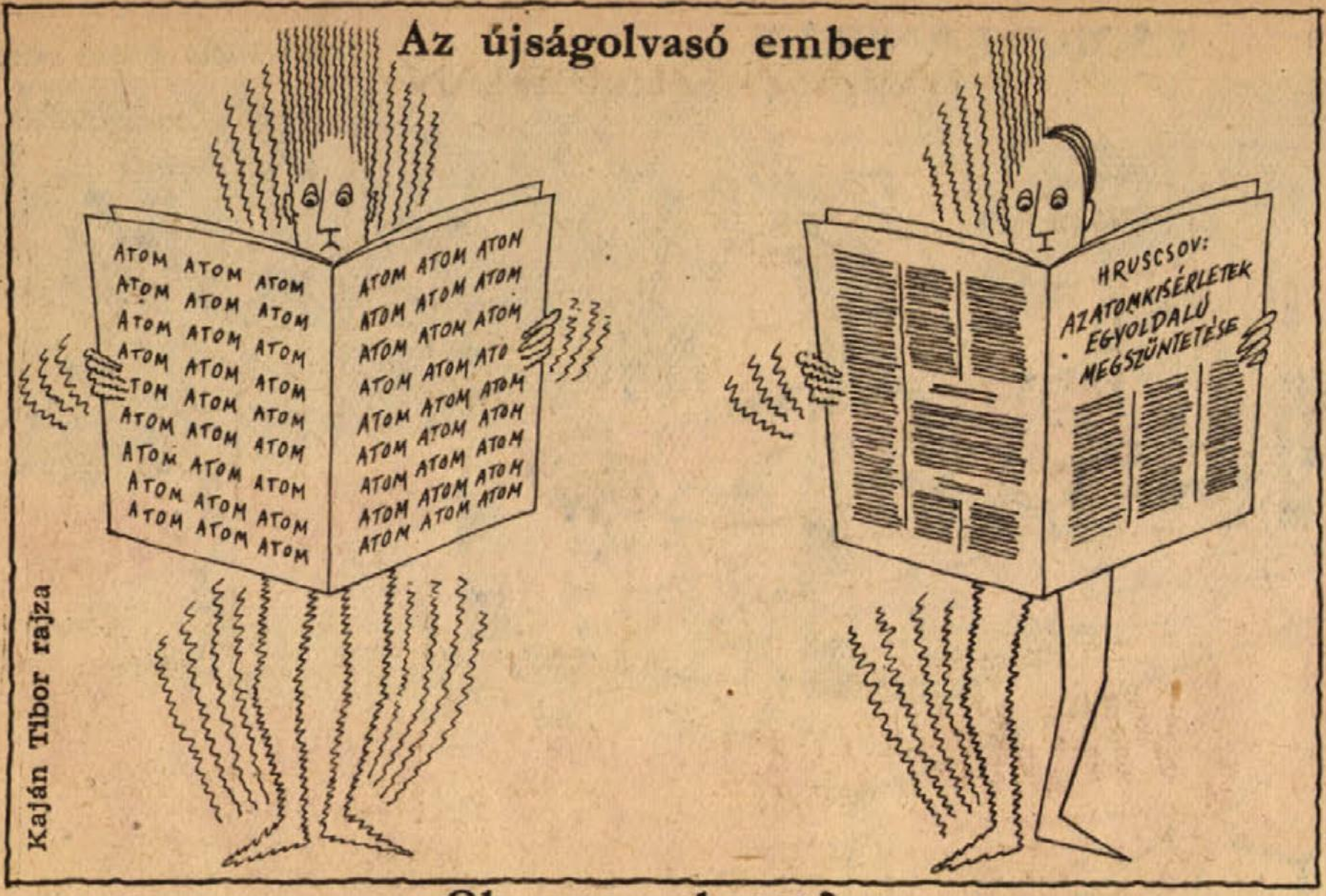
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATO
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
ATOM ATOM ATOM
HRUSCSOV:
AZ ATOMKÍSÉRLETEK EGYOLDALÚ MEGSZÜNTETÉSE

Kaján Tibor rajza

Ok, vagy okozat?

Toncz Tibor rajza

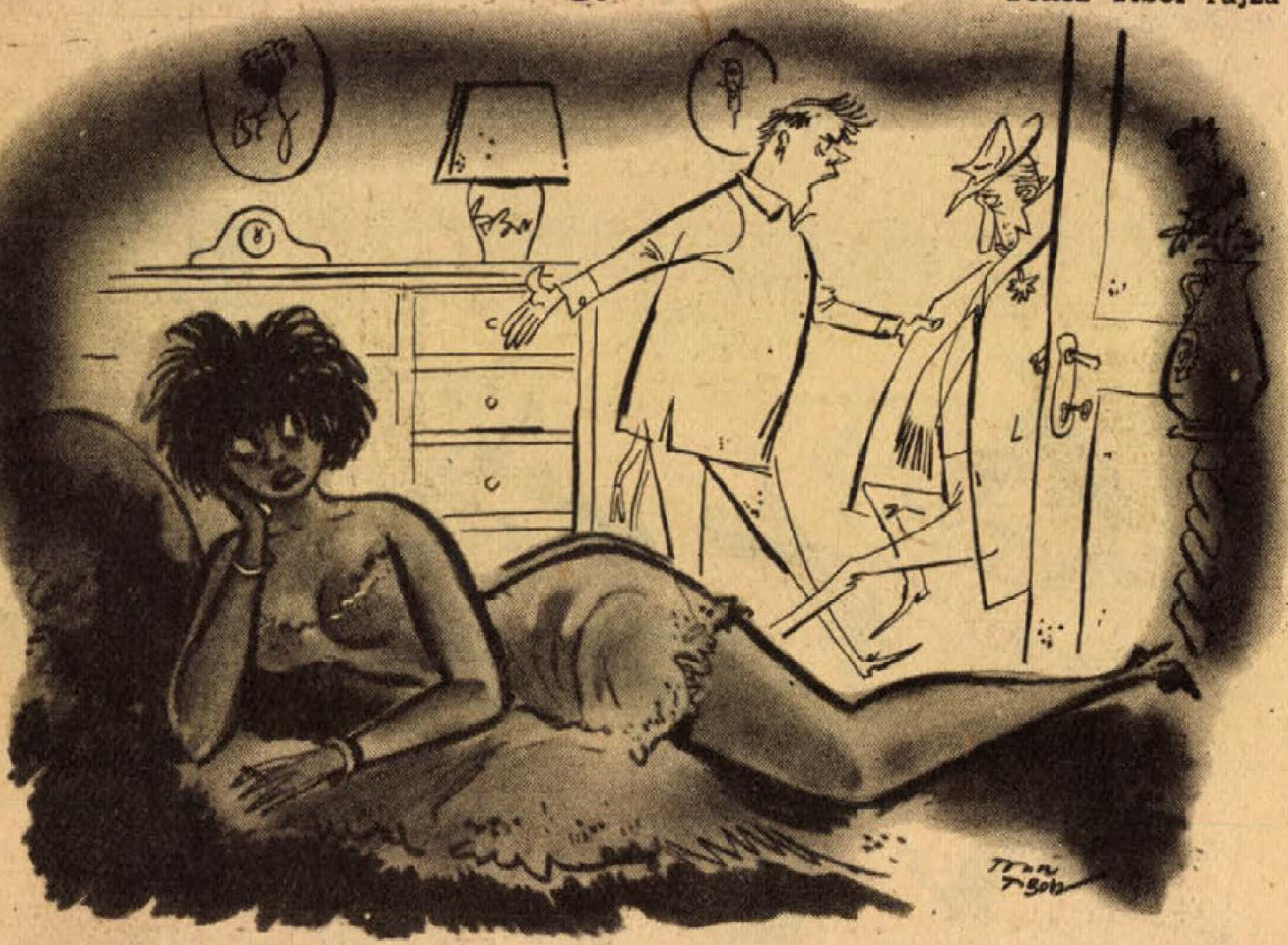

– Szégyelld magad, öregem! Ilyen angyali nő a feleséged és te mégis minden éjjel tökrészegen vetődsz haza! ...

Jobb későn, mint soha

Várnai György rajza

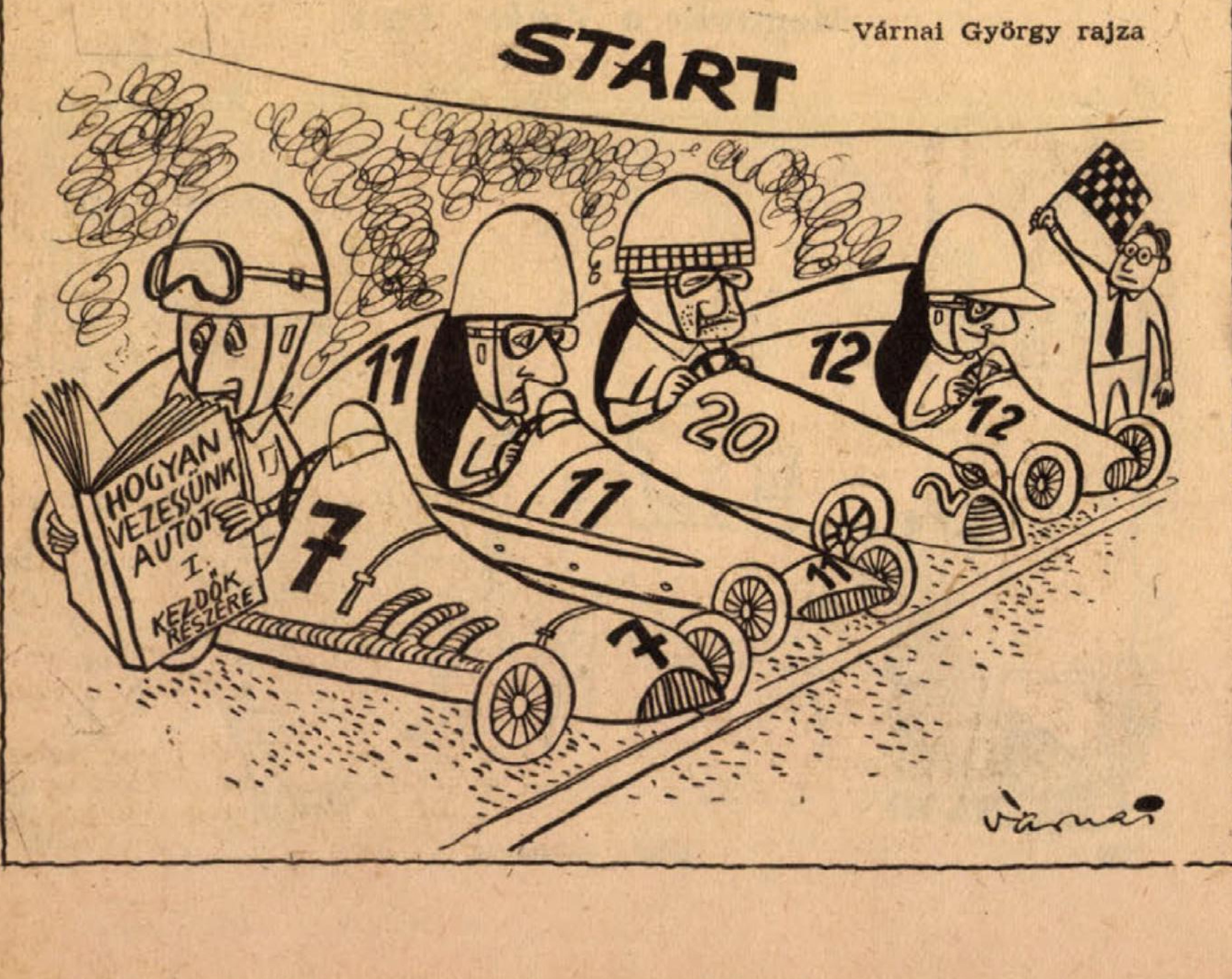
START
11
20
12
12
11
7
7
HOGYAN VEZESSÜNK AUTÓT I. KEZDŐK RÉSZÉRE

Ketten beszélnek

— Szóval, ha jól értettem, azért jött el hozzám, mert rossz a közérzete.

— Igenis, doktor úr.

— Nyújtsa ki a nyelvét.

— Eeee ...

— Piros.

— Ugye?

— Egészségesen, szépen, normálisan piros. Tátsa ki a száját.

— Áááá ...

— Tiszta. A torka szokott fájni?

— Nem szokott. Talán a manduláim ...

— Nincs is mandulája.

— Ja igaz. Bocsánat.

— Étvágya van?

— Van. Nagyon jó étvágyam van, doktor úr. Épp ez az érdekes, hogy nagyon jó étvágyam van.

— És az emésztése?

— Egész jó. Arra sem panaszkodhatom. Csak tudja, doktor úr, a közérzetem ... aggaszt egy kicsit ...

— No, nézzük a hörgőket ... Sóhajtson mélyeket ...

— Phhh—chhh ... phhh—chhh ...

— Teljesen rendben. Szúrást nem érzett közben?

— Nem. Egyáltalán nem. Baj?

— Nem. A tüdeje teljesen rendben. A gyomra is. A járás nem esik nehezére?

— Nem. Kilométereket sétálok egész könnyen. Tegnap délután csak úgy unalomból kisétáltam Pomázra. Igaz, hogy vissza a HÉV-vel jöttem ...

— És még sincs jól ...

— Mégsem vagyok jól.

— Alszik rendesen?

— Mint egy mormota. Két vekker ébreszt minden reggel.

— Talán nagyon aluszékony?

— Dehogyis, doktor úr. Egyáltalán nem vagyok aluszékony. Amíg le nem fekszem, nem is vagyok álmos. Amint lefekszem, elalszom.

— Munkakedve van?

— Van. Valami túlnagy sohasem volt, de amennyi volt, annyi van is.

— Fejfájások?

— Soha. Régebben voltak, de az utóbbi időben soha.

— Nyomasztó álmok?

— Áh. Nem is szoktam álmodni.

— Hunyja be a szemét. Úgy. És most próbáljon egyenesen felém jönni. Úgy ... Kitűnő.

— Kinyithatom a szemem?

— Igen. Egyensúly-zavarai? Vannak?

— Nincsenek. Most nálunk átépítik a lépcsőházat, a lépcsőket elvitték és a lakók a karfán csúsznak le a földszintre. Hát én a karfán nem csúszom, hanem legyalogolok.

— Nem fogyott nagyon le az utóbbi időben?

— Nem.

— Meg sem hízott?

— Azt sem. Az utóbbi időben változatlan a súlyom.

— Érthetetlen. De mi a panasza tulajdonképpen?

— A közérzetem, doktor úr. A közérzetem.

— Ezt már mondta. De mi az, amit érez?

— Nem érzek semmit. Az égvilágon semmit.

— Hát akkor honnan veszi, hogy rossz a közérzete?

— Az eszpresszóban hallottam.

Tabi László

Vajon mit NEVETNEK?

Még a háború előtt történt New Yorkban. Ott élő jó barátom, Szirmai Albert, a világhírű magyar zeneszerző beprotezsált a rádiónál nézőnek egy úgynevezett nyilvános adásra. Egyik 57-ik utcabeli előkelő szálló dísztermében rendezték az előadást meghívott vendégek és a színészek családtagjainak jelenlétében. A színpad előtt egy nyurga fiatalember állott és elöljáróban két dologra figyelmeztette a közönséget.

— Ha felemelem a jobb kezemet, tessék tapsolni! Ha mindkét kezemet felemelem, tessék kacagni!

— Mi ez, klakk? — kérdeztem a szomszédomtól, egy ismert színházi ügynöktől.

— Csak részben — válaszolta. — Fegyelmezni kell a hangulatot. A rossz helyen kirobbanó taps zavarja az előadást, a vizuális tréfára kirobbanó nevetés bosszantja a rádióhallgatót, aki semmit sem lát a tréfából. Ezért szabályozzák a lelkesedést.

Ez a régi-régi epizód jutott az eszembe a múltkor a rádió nyilvános kabaréelőadását hallgatván a készülék mellett. A meghívott közönség a studióban sokat hahotázott és én sokszor dermedten ültem a rádió mellett, mert fogalmam sem volt min nevetnek. Sejtettem; a színen levő komikus nyilván remek vizuális tréfát csinál, groteszk mozdulatot, vagy furcsa fintort, igyekezvén a kedvébe járni a másfélszáz főnyi nézőközönségnek és közben megfelejtkezve a másfélmilliónyi hallgató közönségről.

A világért sem óhajtom rábeszélni a studiót az amerikai rendszer bevezetésére, ellenben arra kell kérnem a nyilvános adás rendezőit és színészeit, fukarkodjanak azokkal a viccekkel, amelyeket csak látni lehet, hallani pedig nem. A studió közönsége talán valamivel kevesebbet fog nevetni, de a rádióhallgató közönség sokkal kevesebbet fog — bosszankodni.

(st)

TAVASZI SZEMREHÁNYÁS

Várnai György rajza

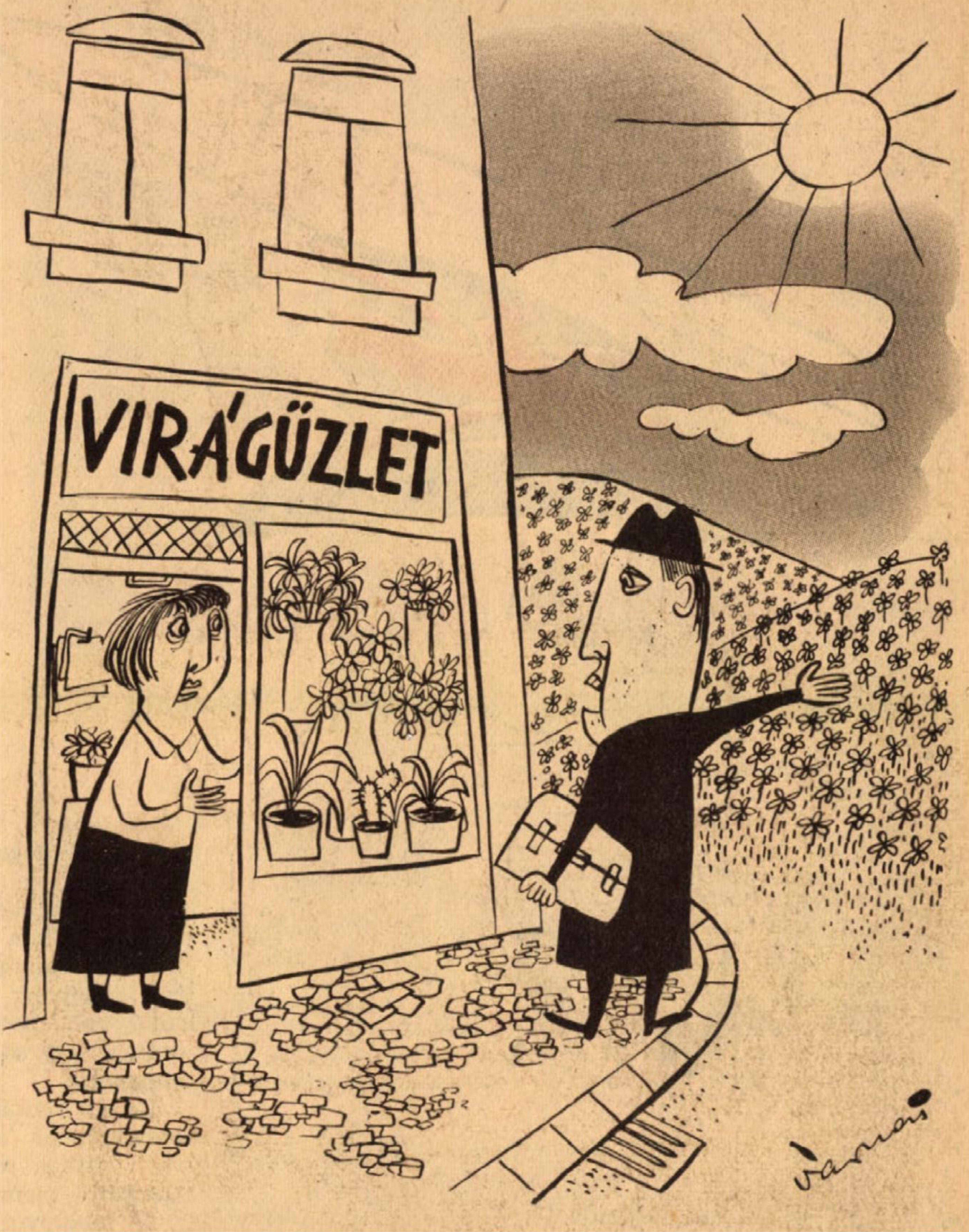

– Micsoda hanyagság! Kint hagyják az árut heverni a szabad ég alatt!

Kisfilm készül a kígyókról

Kaján Tibor rajza

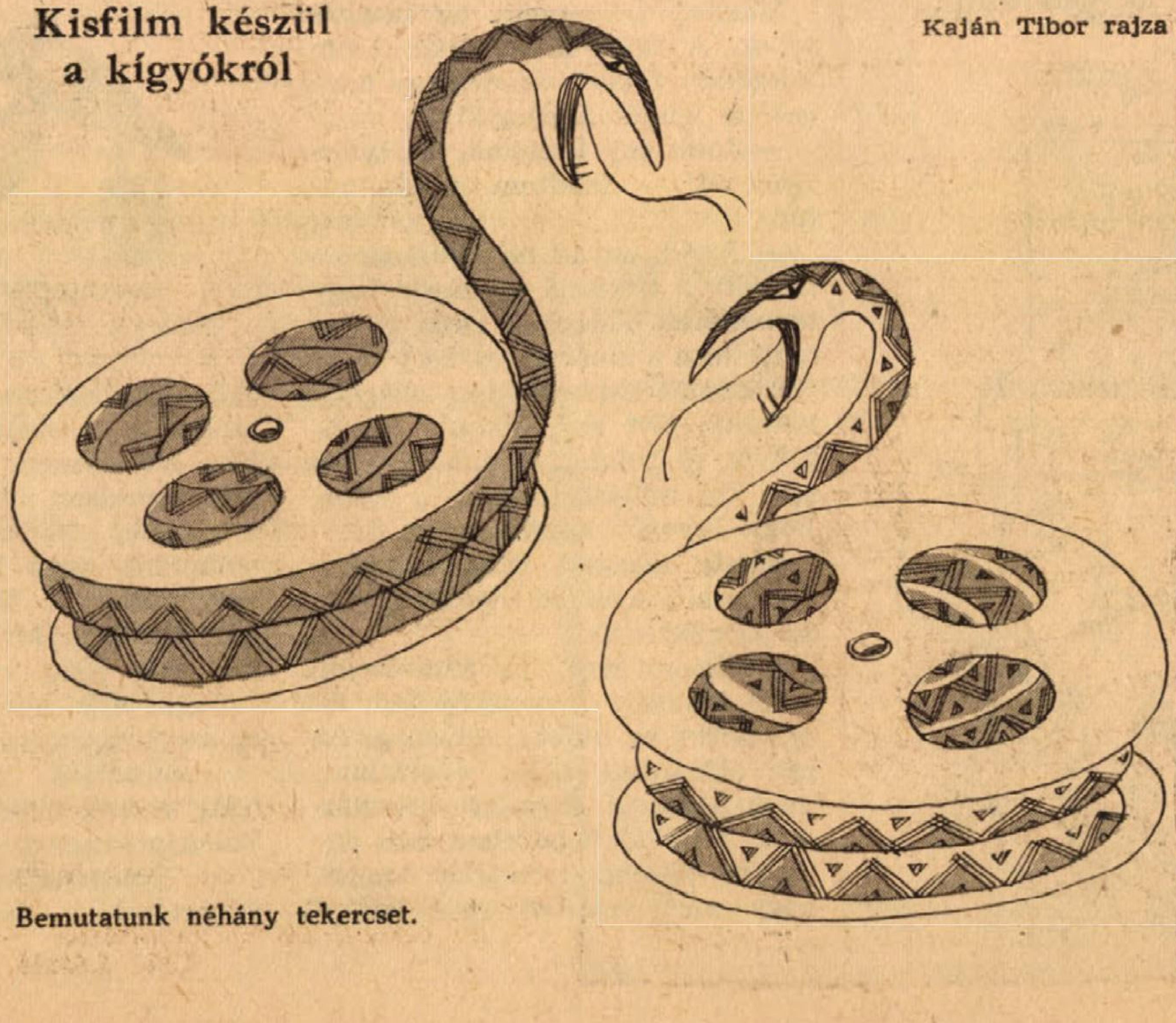

Bemutatunk néhány tekercset.

Ezt olvastuk

A legkeskenyebb vásznú film

Az *Élet és Tudomány*ban olvassuk: „A film és a televízió . . . közös vonása, hogy működésük azonos kifejezési eszközön, az *egydimenziójú* mozgó képen és a hangszórón át közvetített hangon alapszik."

Az eddigi kétdimenziós filmmel és televíziós vetítéssel szemben az egydimenziós film, amelyen a képnek *csak hossza* van, szélessége nincs, kétségtelenül forradalmasítani fogja a filmipart. Az egydimenziós filmeket kényelmesen lehet majd egy *cérnaszálon* vetíteni. Látni viszont egyáltalán nem lehet őket.

A csodakút

A fizikában úgy tanultuk, hogy a víz száz C foknál forr, 0 Celsius fokon megfagy. Lehet, hogy rosszul tanultuk, mert az Esti Hírlap április 2-i számában egy búvár így nyilatkozott:

„A legnagyobb hidegben Rahón voltam egy kút *mínusz harminc fokos vizében . . ."*

Még ha április elsején jelent volna meg ez a hír, értenénk . . . Vagy az is lehet, hogy — Háry János volt búvárruhában . . .

Rakéta-támaszpont

Várnai György rajza

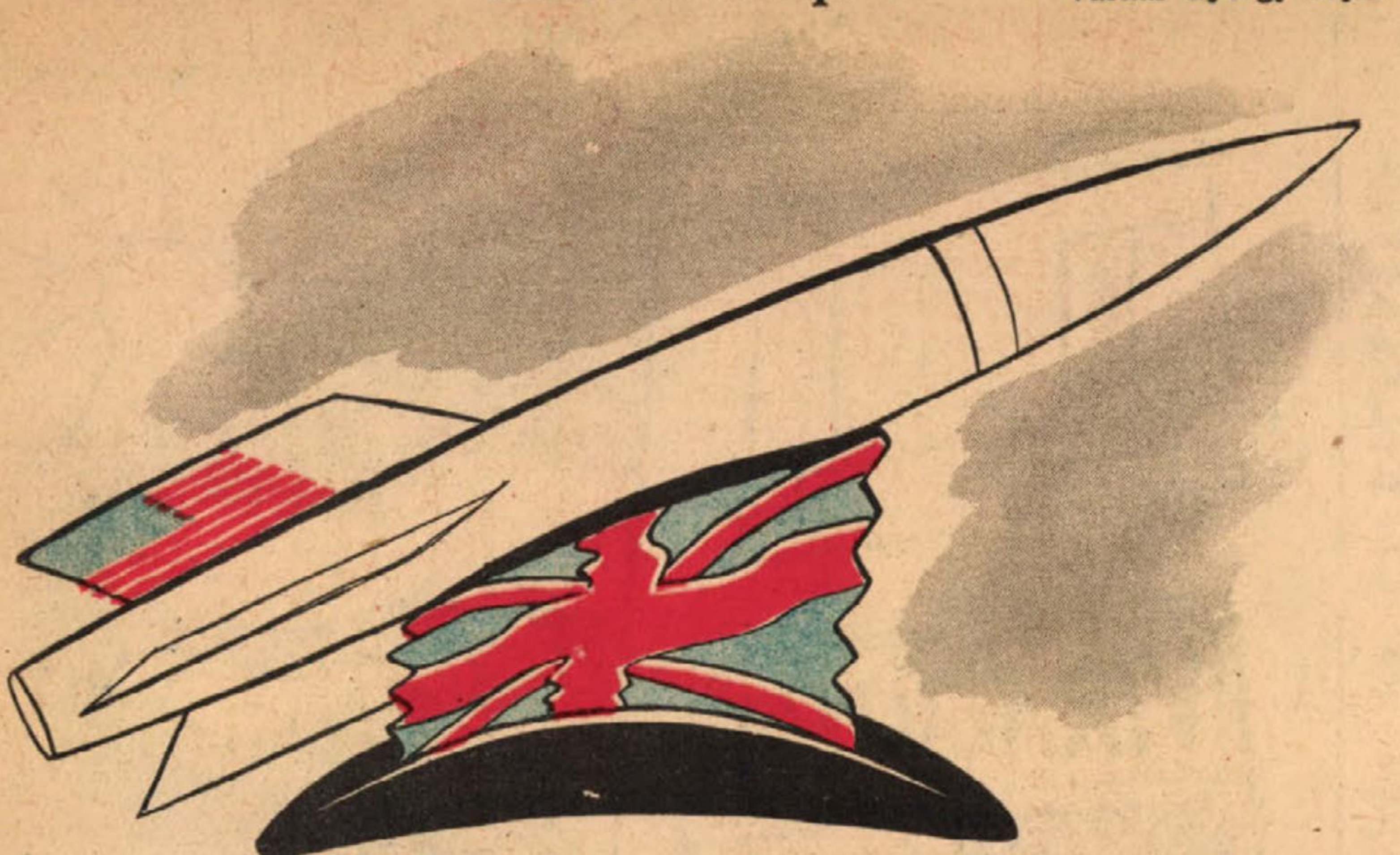

Április

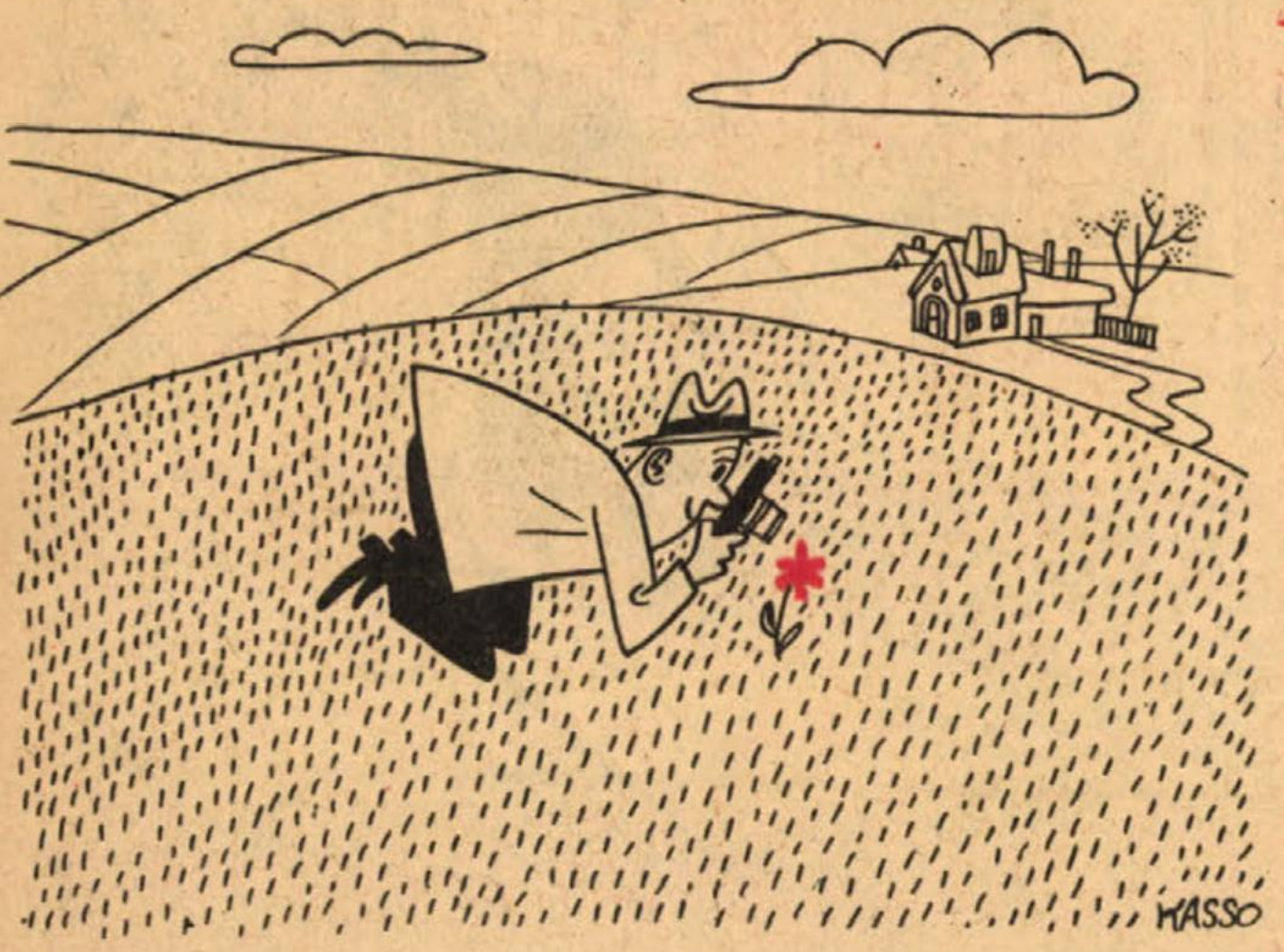

Ha rendezik az italboltok forgalmát

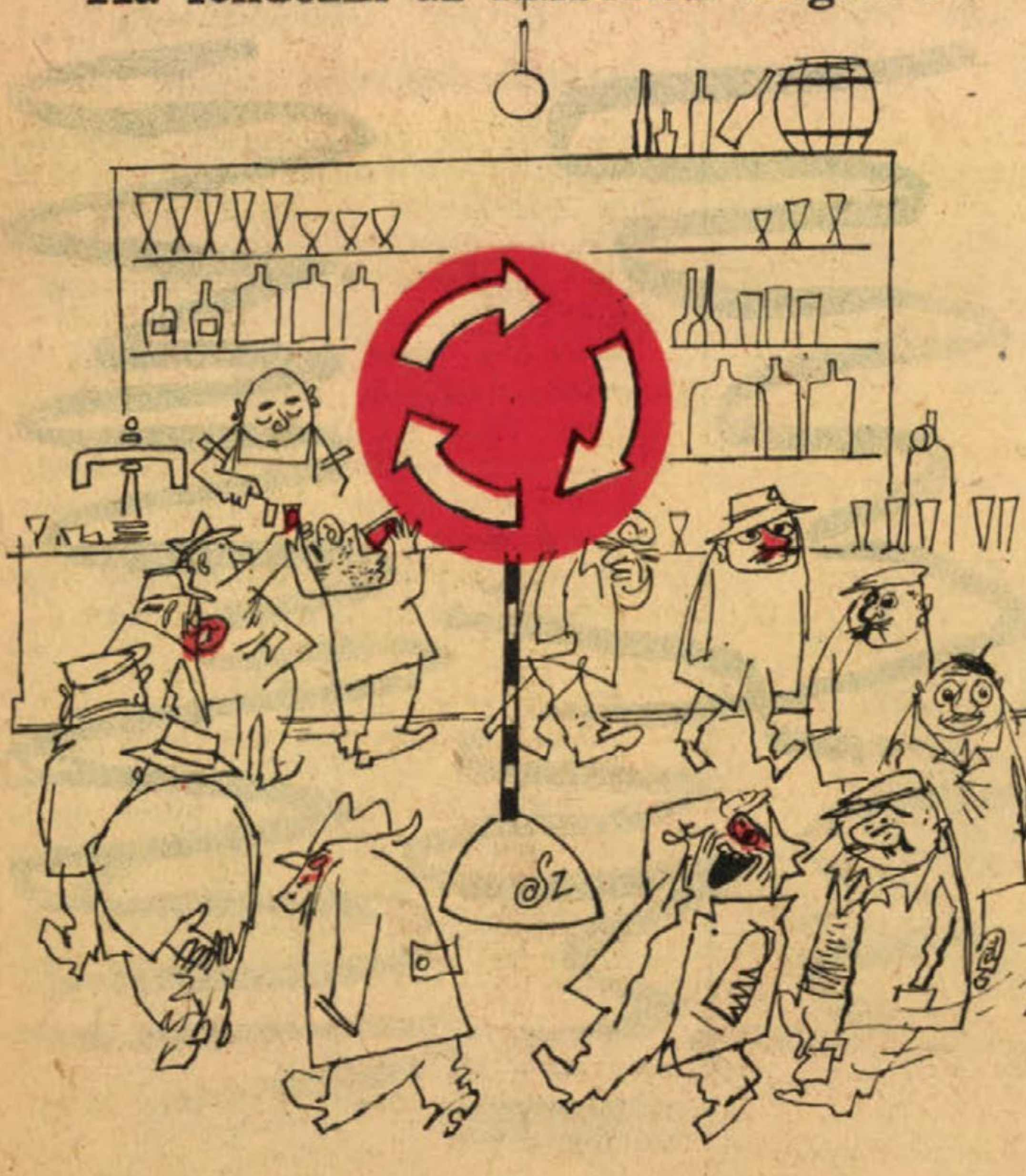

Éppen ez a baj!

Mészáros András rajza

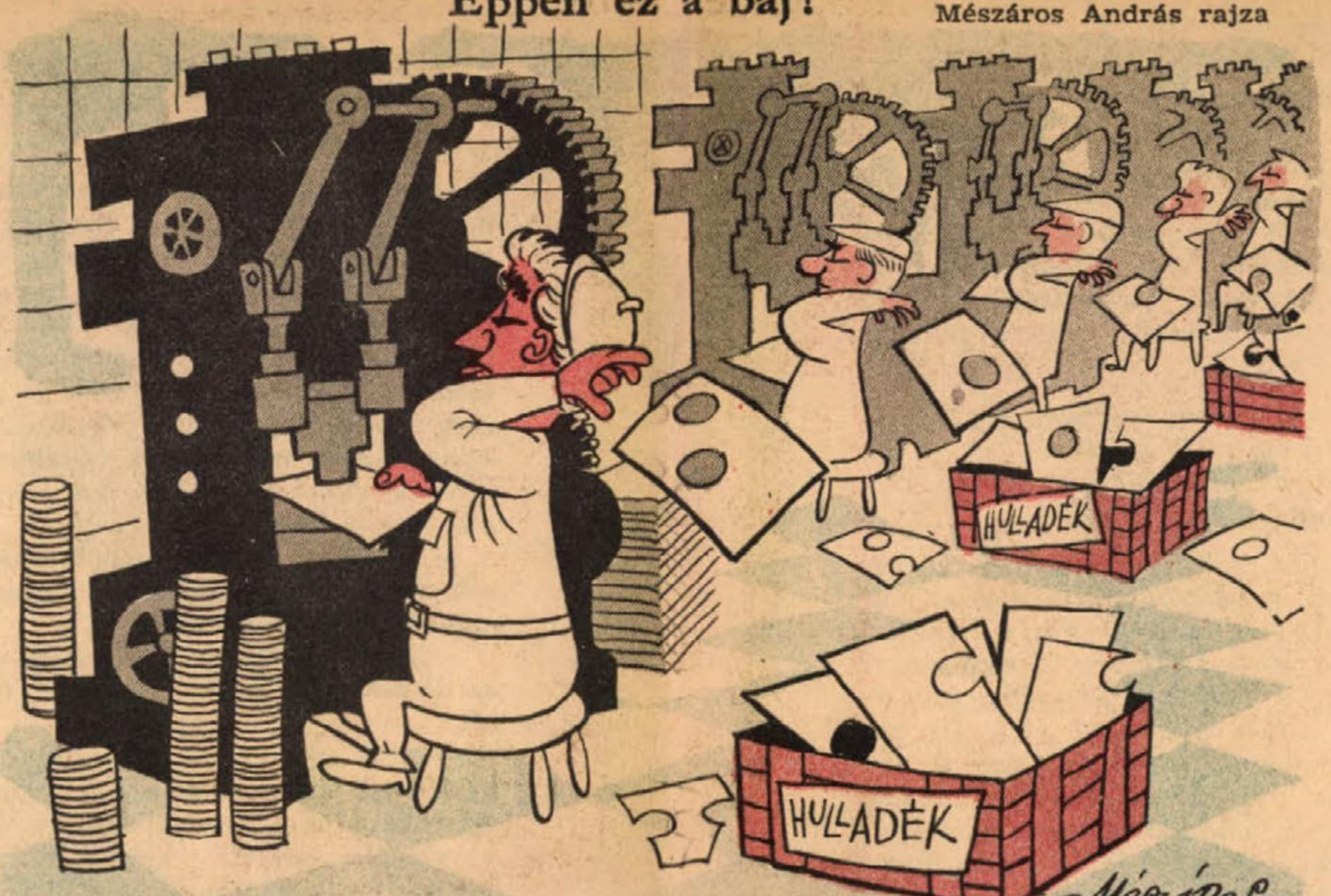

– Miért éppen én takarékoskodjam, amikor rajtam kívül még négyezren dolgoznak a gyárban...

SZIGORÚAN TITKOS!

Néhány nappal ezelőtt egy postagalamb ereszkedett le a hivatali íróasztalomra, csőrében hétpecsétes levéllel. Adtam a galambnak két forint búzamagravalót és izgatottan feltéptem a borítékot: meghívó volt benne, másnap délutánra, egy zártkörű brácsahangversenyre.

De én tudtam, hogy a brácsahangverseny azt jelenti: szigorúan titkos megbeszélés lesz az igazgatói tanácsteremben.

A meghívót megsóztam, beletettem két szelet kenyér közé és megettem.

Másnap bementem az igazgatóhoz. A titkárnő a tanácsterem küszöbén feküdt és drámai hangon a jelszót kérdezte:

— Jobb egy lúdnyak, tíz tyúknyaknál! — feleltem megfontoltan.

— Apád, anyád ne sirasson! — mondta a titkárnő és intett, hogy bemehetek. Átléptem rajta és benyitottam a tanácsterembe.

Amikor mindnyájan együtt voltunk, jött egy süketnéma kőműves és befalazott minket, csak egy kis nyílást hagyva a falon, hogy levegőt kaphassunk.

Sipeki igazgató titokzatos arccal, madárnyelven nyitotta meg az értekezletet:

— Kevedveves kavartávársak!

Az igazgató bevezetőjében elmondotta, az utóbbi időben gyakran előfordult, hogy a bizalmas megbeszélések anyaga kiszivárgott. A vállalati büfében már egy órával később mindenki tudta, hogy miről volt szó, ezért kellett megtenni a szükséges óvóintézkedéseket.

Az előszó után letettük a főesküt: megesküdtünk égre, földre, tűzre, vízre, hogy hallgatunk, mint a sír.

Megbeszélésünknek egyetlen napirendi pontja volt: ki legyen az új osztályvezető, Kis kartárs, vagy Nagy kartárs?

Hallatlanul óvatosak voltunk. Nem azt mondtuk, hogy osztályvezető, hanem azt, hogy mézeskalács, ügykör helyett rezedáról beszéltünk és fizetési kategória helyett Zugligetet emlegettünk.

Volt egy kartárs, aki finn tájszólásban beszélt, amit ő maga sem értett meg, nehogy valamit elfecseghessen.

Hosszas vita után sem tudtuk eldönteni, hogy ki legyen az új mézeskalács: Hannibál, vagy gróf Kisbédi Mária Lujza, azaz Kis, vagy Nagy kartárs.

Végül már nem bírtam tovább és szólásra jelentkeztem:

— Engedjék meg, hogy néhány percre kimenjek a büfébe... Talán ott már tudnak valamit...

Az értekezlet beleegyezett küldetésembe és közös erővel, hó-rukk felkiáltásokkal kinyomtak a szellőző-nyíláson. Közömbös arccal sétáltam be a büfébe és egy hosszú szimpla mellett beszédbe elegyedtem a markánsarcú, pösze kávéfőzőnővel. Közben azonban füleltem, miről beszélnek az emberek. Egyszer csak valaki mellém állt és így szólt:

— Hallottad már a nagy újságot? Lipták lesz az új osztályvezető!

— Miért éppen Lipták?

Az illető vállat vont.

— Honnan tudod?

— Mindenki tudja már. Épp most ünneplik Liptákot a szobájában.

Gyorsan visszamentem az értekezletre. A titkárnő nem akart beengedni, mert elfelejtettem a jelszót. Szerencsére a nyakáról eszembe jutott a lúdnyak és aztán visszapréseltem magam a tanácsterembe. Amikor a másik oldalon leestem azzal fogadtak, hogy megvan az új osztályvezető.

— Ki az? — kérdeztem gyanakodva.

— Lipták! — hangzott a válasz.

Már éppen szólni akartam, amikor leukoplasttal leragasztották a számat és csak azt tudtam kinyögni, hogy mömömö.

Sipeki igazgató szemrehányóan megcsóválta a fejét és tömzsi mutatóujját a szája elé illesztette, balkezével pedig a mellén himbálódzó táblára mutatott, melyen ez állt:

„Senkinek egy szót sem!"

Mikes György

Pókok egymás közt

Sándor Károly rajza

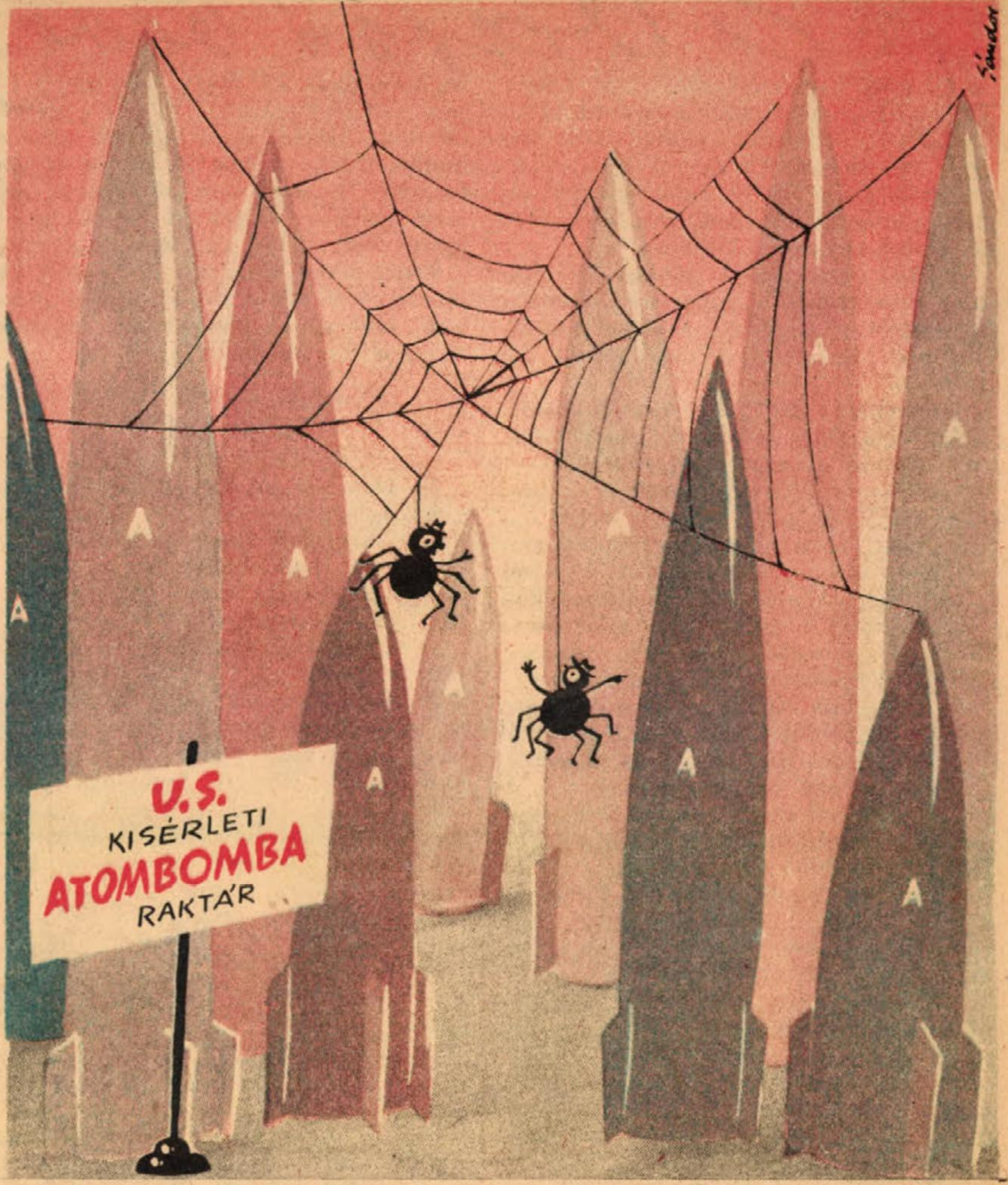

– Mit gondolsz, be tudjuk fejezni?
– Az most azokon a pókokon múlik, akik a Fehér Házban szövik a hálójukat...

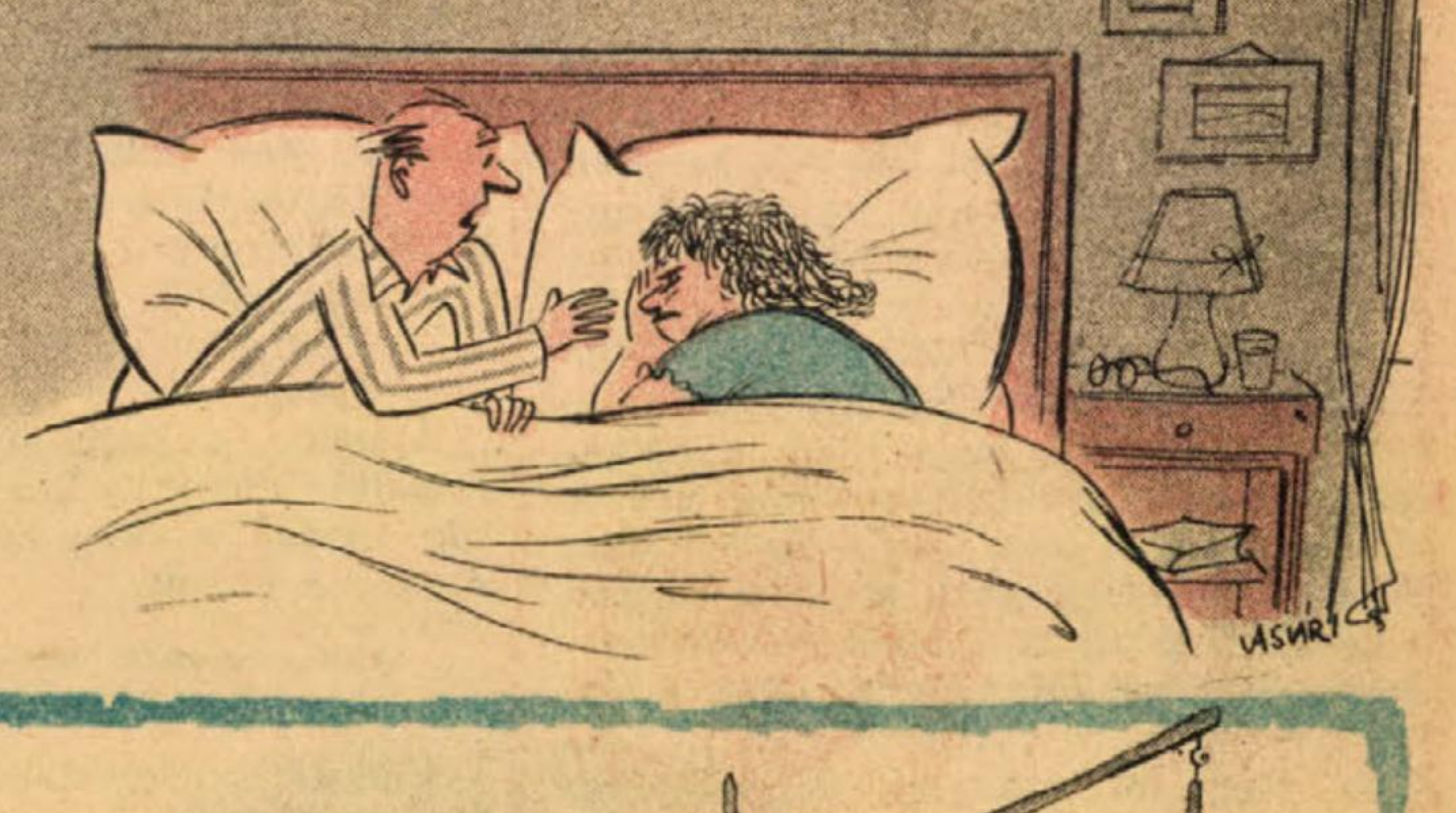

Jó reggelt, búbánat!...

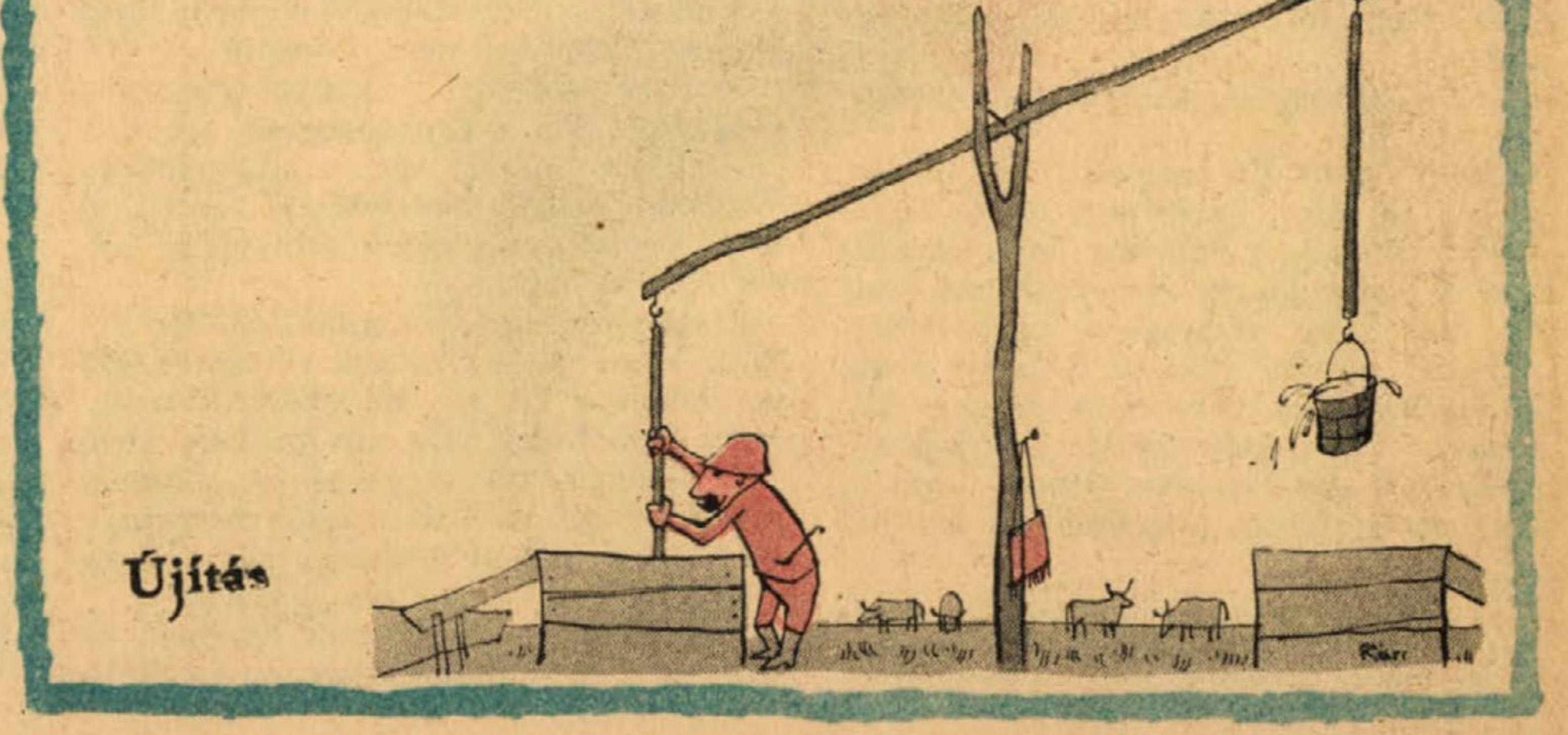

Újítás

A Varsó bevétele

Anyai nagybátyánk, Zsiga bácsi, a „család esze" alapjában véve a legbutább ember volt az egész famíliában. Mi gyerekek nagyon tiszteltük Zsiga bácsit, mert mozgott az orra és mindig adott krajcárt. Ezek voltak tiszteletünk főbb forrásai.

Néhány hónappal a háború kitörése után, egy reggel, nagybátyánk izgatottan rontott a szobánkba, ahol bátyám és én éppen a gombozás szenvedélyének áldoztunk.

— Megmondtam, előre megmondtam! — harsogta Zsiga bácsi, miközben húsos orra ide-oda mozgott a lelkesedéstől. — Varsót bevettük, a többi már gyerekjáték... A fő az, hogy Varsó a miénk...

A bácsi öröme engem is magával ragadott, mert az első pillanatban úgy értettem, hogy Varsó a miénk, hármunké, Laci bátyámé, Zsiga bácsié és az enyém. De önző álmaimból csakhamar felrezzentett nagybátyánk lelkes ordítozása:

— Hagyjátok abba a gombozást, kapcabetyárok! Miféle hazafi lesz belőletek! Tudjátok ti mi az, hogy Varsó elesett? Hol van a költő, aki megénekelje...

Elégedetlenül nézett körül a szobában, mintha a költőt keresné, végül ismét rajtunk állapodott meg a szeme:

— Jól figyeljetek, szamarak! Én most költői versenyt hirdetek köztetek. Aki szebb költeményt ír Varsó bevételéről, az nyeri el a díjat: egy koronát.

Elhűlve néztünk össze a bátyámmal. Most kezdtük csak érezni Varsó elestének világpolitikai jelentőségét. Egy korona, óriási pénz! Ezért már érdemes abbahagyni a gombozást. Észre sem vettük, amint Zsiga bácsi kiment a szobából, lelkünkre kötve, hogy estére szállítsuk a verseket. Távozása után leültünk az asztalhoz, egymással szemben, és hosszú ideig farkasszemet néztünk, mintha csak azt lestük volna, mi lakik a másik fejében. A bátyám végül is hátradőlt a székében és hanyagul odavetette:

— Nem is tudom, hogy pályázzam-e. Egy korona nem pénz egy versért, és különben sincs ihletem.

Nagyon megijedtem. Most az a kérdés, pályázhatom-e én egyedül, és akkor gilt-e a korona? És mi lehet az az ihlet, és ha neki nincs, vajon van-e nekem? Csüggedés fogott el, hátha nem is vagyok költő, hiszen költő kevés van, miért éppen én lennék az? Valahonnan kellene szerezni abból az ihletből egy jókora darabot. Gondoltam, megkérdem a bátyámat, ő mindent tud, hiszen már tízéves elmúlt, de Laci már nem is figyelt rám. Papír volt előtte, egyik kezében ceruza, a másikkal pedig az üstökét markolászta. A szeme fennakadt, mereven nézte a plafont, és időnként pofákat vágott. Kérdem, hogy mi van vele, de meg sem moccant.

— Ne zavarj — azt mondja —, elfogott az ihlet...

Szent Isten! Én még azt sem tudom, mi az az ihlet, és őt már el is fogta. Belemarkoltam a hajamba én is és néztem a mennyezetet. Nem volt ott semmi, csak Zsiga bácsi húsos orrát láttam mozogni magam előtt, a fülembe pedig ez zakatolt: Varsót bevettük, ára egy korona... Átpislogtam az asztal másik oldalára és elszörnyedve láttam, hogy a bátyám ír. Lázas buzgalommal írt, bal karját a papír elé rakta, hogy ne is lássam, mit ír. Ez árulás! Ez hát a testvéri szeretet? Bezzeg én odaadtam neki az almám felét, amikor ő már a magáét megette. De neki nem jut eszébe, hogy megmondja a kisöccsének, mi az az ihlet, és hogyan kell egy verset elkezdeni.

Észrevettem, hogy a bátyám gúnyosan mosolyogva néz rám, és dühbe gurultam. Gyorsan a papirosomra hajoltam, és én is írni kezdtem:

Trombita harsog, dob pereg,
Kész a csatára a sereg,
Előre!

Ez nem lesz jó. Ezt én már olvastam valahol, és biztosan Zsiga bácsi is olvasta. Hogy kell elkezdeni? Csak azt tudnám, hogy kell elkezdeni.

Úgy látszik, hangosan gondolkodhattam, mert Laci kegyesen megszólalt:

— Képzeld el magadnak, hogy eshetett el Varsó...

Megpróbáltam elképzelni. Varsó megy az utcán, sikos a járda, nem vigyáz, elesik. Hogy lesz ebből vers? Várjunk csak, hogy is lehetett? Szaladnak a katonák és lőnek. Az ellenség is lő. Na mármost... Mennyivel könnyebb lenne verset írni a kiscicáról. Muszáj annak a versnek Varsóról szólni? Laci azt mondja, muszáj, benne van a pályázati feltételekben. Tehát a katonák szaladnak és lőnek, a kiscica miákol, húst lopott a lábasból... Az ellenség megfutamodik...

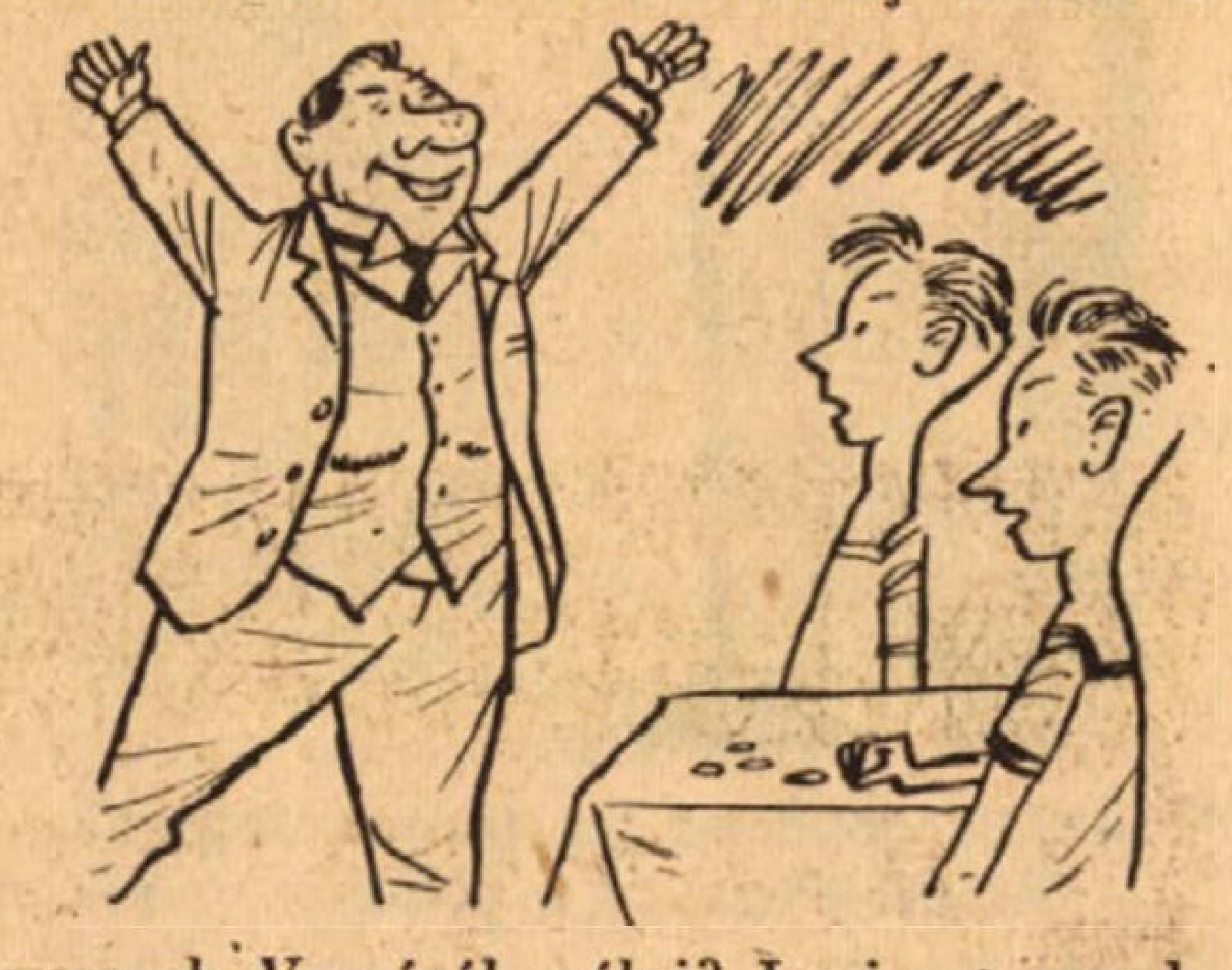

Meglátok egy újságot az asztalon, és megakad a szemem egy szón: dreadnought. Nem tudom, mit jelent, de szép szó. Rögtön le is írom a papírra. A bátyám féltékenyen nézi és megkérdi:

— Mit írtál?

— Megmutatom, ha te is megmutatod.

— Muti!

Átadom a papirosomat és büszkén mondom, hogy ez lesz az én versem címe. Aztán mohón olvasni kezdem az övét. Ez áll ott:

Varsó ormán büszkén leng a
Háromszínű zászló...

Elakadt a lélegzetem, ilyen gyönyörűt én még életemben nem olvastam.

— Add nekem — könyörögtem. — Odaadom érte a dreadnoughtot.

— Ilyen két sort egy dreadnoughtért? Ne tedd magad nevetségessé. Találj ki te is valamit. Ha pedig nem tudsz verset írni, ne írj.

Ráígértem egy tintagumit és tíz golyót. Végre megegyeztünk és enyém lett a csodálatos két sor, de rögtön kiderült, hogy nem tudok vele mit kezdeni. Most már szégyelltem megkérdezni, hogyan kell folytatni, de Laci ezúttal megsajnált és teljesen ingyen megmagyarázta, hogy rímet kell keresnem a zászló szóra.

— László! — ordítottam lelkesen, és magam sem tudtam, hogy ez az ihlet. László... Ismét elfogott a csüggedés. Igen ám, de hogy kerül Laci Varsóba? Hogyan hozom ezt össze? Nem adják ingyen azt az egy koronát, becsületszavamra mondom, nem adják ingyen. Újból a mennyezetre bandzsítottam és egyszerre eszembe jutott, megvolt az egész szakasz:

Varsó ormán büszkén leng a
Háromszínű zászló.
Ennek örül nagyon Béla,
Ennek örül László.

Most már csak úgy szaladt a ceruzám a papíron, különösen, mert láttam, hogy Laci is úgy ír, mint a gőzgép. Csaknem egyszerre lettünk készen. Hangosan elszavaltam a versemet, és utána sírva fakadtam, olyan gyönyörű volt. De rögtön alábbhagyott a lelkesedésem, amikor a bátyám versére pillantottam. Kétszer akkora volt, mint az enyém, nyolcsoros szakaszokba szerkesztve, és olyan hosszú volt egy-egy sor, hogy a papír egyik szélétől a másikig ért. Éreztem, hogy végem van. Az egész vers elejétől végig a dreadnoughtokról szólt. Mit művelt ez a gazember az én dreadnoughtjaimmal! Kiderült, hogy ezek vették be Varsót, mint tüzes sárkányok, az éj leple alatt rohanták meg a várfalakat. Ó, hogy bántam már a cserét, legszívesebben a falba vertem volna a fejemet. Odaadni az én csodálatos dreadnoughtjaimat két vacak verssorért, amelyek a leggyöngébbek az egész versben. Mert nem volt kétséges előttem, hogy az én versem a szebb. szavaltam is, mint az őrült, az eperfa alatt estig, úgyhogy egészen berekedtem.

Zsiga bácsi este ünnepélyesen vette át a két kéziratot: az én ronggyá szavalt irkalapomat és a bátyám versét, amelyet ő közben fényes miniszterpapírra átmásolt, kecsesen összegöngyölített, és maslival átkötözött. Zsiga bácsi előbb az én versemet olvasta el, de hiába figyeltem az arcát, nem láttam rajta a meghatottság jeleit. Csak köhentett egyet, aztán szigorúan nyúlt a Laci verse után. Amikor a címet meglátta, meglepődött.

— Dreadnought? Aztán, tudod-e, hogy mi az, te kapcabetyár!

— Hogyne tudnám — hazudott a bátyám hetykén, és szembenézett a bácsival. Az öregnek egy pillanatra bizonytalan lett a tekintete, aztán gyorsan folytatta az olvasást. Ő sem tudja, mi az a dreadnought — gondoltam keserűen, ebből baj lesz, ez nem lesz jó nekem. Néhány perc múlva Zsiga bácsi kihirdette a döntést:

— A Laci verse jobb, de nem elég hazafias, ezért nem kap csak ötven fillért. A tiéd se rossz — szólt felém fordulva, és kezet fogott velem.

Amikor Zsiga bácsi elment, még dühöngtem egy darabig, aztán rájöttem, hogy erre semmi okom, hiszen a jó öreg nem ért a költészethez. Laci más véleményen volt. Szerinte Zsiga bácsi műveletlen ember ugyan, de a versekhez, véletlenül, elég jó érzéke van. Továbbá közölte velem Laci, hogy nagy költő lesz, kimegy a harctérre, és meghal a hazáért, mint Petőfi Sándor. Aztán aludni mentünk.

Így végződött az első pályázat, amelyen részt vettem. Mélyebb nyomokat nem hagyott bennem, mert már másnap, minden lelki zavar nélkül, visszatértem a polgári életbe, és folytattam a gombozást.

Gádor Béla

Az író most megjelent „Néhány első szerelem története" c. kötetéből. (Szépirodalmi Könyvkiadó.)

A dohányosoknak személyi varázsuk van!

Sok korholásban és ijesztgetésben volt részük a közelmúltban a dohányosoknak. Jellemgyengeséggel, az akaraterő teljes hiányával vádolták őket, s a legsúlyosabb betegségeket helyezték nekik kilátásba, ha le nem szoknak a dohányzásról. A dohányosok némán tűrtek és dohányoztak, s megadással vették tudomásul, hogy minden valamire való statisztika bebizonyítja nyomorult voltukat, hogy a felnőtthalandóság növekedik a dohányos országokban stb., stb. Szinte már nem volt messze az idő, amikor a dohányosokat törvényen kívül helyezik, s le lehet lőni őket, mint veszett kutyákat.

Most végre kezd helyrebillenni a mérleg! A sok méltatlan bántalmazás után most végre jó szóban is van részük a dohányosoknak. A londoni *„Lancet”* című lapban olvastuk egy angol orvosi kutató csoport jelentését a dohányos és nemdohányos emberek közötti érdekes különbségről. A jelentés többek között ezt mondja:

„Az erős dohányosok általában nyugtalan, energikus, impulzív, kezdeményezőképes, érdekes emberek, hevesen veszik ki a részüket a szórakozásból. A háború alatt a harcoló egységeknél kerestek beosztást. Házaséletük viharos, bonyolult.

A nemdohányosok rendszerint szelíd, nyugodt, otthonülő emberek, akik a háborúban segédszolgálatot igyekeztek teljesíteni.”

A jelentés összeállítói több száz férfin végeztek vizsgálatot 1934-től 1957-ig.

A dohányosok végre örömmel vehetik tudomásul, hogy Achillesek ők, akik a rövid, de hősi élet mellett döntenek, míg a nemdohányosok gyáván megfutamodnak az élet nehézségei, betegségei és házassági viharai elől. Prometheus nem nekik adott tüzet!

A hasbeszélők

Szegő Gizi rajza

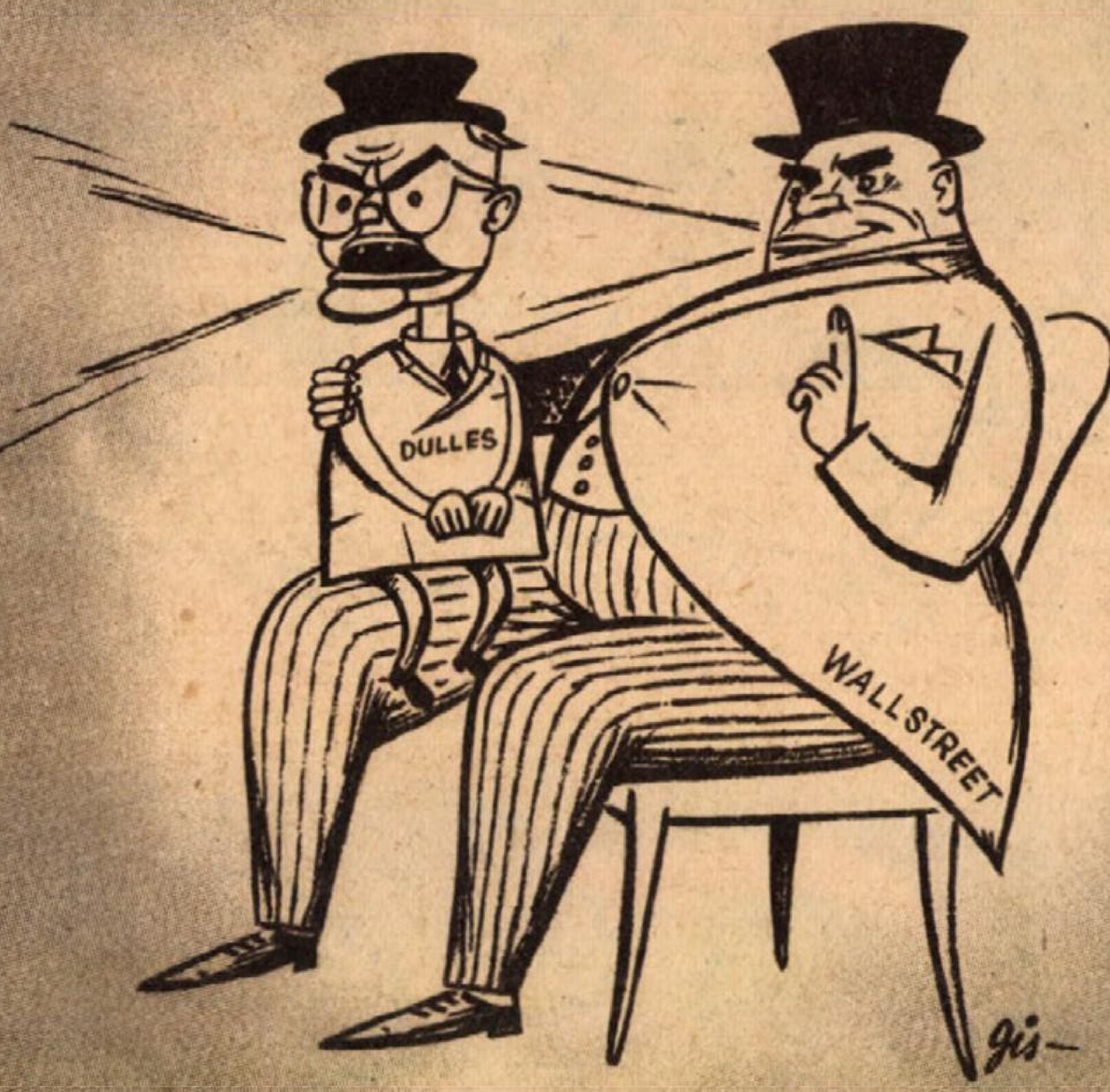

– Mit szólsz fiacskám a béke ügyéhez?
– Fokozzuk a fegyverkezést, papa!!

Noteszlap

Elsején törleszteni valamit az előlegezett bizalomból!

Megmondani Etelnek, hogy lekéstük a jelentkezést a külföldi utazásra. Az IBUSZ ma reggel hirdette minden lapban.

Még ma! Megkérdezni az igazgatótól, hogy s mint vagyok.

Fontos! Elfelejteni az értekezlet időpontját!

Az Alpokban

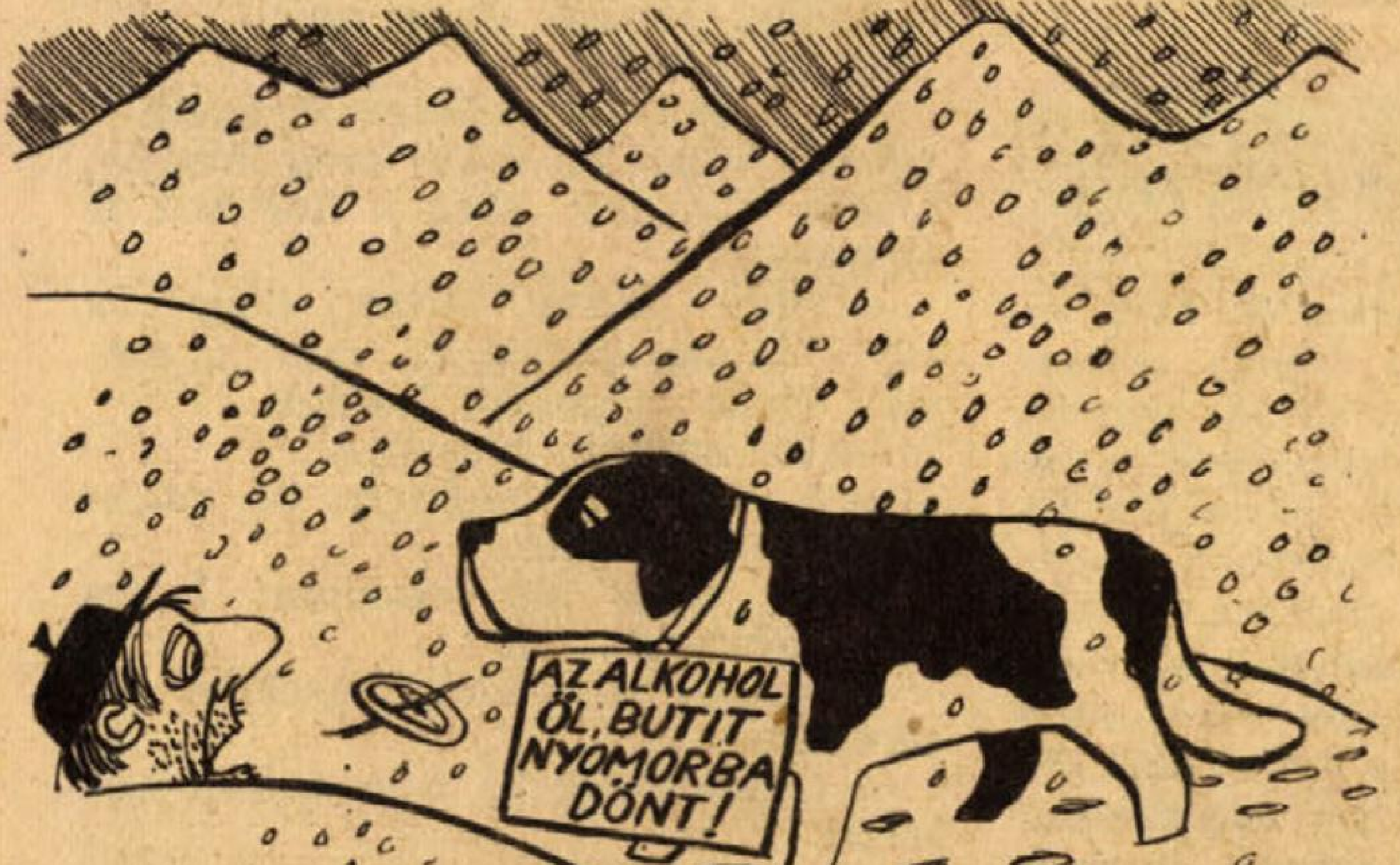
AZ ALKOHOL ÖL, BUTIT NYOMORBA DÖNT!
várnai

Jó propaganda

Nyerte a lottón

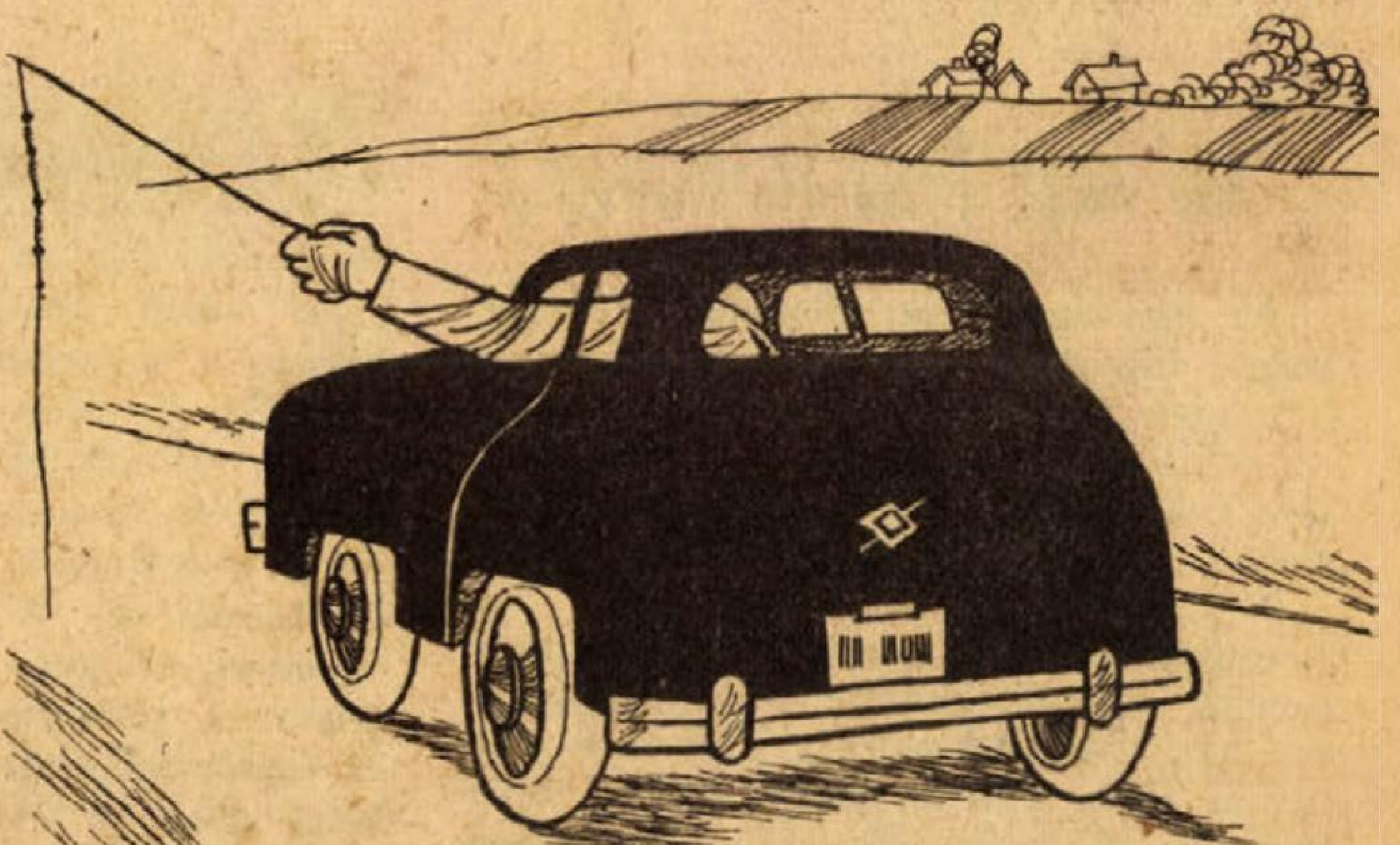

NYÁRI ÚTITERVEK

Toncz Tibor rajza

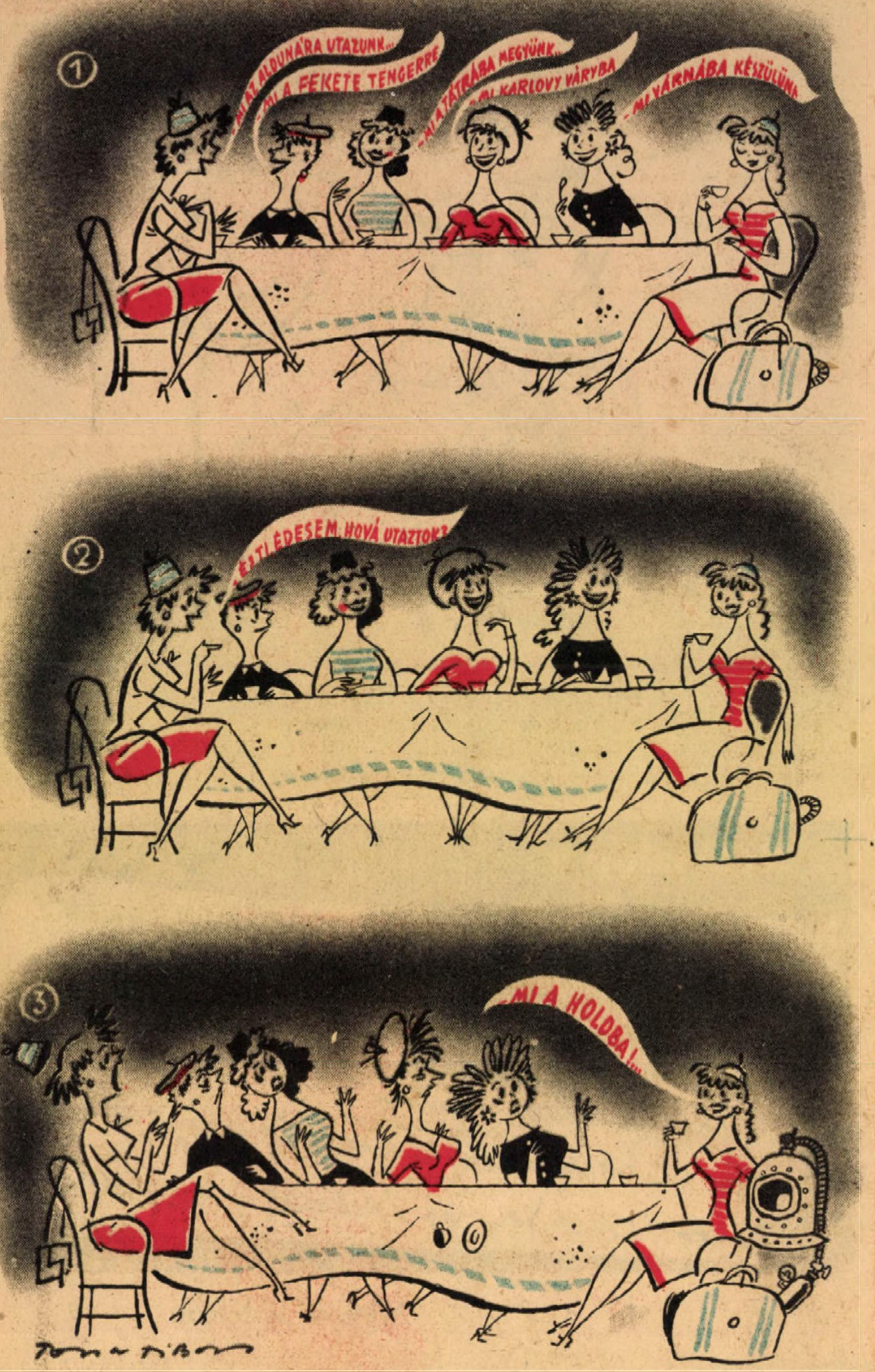

Mi lesz Toni Sailerrel?

Az ég szerelmére, döntsék el végre, hogy filmszínész lesz-e Toni Sailer, a hétszeres sívilágbajnok, vagy nem, visszavonul-e, vagy sem, s általában mi lesz vele. Mert az embereket hovatovább megöli a bizonytalanság.

A „New York Herald Tribune", az Associated Press jelentését közli, amely szerint Toni kijelentette, hogy filmszerepet ajánlottak fel neki, s a filmben sielnie is kell. Kérdés, hogy emiatt nem veszíti-e el az amatőrségét. Az ügyben a nemzetközi síszövetség illetékes.

Véleményünk szerint Sailer amatőrsége nem forog veszélyben, ha hitelt érdemlő módon be tudja bizonyítani, hogy a síjelenetekben a lábmunkájáért nem kap fizetést, csak az arcjátékáért.

Tiltakozás egy bírói ítélet ellen

Az angol úszószövetség öt évre eltiltotta a versenyzéstől Audrey Sargent úszónőt. A csinos sporttársnő ugyanis, amikor kihirdették versenyének eredményét és őt a második helyre utalták, rövid szóváltásba keveredett Ed Dowes célbíróval és őt a medence széléről egyetlen erélyes mozdulattal a vízbe dobta. A sötétszürke zakót viselő bírót az úszók halászták ki a medencéből. Az ítélet után az úszónő így nyilatkozott:

— Harminckét éves vagyok és ez a határozat azt jelenti, hogy talán soha az életben nem versenyezhetek többé. De kimondhatatlanul jó érzés volt megtorolni az igazságtalanságot, ezért azt mondhatom: megérte.

Pletyka

Két nő üldögél a Cuki-eszpresszóban, s egymáshoz közelhajolva néha körül-körülnézve, suttogva beszélgetnek:

— És tudod, hol voltam tegnapelőtt este, amikor a férjemnek azt mondtam, hogy hozzátok megyek?

— Hol?

— A Sanyival voltam moziban. Jó pipa vagyok, mi? Pedig olyan ártatlan képet vágok, mintha kettőig sem tudnék számolni.

— Az semmi! Mit gondolsz, én tegnap talán beteglátogatáson voltam? Ugyan, egy szavamat sem lehet elhinni. Pistánál voltam.

— De hiszen azt mondtad . . .

— Ne nevettesd ki magadat, úgy hazudok, mintha könyvből olvasnám. Könnyelmű, léha nőszemély vagyok, csak az öltözködésen és a férfiakon jár az eszem.

— Hát én? Ha tudni akarod, negyvenegy is elmúltam és van képem mindenkinek azt mondani, hogy huszonkilenc vagyok.

— Drágám, én festetem a hajamat és közben úgy csinálok, mintha gyerekkorom óta Tizián-vörös lennék. Azzal áltatom magam, hogy nem emlékeznek már a platinaszőkére.

— Csak egyszer, csak életemben tudnék jót mondani az emberekről! Mindenkit szidni, ócsárolni — ezt csinálom reggeltől estig.

— Én beteg vagyok, ha nem árthatok valakinek. Hogy egy ilyen bestia miért él a földön, amilyen én vagyok, nem tudom megérteni.

— Mondd, te is azt hiszed, hogy mint létszámfölöttit bocsátottak el a Lemezforgalmitól? Naiv lélek! Nem elég, hogy elcsavartam a főnököm fejét, még sikkasztottam is.

— Nekem hamis fogsorom van.

— Én hetvenkét kiló vagyok. Mint egy hordó, komolyan mondom, mint egy hordó. És képtelen vagyok a koromhoz és a testsúlyomhoz méltó módon öltözködni. Nevetségessé teszem magamat.

— Hát még én! Nézd meg ezt a zongoralábat! Hogy néz ki ezen a tűsarkú cipő? De nincs semmi önkritikám, semmi, de semmi!

— Én horkolok.

— És én? Deciszámra vedelem a rumot. Nahát az aztán szép látvány, amikor berúgok. Még a kocsisok is elpirulnak.

— Nem vetted észre, hogy az egyik lábam rövidebb, mint a másik? Belső magasítót hordok.

— Villamoson bliccelek.

— Hallgatózni szoktam és kulcslyukon kukucskálni.

— És hogy alakoskodom! Nincs egy őszinte szavam.

— Nekem egy őszinte arckifejezésem sincs.

— Csámcsogok és tele szájjal beszélek . . .

(Fenti írásommal nyertem el az ENSZ nagydíját „A legnagyobb képtelenség" című irodalmi pályázaton.)

Feleki László

LEVÉL
intrika és leváltás ügyben

Kedves Igazgató kartárs!

Tegnapelőtt dél óta öten telefonáltak nekem a Tejporkereskedelmi Vállalattól, melynek dolgozói Önben igazgatójukat tisztelik. Elsőnek egy bizonyos Radeckiné hívott fel és végtelen szelídséggel érdeklődött az iránt, honnan tudom, hogy új igazgató került a Tejporkereskedelmi élére Ön helyett, aki feladatát eddig olyannyira kitűnően látta el. Utána a vállalat főkönyvelője, Pemete kartárs kérte, legyek szíves elárulni: mi a neve az új igazgatónak, mit tudok róla és mikor veszi át a vállalat vezetését?

Ezt követően még hárman hívtak fel egymásután, hasonló kérdésekkel ostromolva, hol szépszóval, hol némi szemrehányással illetve engem, amiért ennyire diszkrét vagyok és nem árulok el semmit az új igazgatóról, aki hivatva lesz Önt leváltani. Beosztottjai dicséretére legyen mondva, egy kivételével, senki sem szidta Önt, ami pedig távozóban lévő igazgatóval kapcsolatban ritkán tapasztalható és az az egy kivétel is viszonylag szolíd jelzőket használt az Ön személyének és munkájának jellemzésére.

Annál megdöbbentőbb, hogy az egész vállalatnál szinte percek alatt elterjedt az Ön leváltásának híre és ami még meglepőbb, annak valódiságában senki sem kételkedett. Úgylátszik még kísért azoknak az időknek az emléke, amikor okkal, ok nélkül, máról holnapra leváltottak, vagy jobbik esetben áthelyeztek embereket és igazgatókat; amikor még érvényesült közéletünkben az intrika, a fúrás és az alaptalan bejelentések felületes vizsgálata; amikor még nem várt büntetés a rágalmazókra.

Hosszadalmas volna a múltban gyakran tapasztalt jelenség elemzésére és káros voltára kitérni, hiszen ma már — ismétlem — ennek csak rossz emléke maradt meg az emberekben. Ez kísért még a lelkekben, ezért adtak hitelt kedves Igazgató kartársam, az Ön elismert jó munkássága ellenére is annak a hírnek, hogy leváltják.

Nem váltják le. Nincs rá semmi ok. És hogy mégis elterjedt a híre — töredelmesen bevallom — akaratlanul is okozója vagyok. Én ugyanis telefonon kerestem a Tejpor Gyár igazgatóját, Keresdi kartársat, s a gyár helyett véletlenül a Tejporkereskedelmit, az Ön vállalatát kapcsolták. Mikor a központtól Keresdi igazgatót kértem, a telefonos kartársnő szinte belesikoltott a kagylóba: „Jaj, istenem, új igazgatónk van!” Ez a hír száguldott végig az Ön vállalatánál, ezért hívtak fel engem a dolgozók és ezért tiszteltek meg szíves érdeklődésükkel. Ma pedig megérkezett az Ön magyarázatot kérő levele is, amelyre én íme a fentiekben készséggel válaszoltam.

Fogadja szíves üdvözletemet:

Földes György

Ezt is megértük!

Hegedűs István rajza

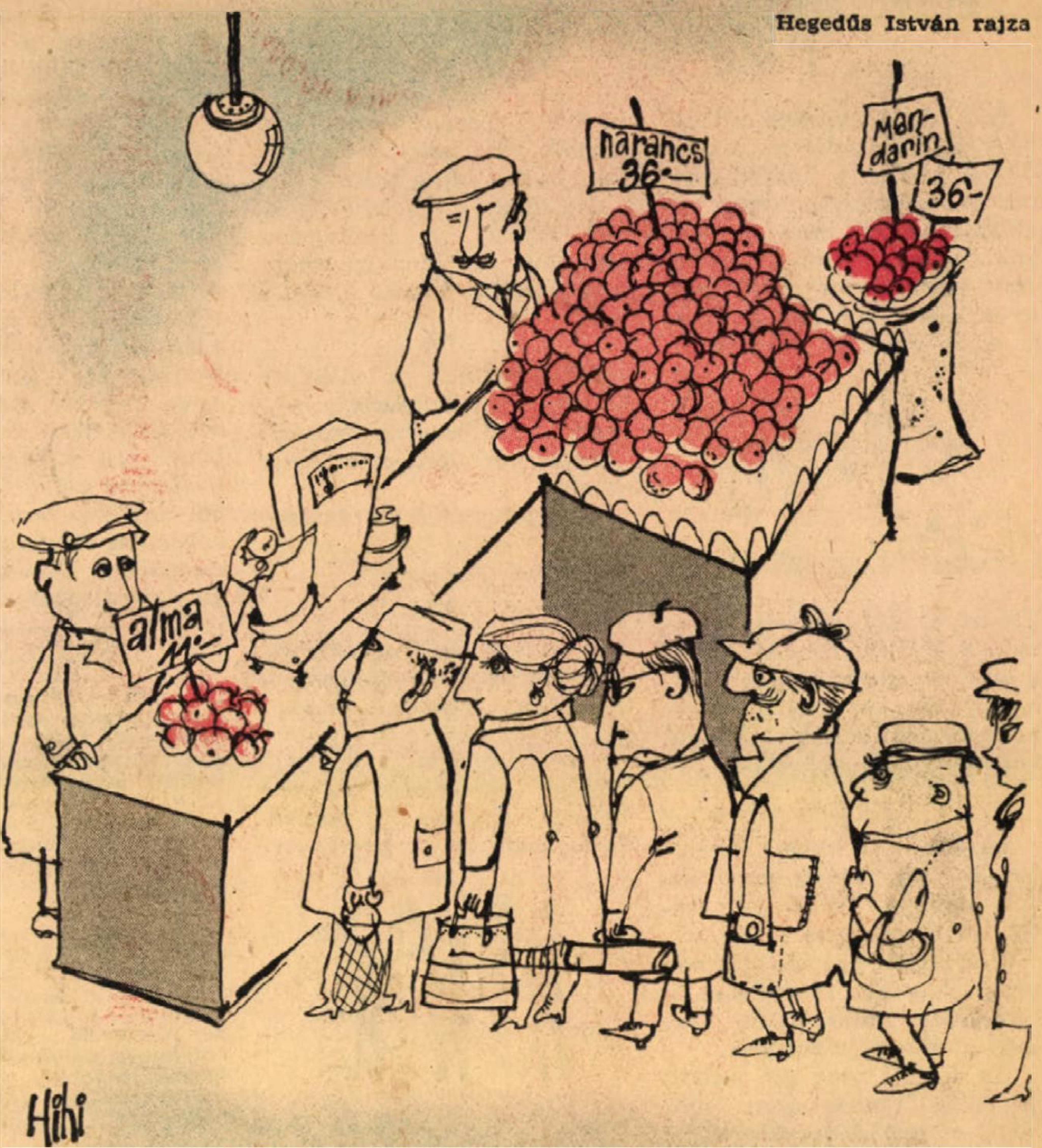

Ifjúsági szálloda épül Pesten

Szür-Szabó József rajza

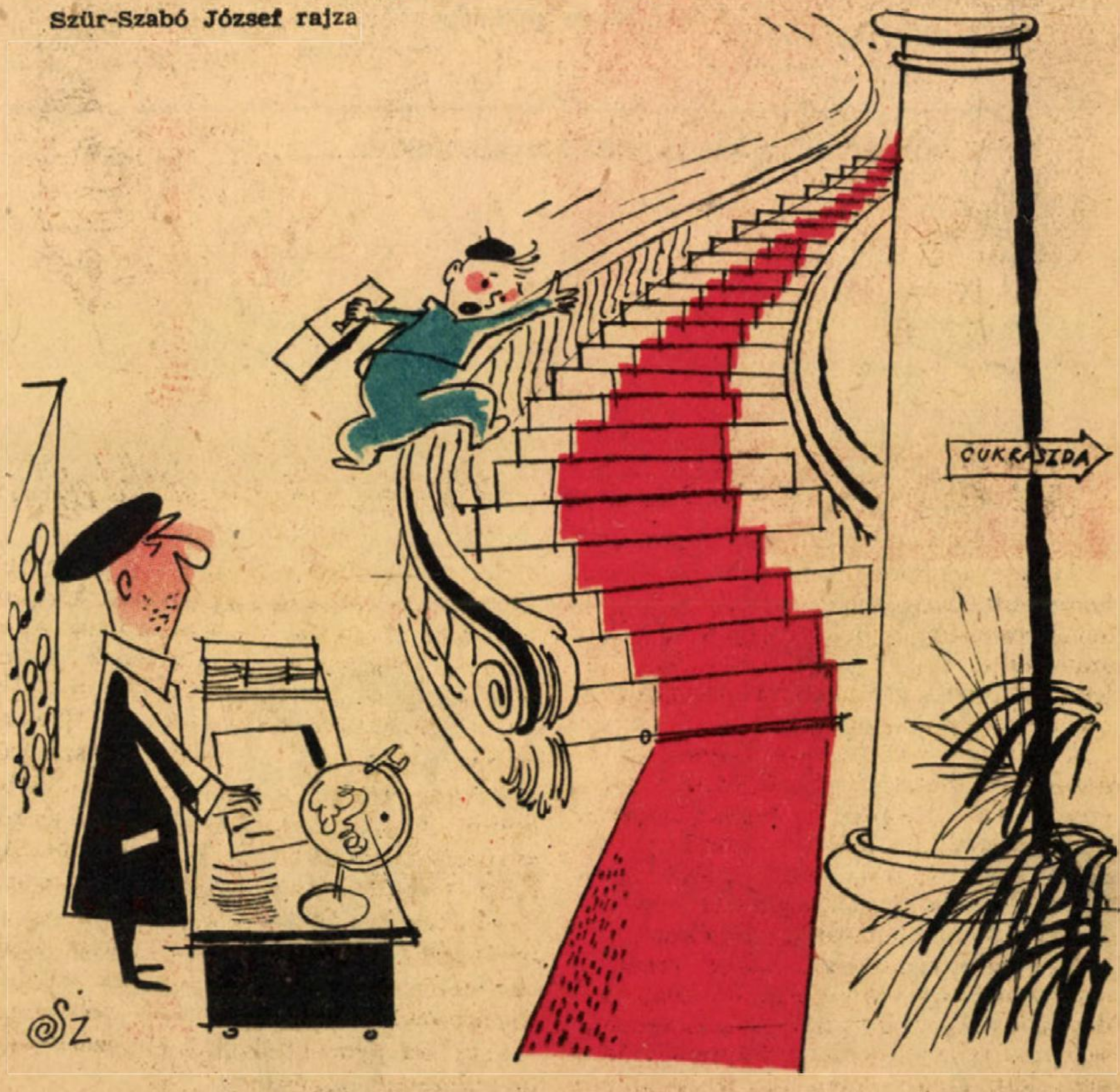

– Gyorsan a számlát, megy a vonatom!

Le a bürokráciával.

Pécsi jegyzetek

Pécs azzal büszkélkedhetik, hogy a közlekedés terén gondosan ápolja a hagyományt: ma is ugyanolyan „nagy" a villamosparkja, mint 1913-ban volt. Sőt, ugyanazok a régi kocsik járnak, mint negyvenöt évvel ezelőtt. Ez arra jó, hogy a sietős emberek ne bosszankodjanak. Ha ugyanis lemaradnak a zsúfolt kocsikról és a sínek mellett mennek munkahelyükre, egy perccel se érkeznek oda később, mintha villamoson utaztak volna.

* * *

Jártunk a mérnöki hivatalban is. Egy ügyfél éppen akkor érkezett, amikor két ember így beszélgetett:

– Ha nem kapunk idejében pénzt, anyagot és munkást a tanácsháza tatarozására, baj lesz. Omlik a párkányzat.

Az ügyfél erre szó nélkül kiment. Ugyanis azért jött, hogy családi háza szépítésére kérjen építőanyagot. De hát minden hiába: a tanács magamagának sem tud mindig szerezni . . .

* * *

A Mecsekvidéki Borforgalmi Vállalat üzletet nyitott, amelyben palackozott bort árulnak. Az italt a boltban nem szabad elfogyasztani.

– Célunk – mondja Kurucsai Ferenc, a Borforgalmi igazgatója –, ne a bor vigye haza a vevőt, hanem a vevő a bort.

* * *

Pillanatfelvétel a világhírű Zsolnay porcelángyárból.

Egy fiatal asszony látogató: „Milyen gyönyörű ez az eozin váza!"

Egy elektromérnök látogató: „Milyen csodás ez a nagyteljesítményű szigetelő!"

* * *

A pécsi Vasértben hallottuk:

– Parancsol egy mosógépet?

– Most kínálja, amikor van?!

* * *

Nagy házasodási láz van Pécsett, rengeteg az esküvő. Panaszkodik is az anyakönyvvezető Péter Gizinek, a színház szubrettjének:

– Holnap tizenöt esküvőm lesz!

– Tévedés – mondta a színésznő –, tizenhat, holnap lesz az én esküvőm is . . .

Palásti

Idegenforgalmi látványosságok

M
MEGÁLLÓ
-K-
Olaszország
Magyarország

Ez aztán gyors kártérítési ügyvitel!

Múlt év május 4-én a székesfehérvári állomáson feladtak részemre 16 zsák csöves kukoricát. Útközben egy zsák kukorica elveszett. Természetesen kártérítési kérelemmel fordultam a MÁV-hoz. Az elmúlt hónapok során több ízben különböző okmányokat kért tőlem a MÁV. Beküldtem: egy kárszámlát, egy fuvarlevelet, egy tanácsi igazolást arról, hogy mennyi volt a feladás idejében a kukorica szabadpiaci ára. Ez év február 22-én a MÁV Kártérítési Hivatala levélben tudatta velem, hogy: *„A kárügyet végleges rendezésre előkészítettük."* Ebből arra következtettem, hogy követelésem összegét rövidesen megkapom. Éppen azért nagyon meglepődtem, amikor a pénzküldemény helyett újabb levelet kaptam a Kártérítési Hivataltól. Ebben közlik velem: hogy *„Mivel a küldemény biztositva volt, szíveskedjék a biztositási bélyeggel ellátott fuvarlevél másodpéldányát cimünkre megküldeni, hogy kárigénylése véglegesen rendezhető legyen."*

Ha erre az okmányra is szükség volt, miért nem kérték rögtön? Miért kelti a MÁV az ilyenfajta intézkedéssel azt a hiedelmet az ügyfélben, hogy a jól bevált biztosítás nélkül gyorsabban intéznék el az ügyét? És főleg: miért kell a károsultnak 150 forintjára egy évig is várnia?

Garamvölgyi Lajos

XI., Husáng u. 12.

Futball ügyben

Az utolsó pillanatban, lapzártakor szólunk Németh Imrének, a Népstadion igazgatójának, hogy a Vasas—Real Madrid mérkőzésen sokan lesznek, ezért több kaput kell kinyitni, mint amennyit szoktak. Gyakran tapasztalhattuk ugyanis, hogy a zárt kapuk miatt nagy a tumultus, összetorlódnak az emberek és a kevés nyitott kapu szűk torkában megrekednek.

*

Az Üllői úti pályán tartott legutóbbi mérkőzésen 15 000 néző rekedt ki, — nem fértek be a nézőtérre. Miért nem rendezik a nagy meccseket a Népstadionban? A Csepel—MTK mérkőzésre se jutott be minden szurkoló. Semmi értelme a pályasovinizmusnak. Ha előreláthatóan többen lesznek, mint amennyi a középpályákra befér, akkor vigyék a mérkőzést a Népstadionba!

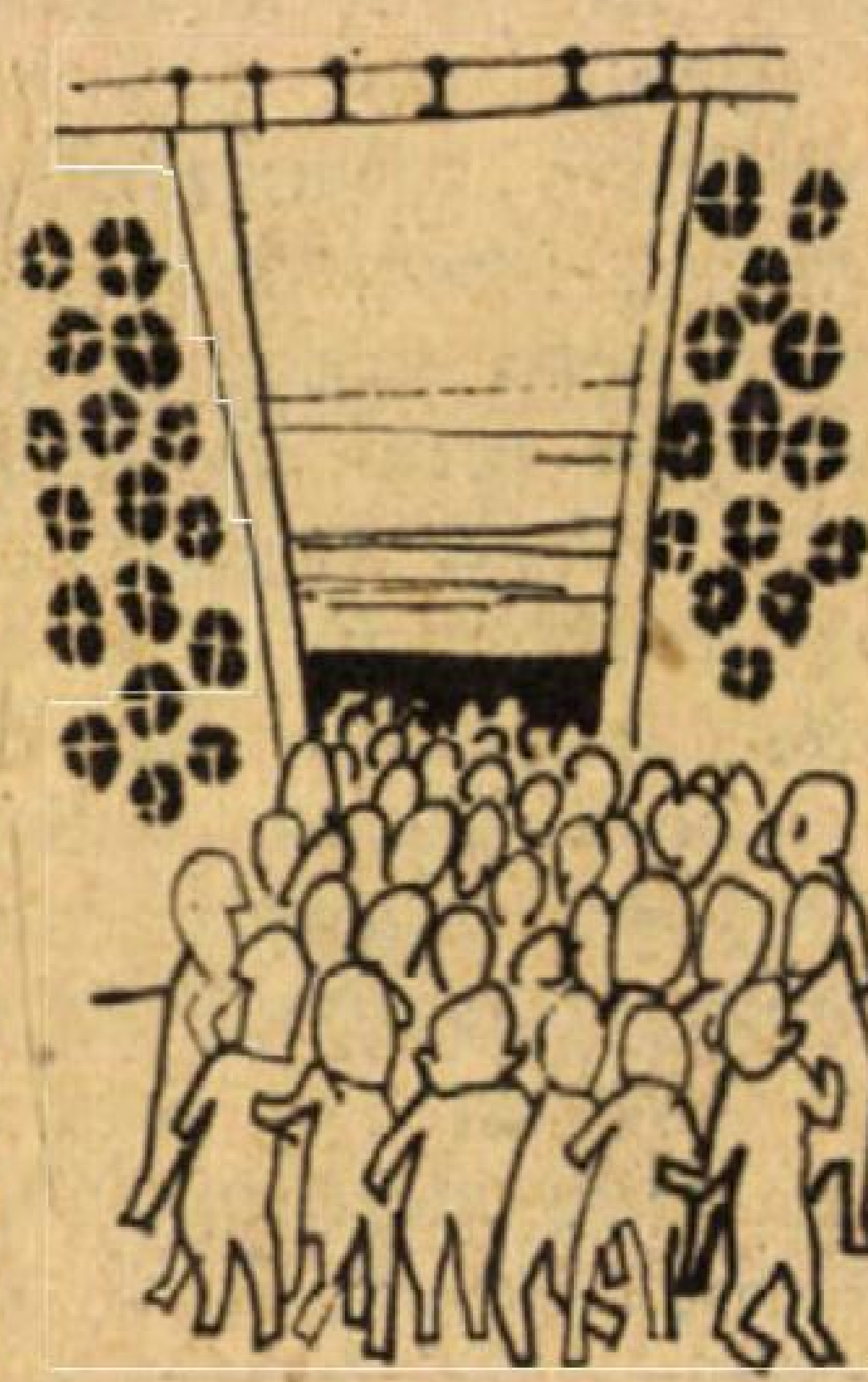

Egy körlevél margójára

Az április 1-i postánkkal kaptunk egy takarékosságra buzdító körlevelet amelyet Lantos Zoltán, Mérő László és Gregus Ferencné írtak alá. Elolvastuk a körlevél takarékosságra intő komoly tartalmát, amellyel 100%-ig egyetértünk. Nem érthetünk azonban egyet a közlemény adminisztrációjával.

A körlevelet ugyanis március 20-án keltezték és csak március 31-én postázták. Ugyanerre a napra, 31-i határidőre kérik, hogy takarékossági javaslatainkat juttassuk el hozzájuk. Namármost, ha percek alatt megcsináltuk volna a takarékossági javaslatot, akkor sem küldhettük volna el 31-ére, mert ez a határidő akkor már elmúlt, amikor a körlevelet kézhez kaptuk. De ez lett volna a kisebbik hiba, amelyet a körlevéllel elkövettek. A nagyobbik az, hogy a körlevélen nincs se cím, se pecsét, amelyből kitűnne, hogy ki volt a feladó. A három aláírásból pedig csak azt lehet megállapitani, hogy a körlevelet útjára bocsájtó intézménynél sok az aláíró, de kevesen nézik meg, hogy mit írnak alá.

Egyébként először azt hittük, hogy a körlevél áprilisi tréfa. De úgy látszik, inkább márciusi felelőtlenség . . .

Élelmiszeripari Gépgyár

Török István főmérnök

Tavasz

Szür-Szabó József rajza

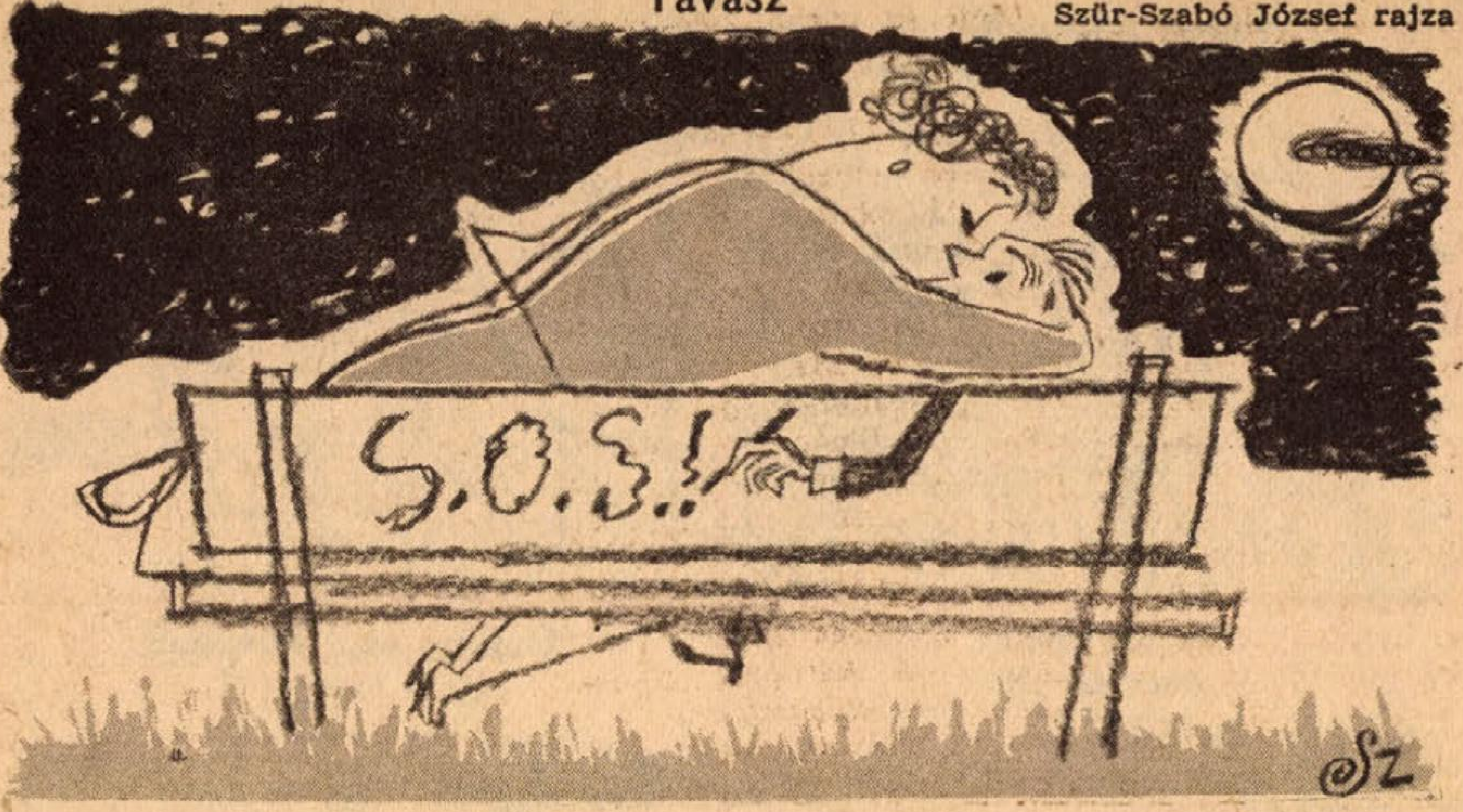

„Ésszerű" megoldás

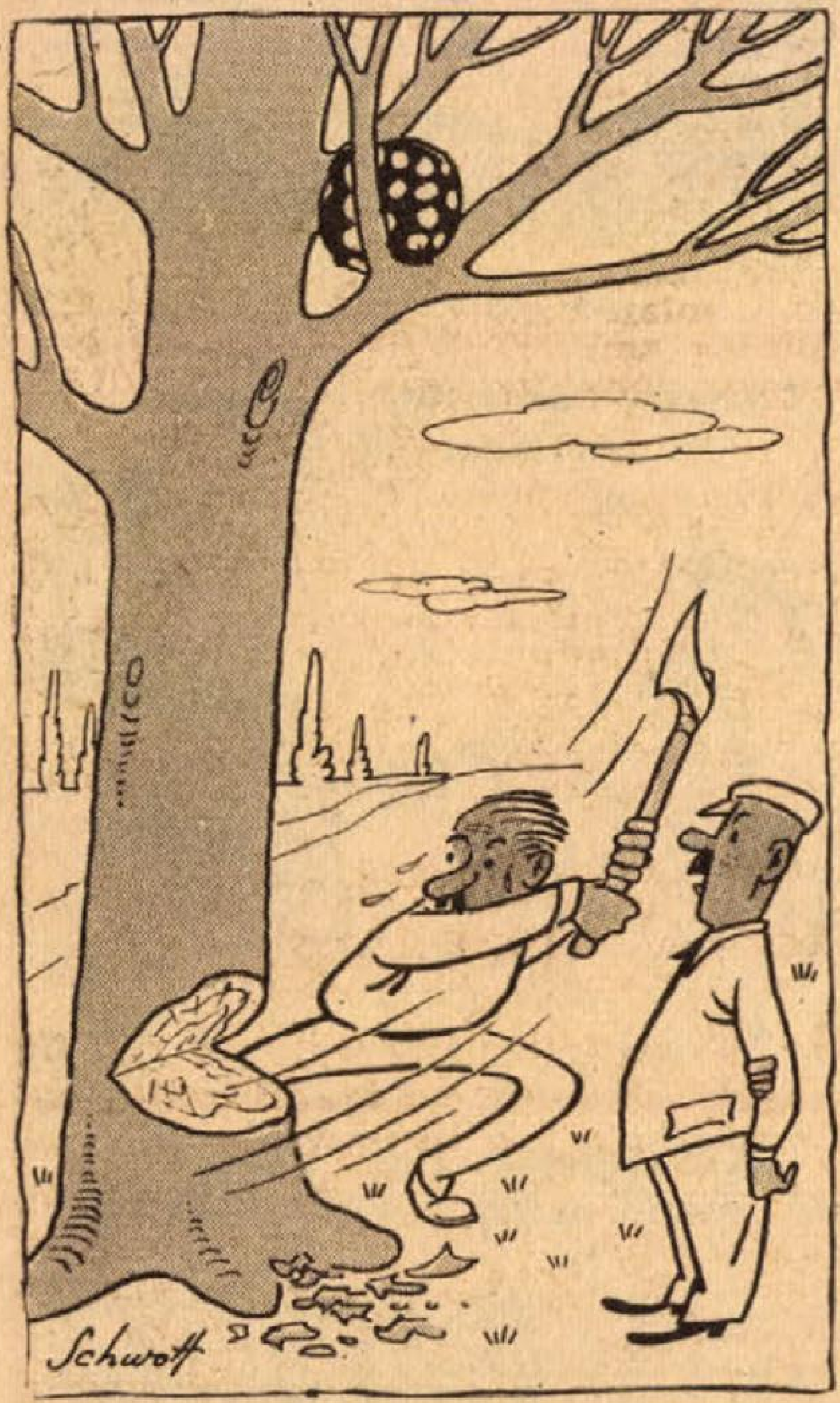

– Miért vágja ki ezt a fát?
– Mert fennakadt a kisfiam labdája! . : :

Szociológia

Jut ilyesmi eszembe néha:
Magány? Társaság? — Ősprobléma!
Ám mit meg nem old férfi elme,
Fején talál egy nő képzelme.

— Mondja csak — kérdem —, kicsi Emmi,
Szeret maga egyedül lenni?
S kapásból felel, mit sem himel:
— Hogyne! Föltétlen. Valakivel!

S. Z.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Valaki beállít a könyvkereskedésbe és megkérdezi az eladótól:

— Mondja kérem, a Thomas Mann nem írt semmit kék bőrkötésben?

*

A főosztályvezető levelet diktál.

— Írja, Ilonka. Kovács János, Pápa.

Ilonka megáll a gépelésben, felnéz, azután megjegyzi:

— Bocsánat, főosztályvezető kartárs, ilyen nevű pápát nem ismerek.

Tavaszi vásár

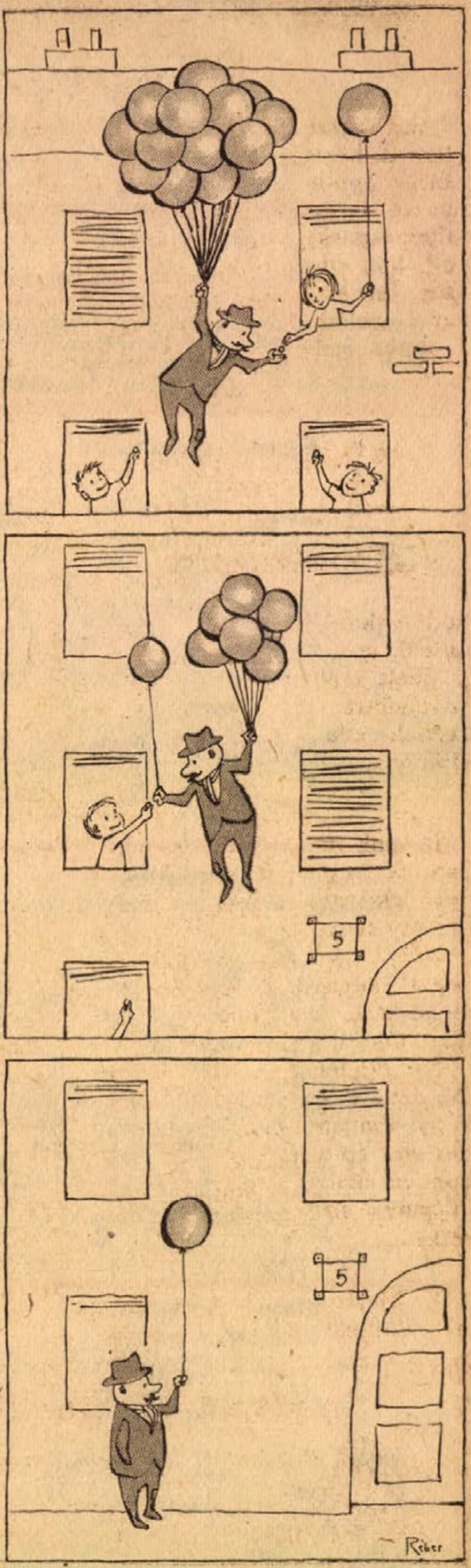

A házak utcai frontjára tervezik a konyhákat

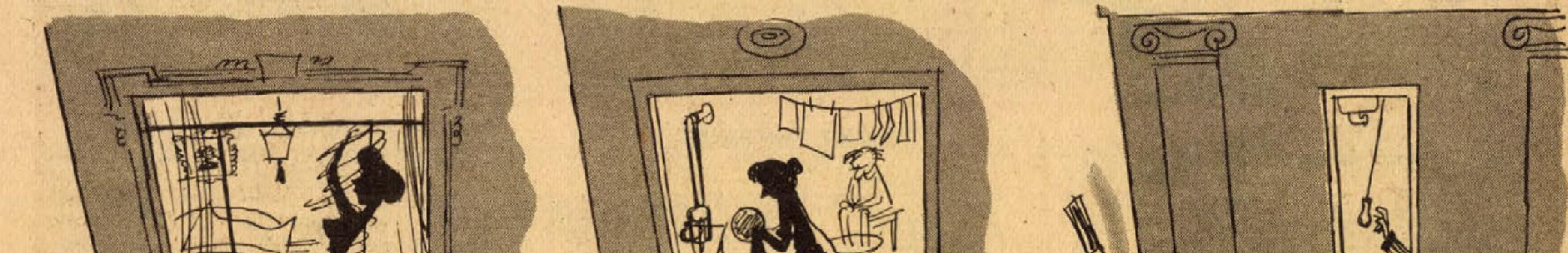

A múlt A jelen A jövő

Szür-Szabó József rajza

Sándor Károly:

ADALÉKOK BUDAPEST NÉPRAJZÁHOZ

Közölték a lapok, hogy a fővárosban széleskörű néprajzi kutatómunka indult meg. Mi, ezúton bocsátjuk rendelkezésre gyűjtésünk legjavát.

Páros felelgetős
(Népi játék a villamoson)

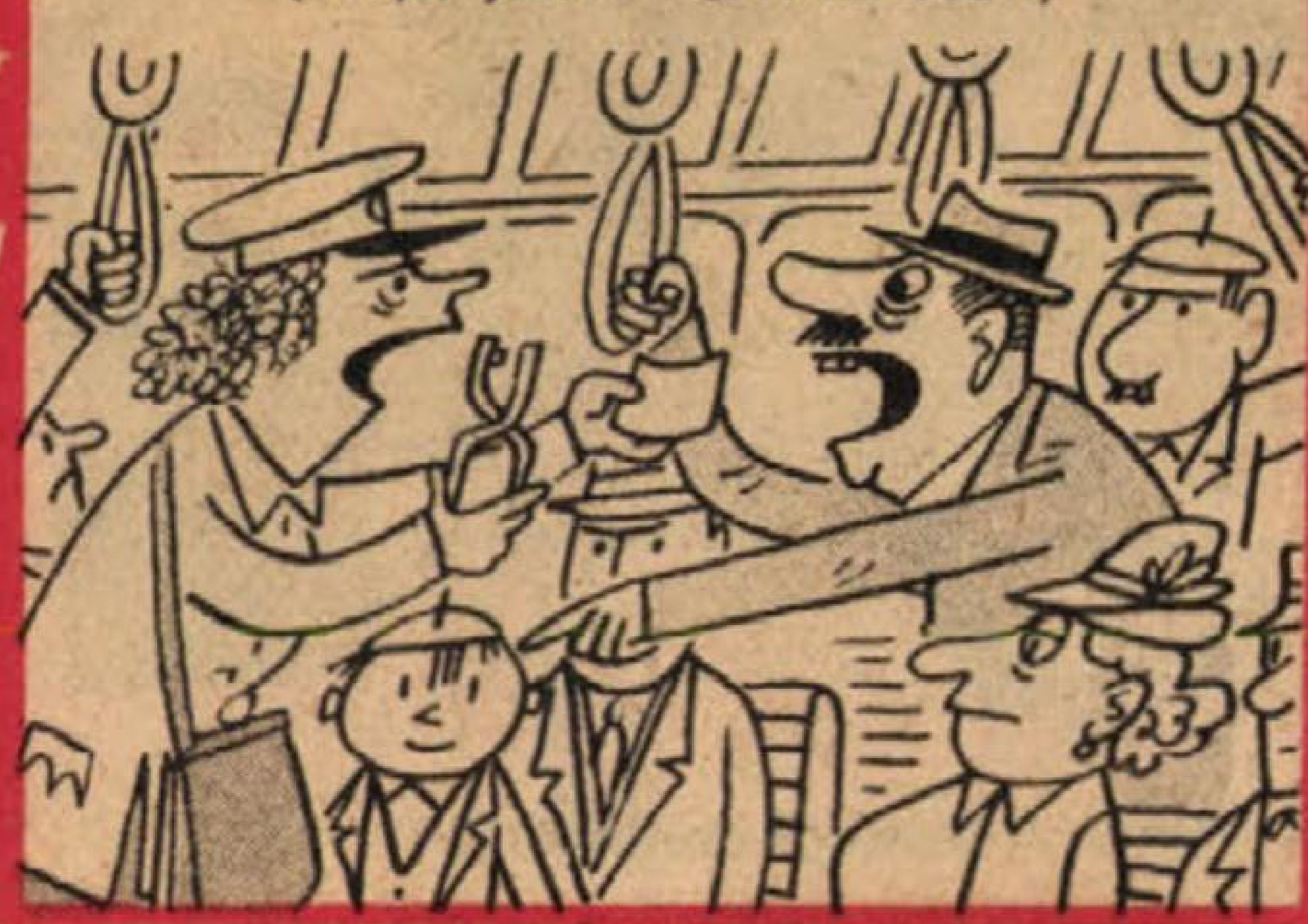

Leányhívogató
a dunaparti korzóról

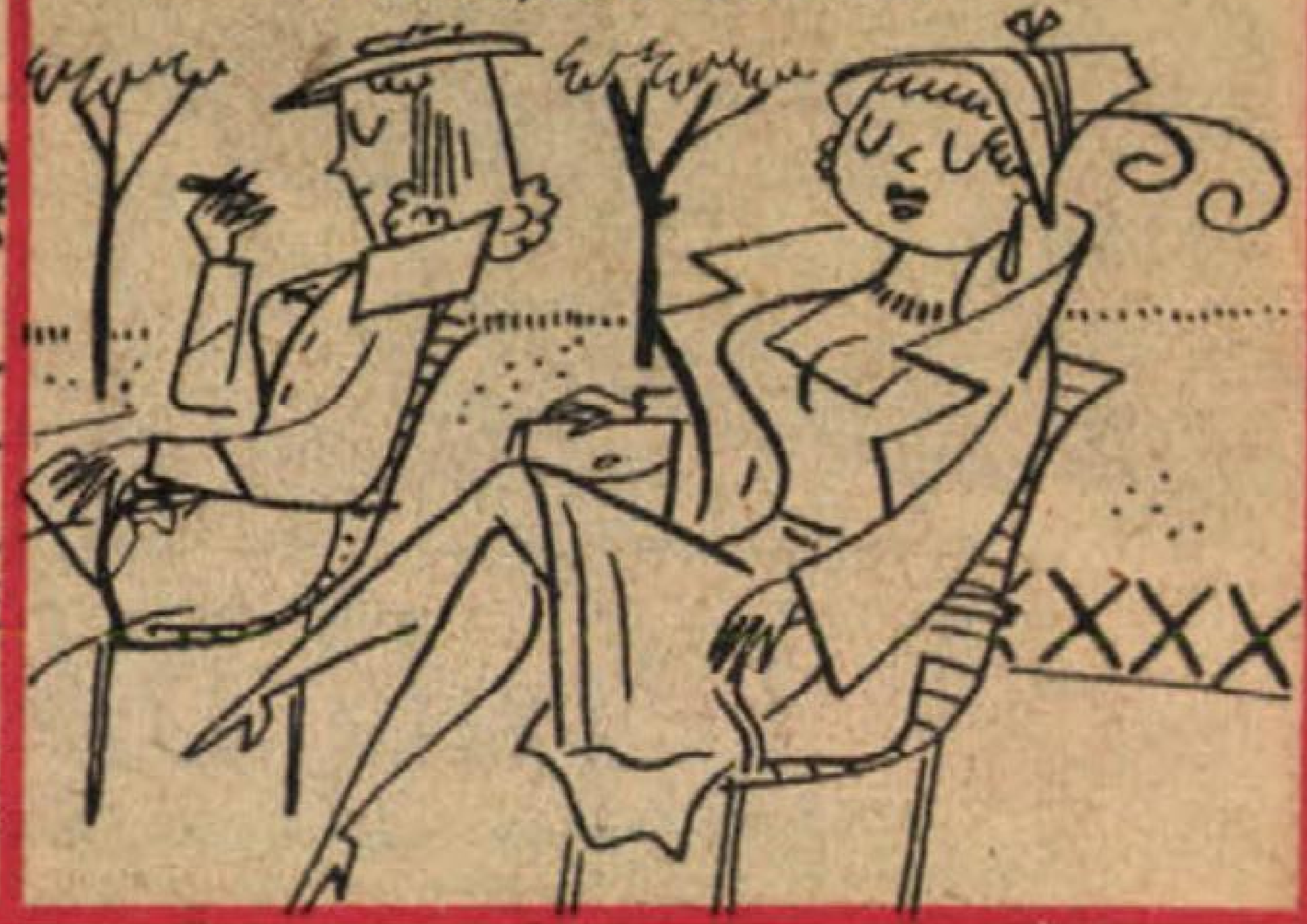

Estvéli párnatánc

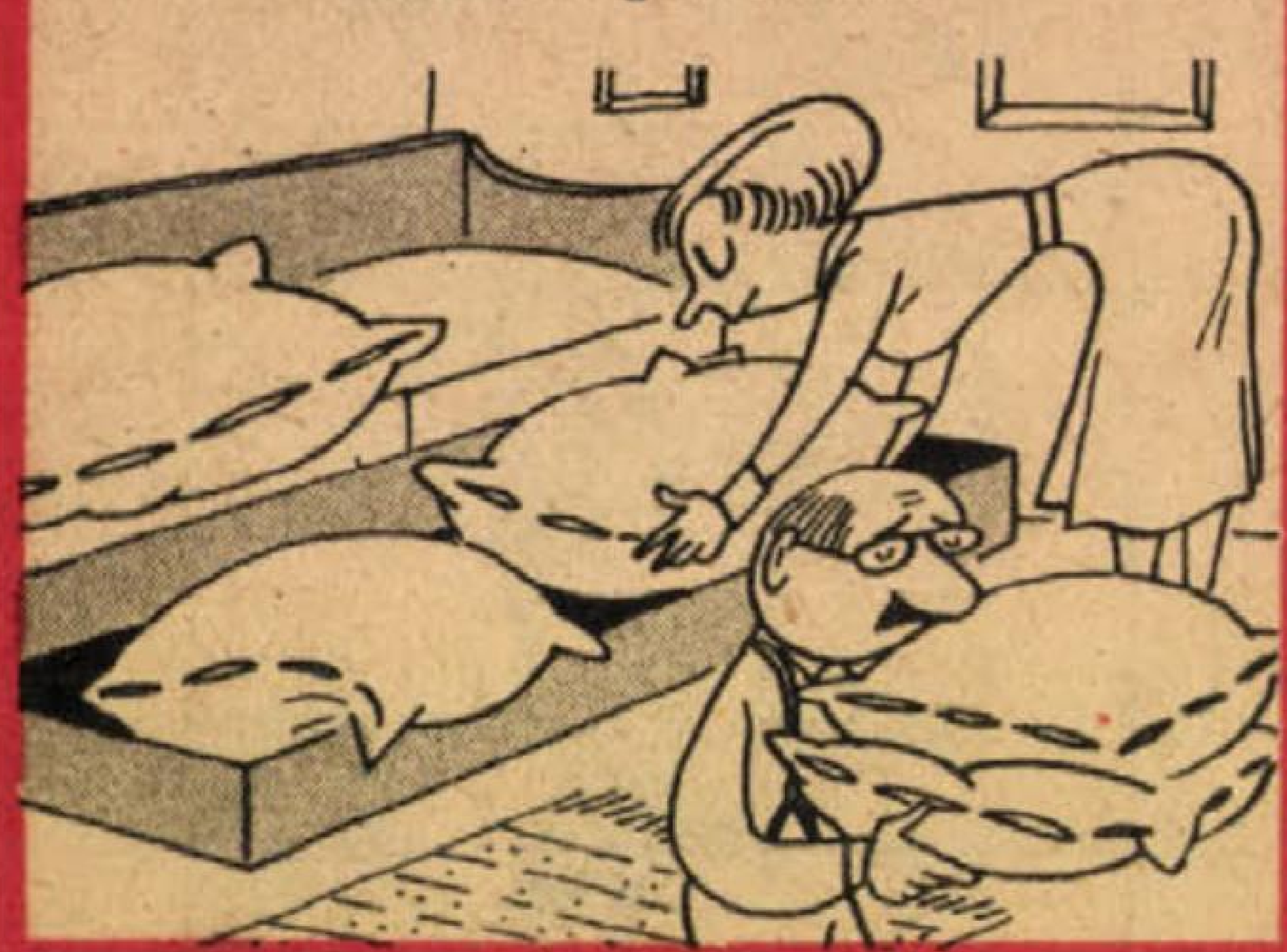

Fafaragások
a Margitszigetről

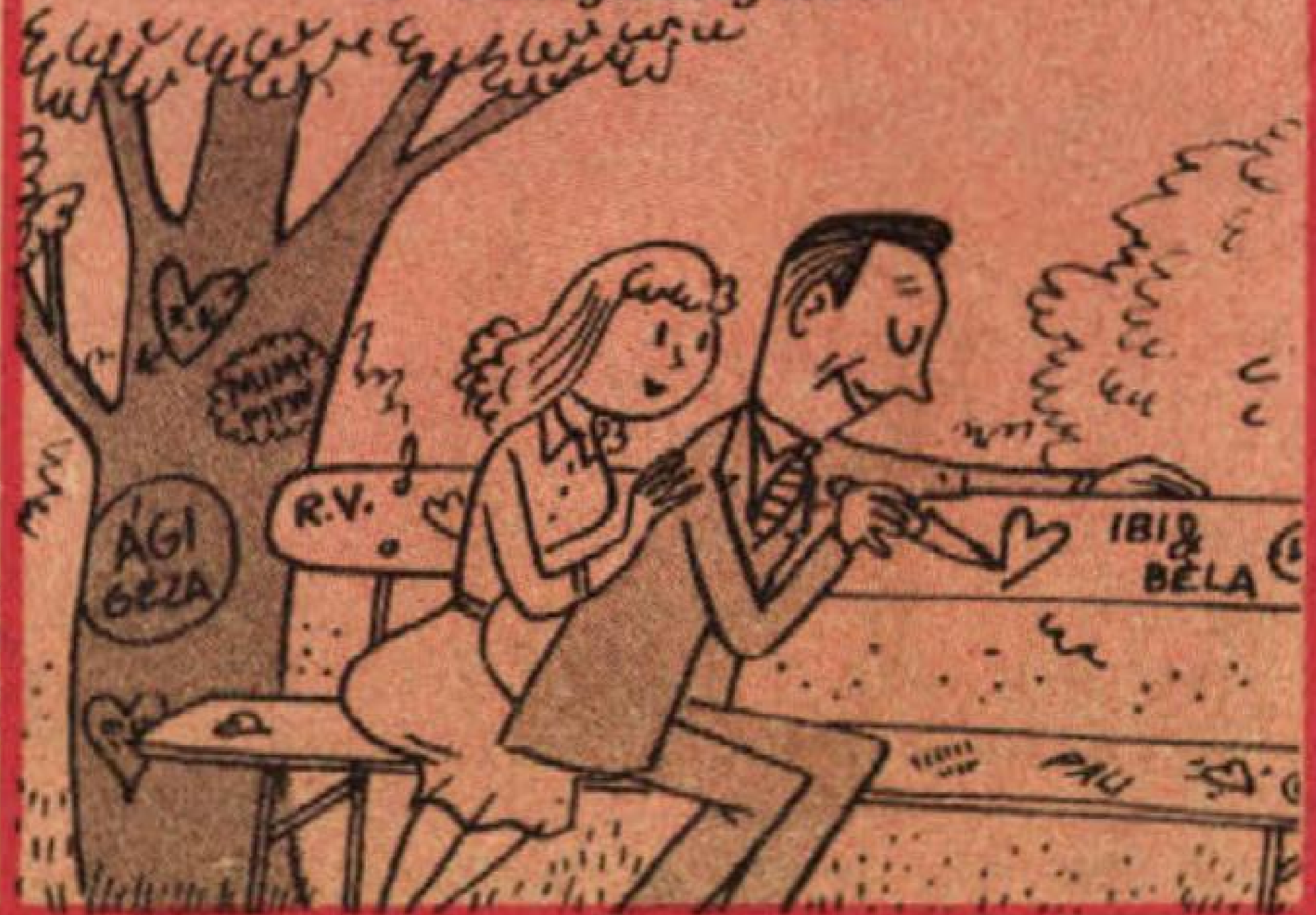
ÁGI GÉZA
R.V.
IBI & BÉLA
PALI

Tipikus népi település
az V. kerületből

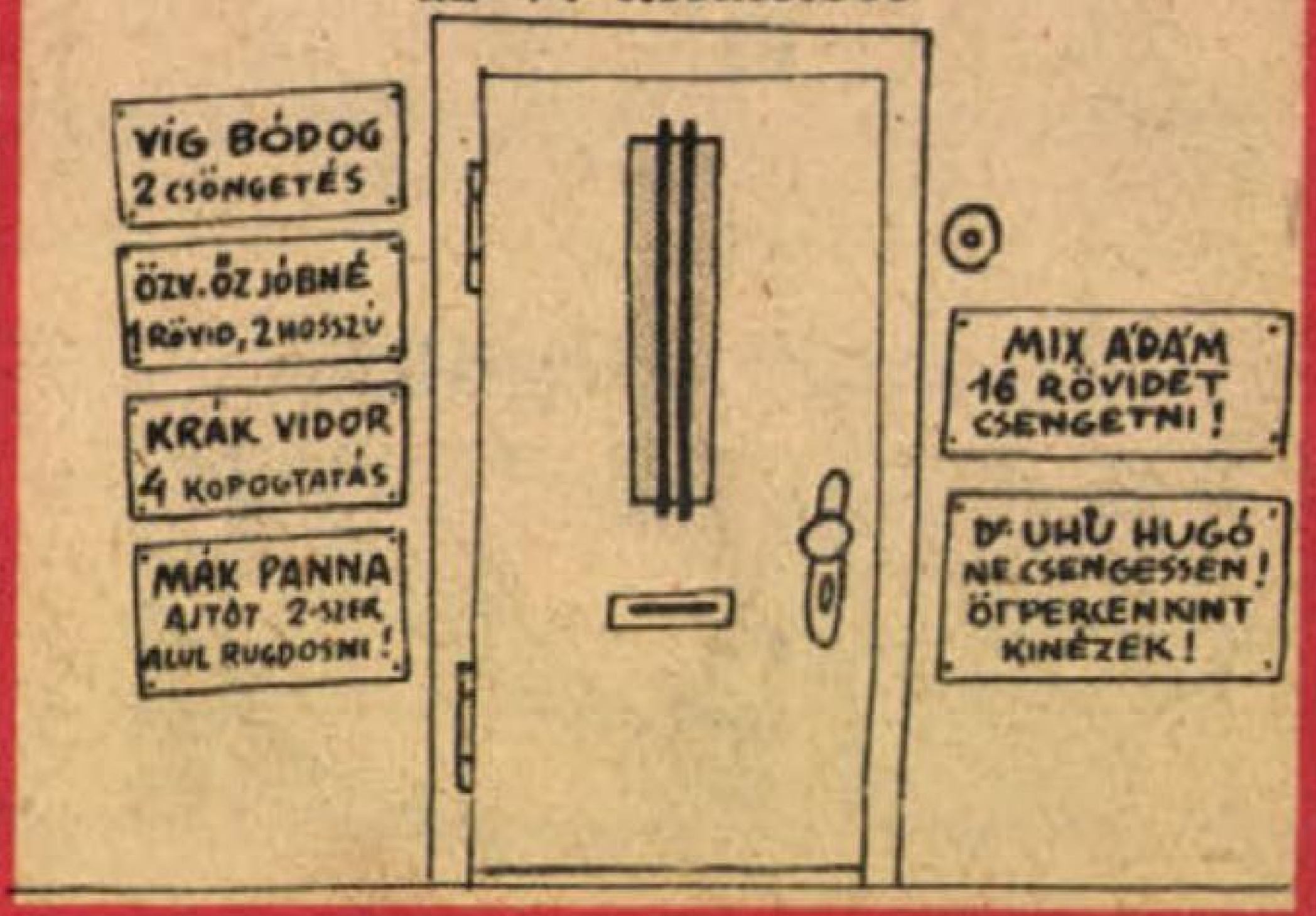
VÍG BÓDOG 2 CSÖNGETÉS
ÖZV. ŐZ JÓBNÉ 1 RÖVID, 2 HOSSZÚ
KRÁK VIDOR 4 KOPOGTATÁS
MÁK PANNA AJTÓT 2-SZER ALUL RUGDOSNI!
MIX ÁDÁM 16 RÖVIDET CSENGETNI!
Dr UHU HUGÓ NE CSENGESSEN! ÖTPERCENKINT KINÉZEK!

Tarhajárás
(Hóvégi népszokás vállalatoknál)

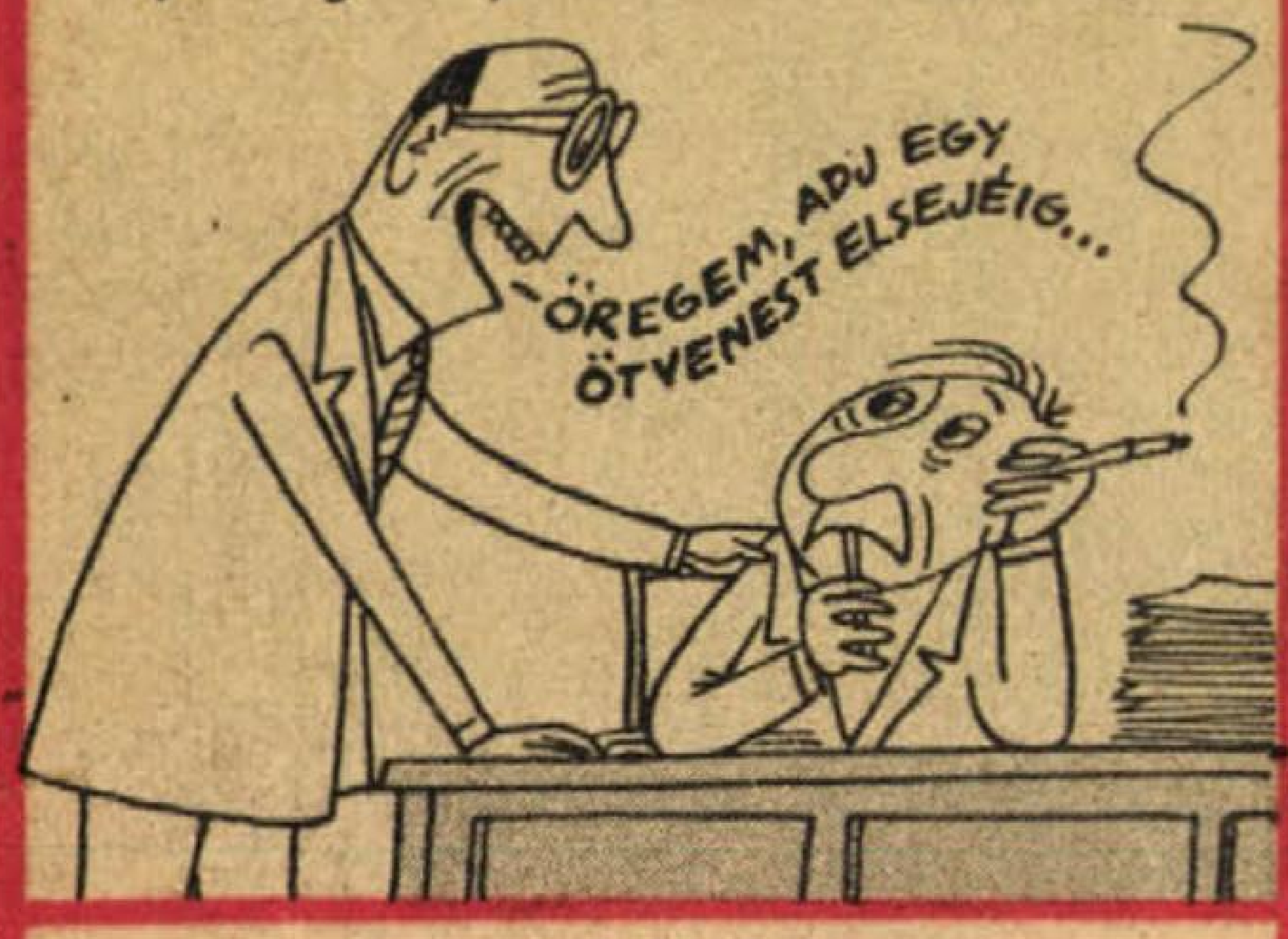
– ÖREGEM, ADJ EGY ÖTVENEST ELSEJÉIG...

Pingáló asszonyok

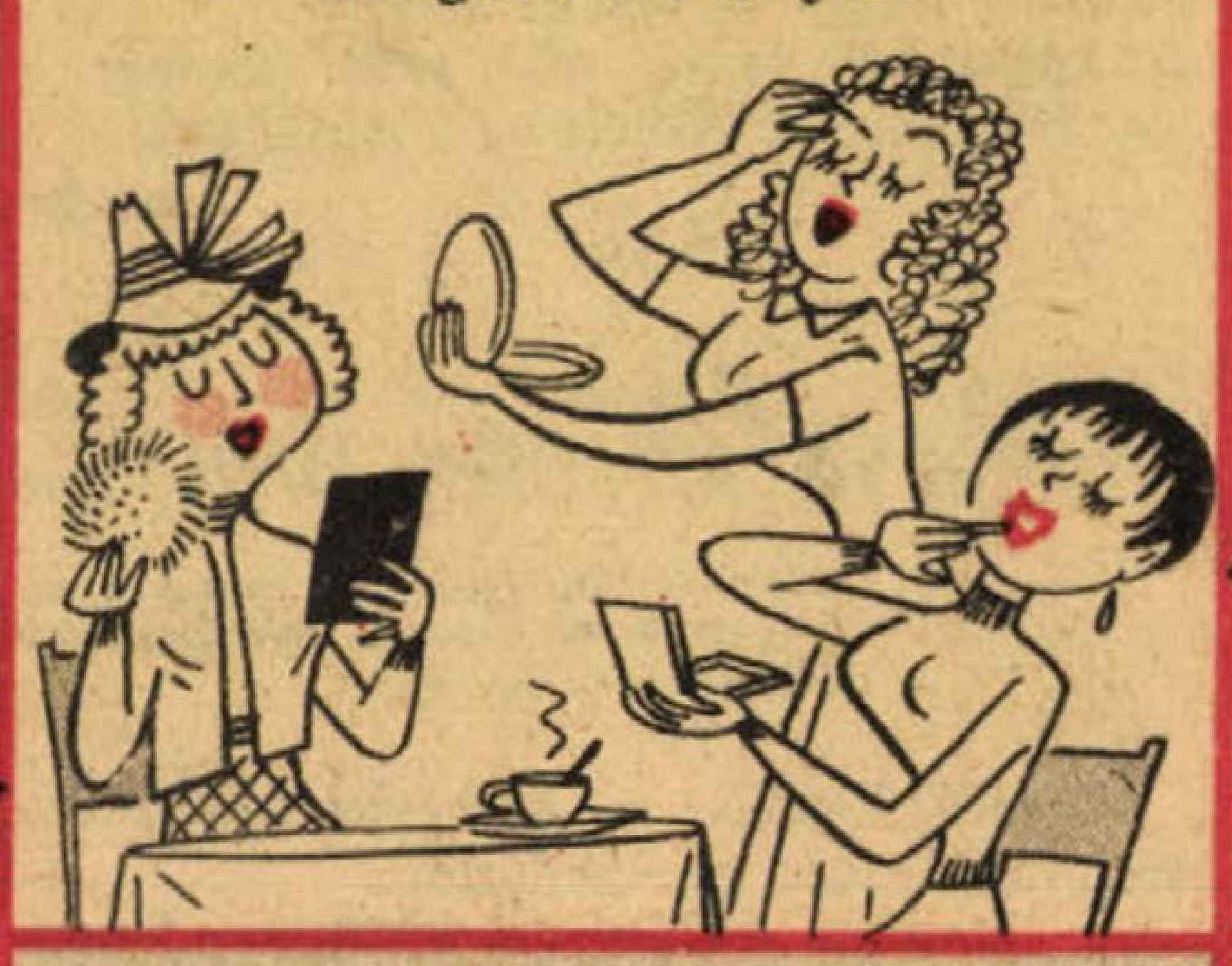

Füttyös keresztúti csalogató
(A rendőrség gyűjtése)

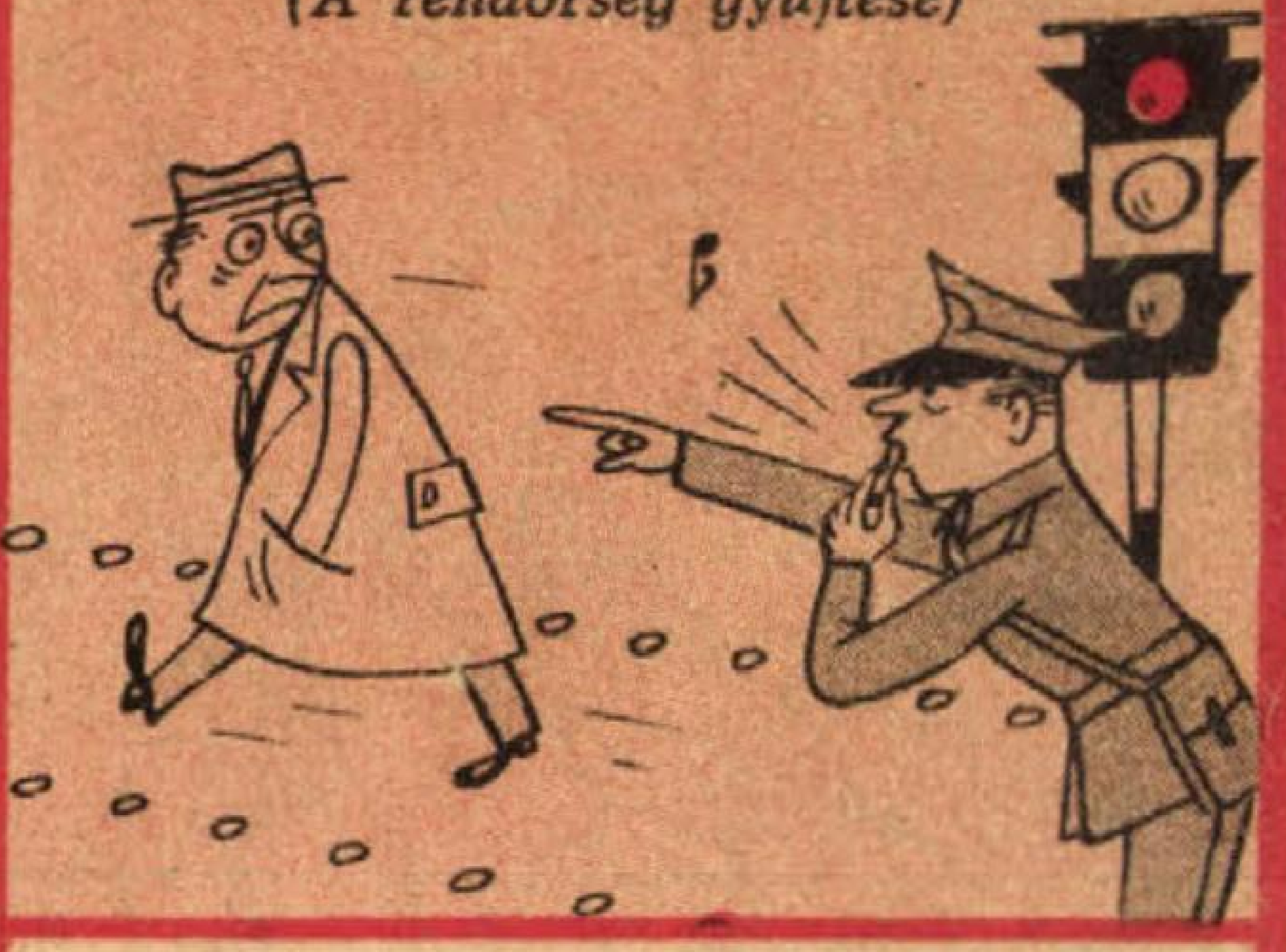

Ecseri lakodalmas
(Budapesti változat)

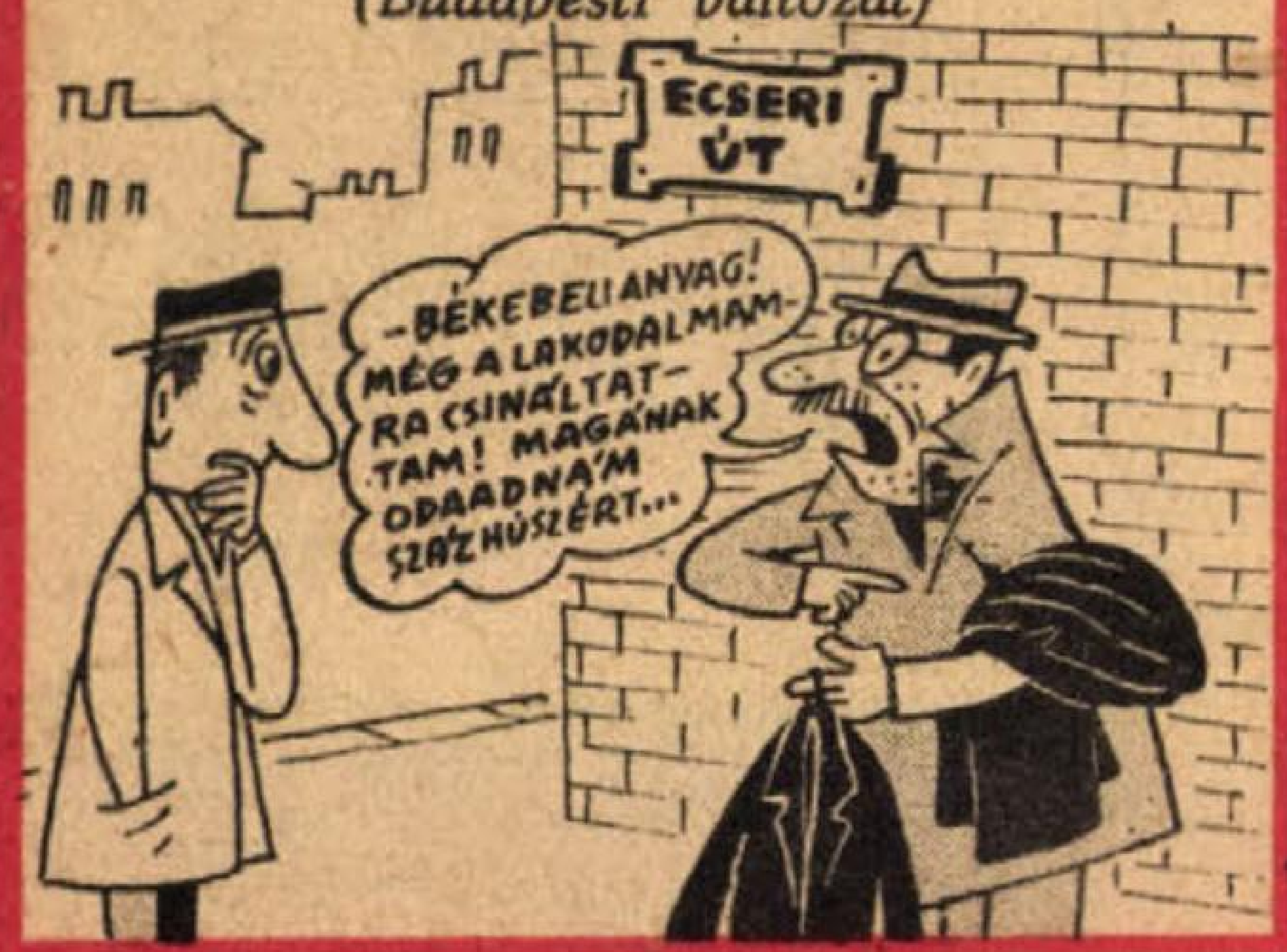
ECSERI ÚT
– BÉKEBELI ANYAG! MÉG A LAKODALMAMRA CSINÁLTATTAM! MAGÁNAK ODAADNÁM SZÁZHÚSZÉRT...

Fosztóka

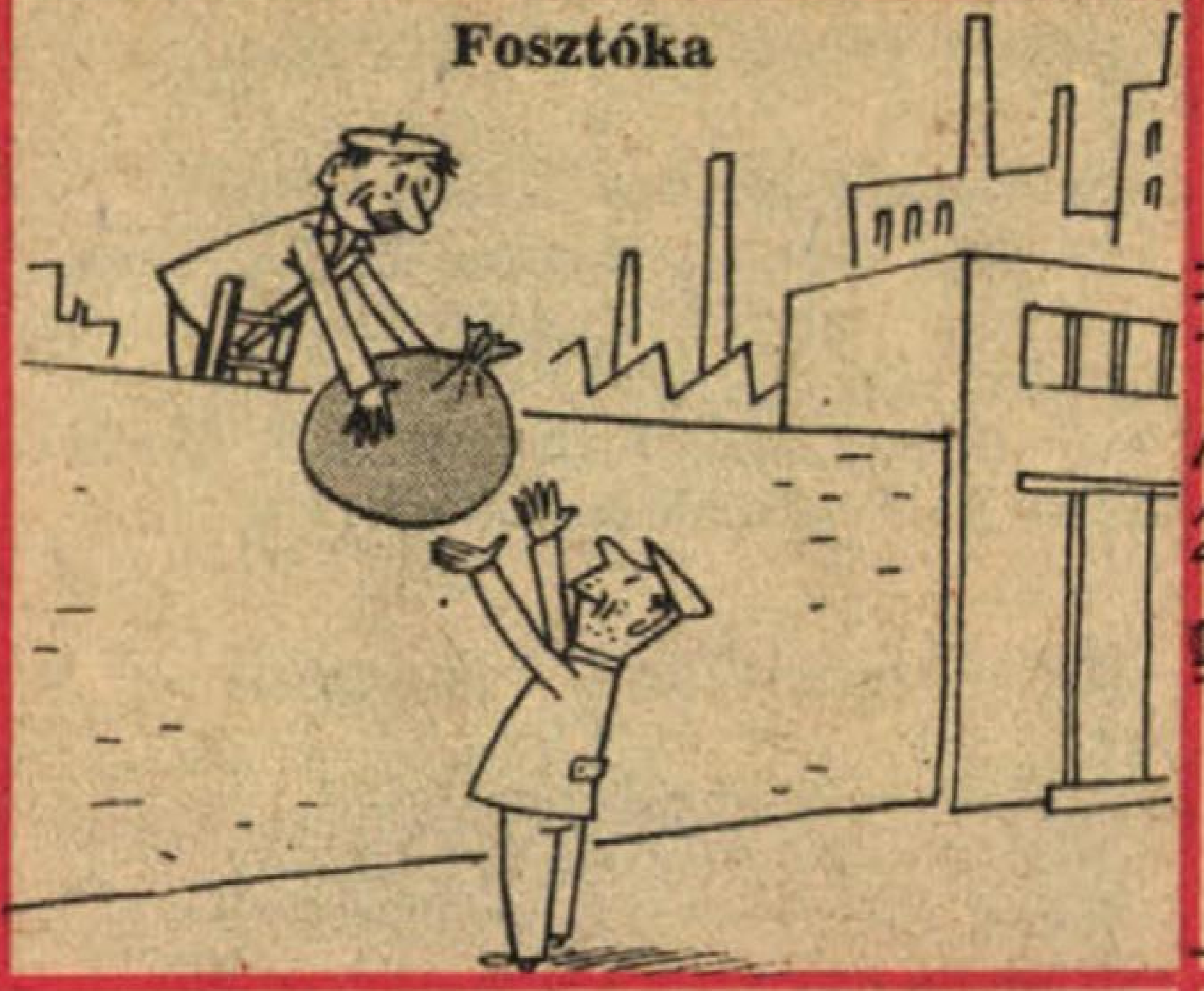

Kolompauer Feri bácsi
Híres mesélő ember a VII. kerületben

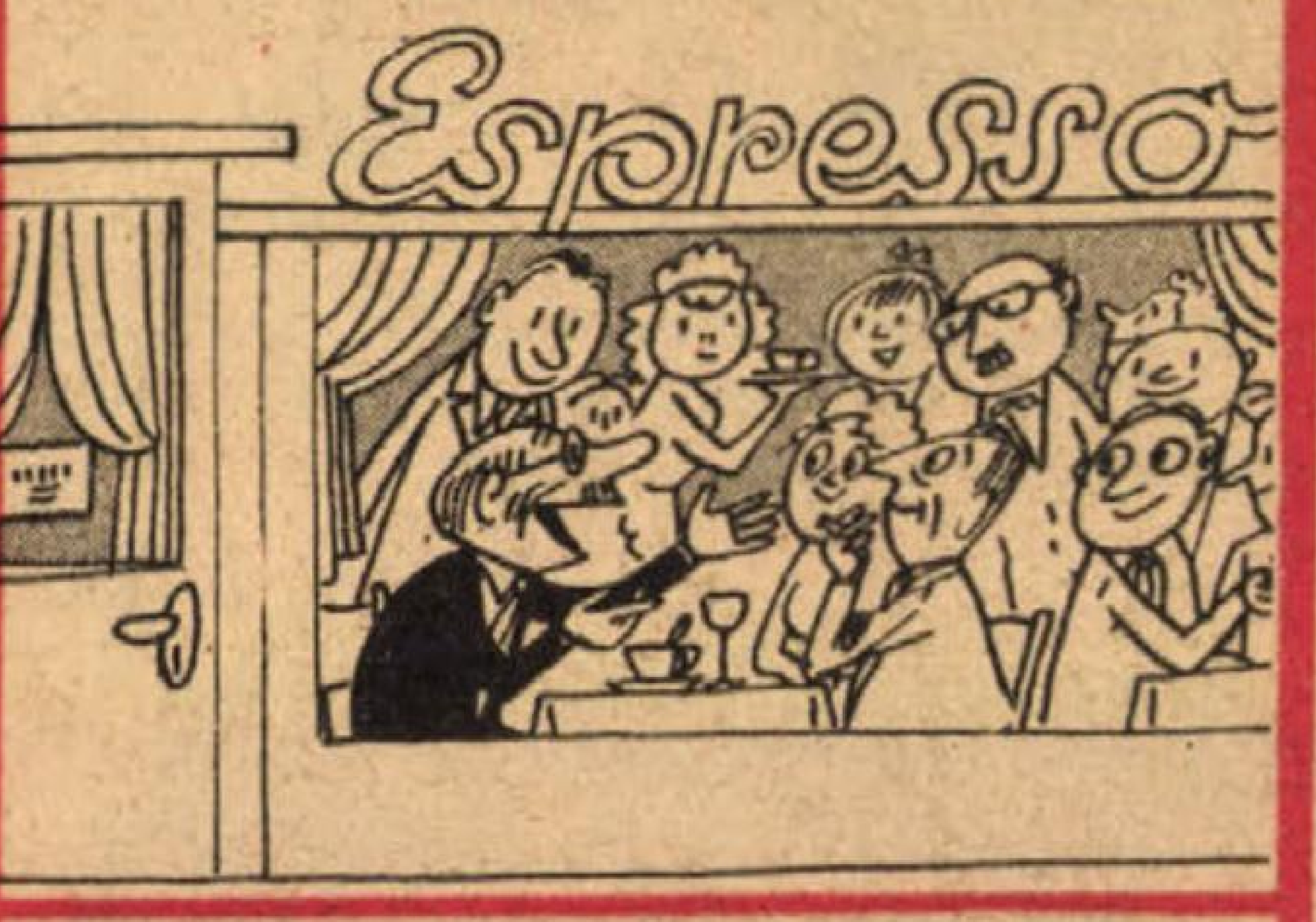

Éjjeli döbögős
(Avagy más néven: Tejbolt-szerenád)

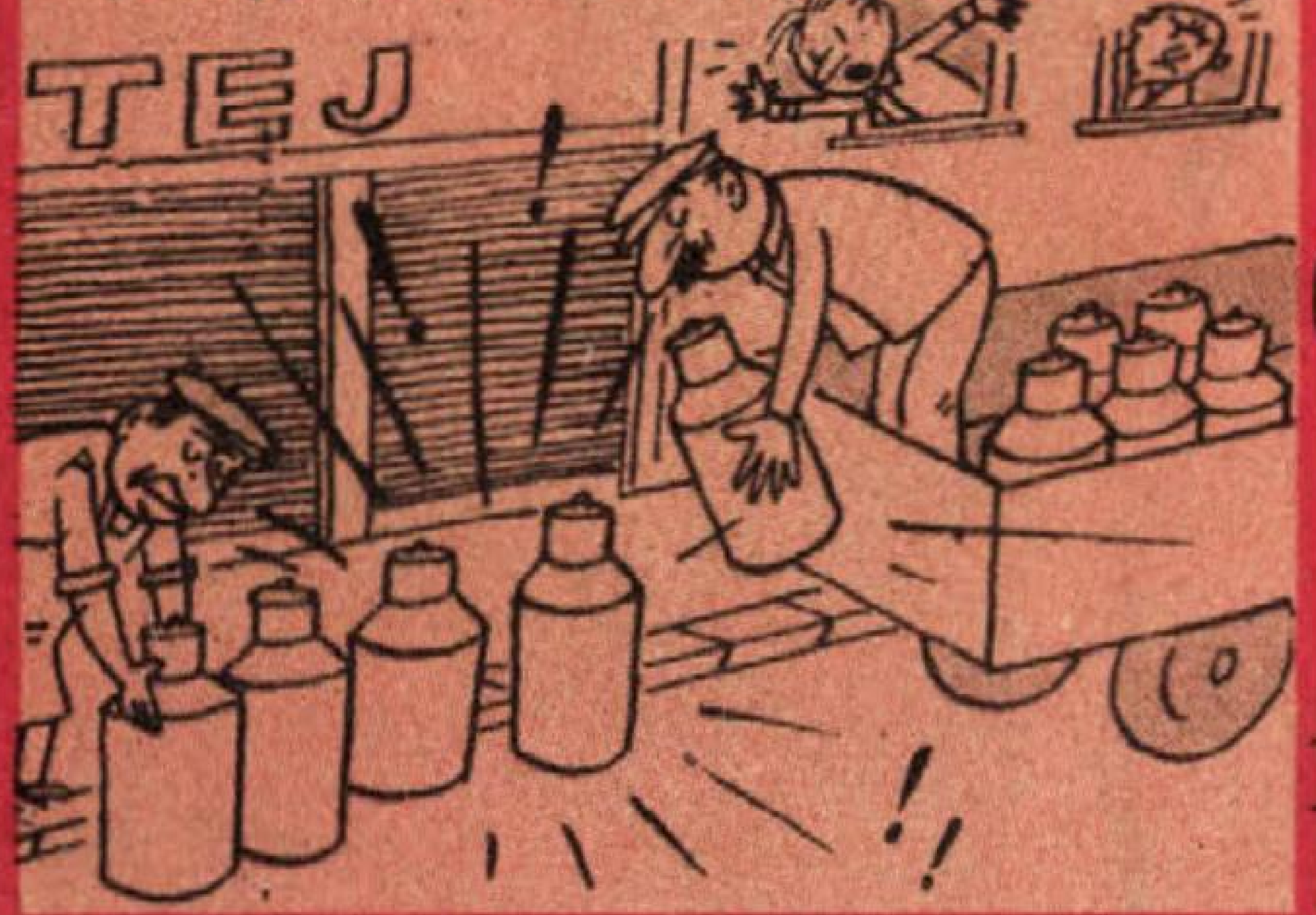

Vándor fazekasok
a Körútról

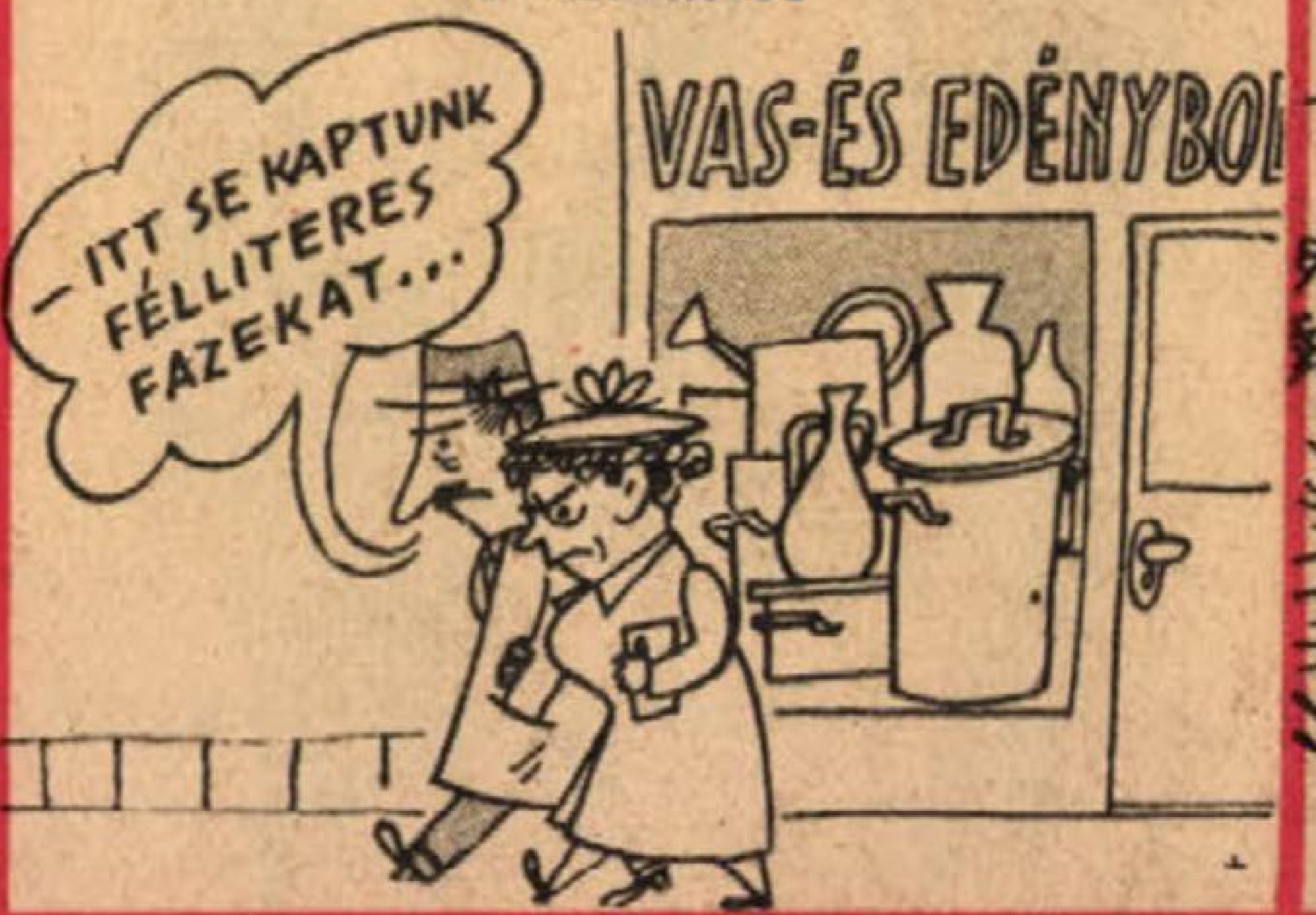
– ITT SE KAPTUNK FÉLLITERES FAZEKAT...
VAS-ÉS EDÉNYBOL

Legutóbbi húsvéti gyűjtésünk:
(Elmaradhatatlanabb, mint a húsvéti piros tojás)

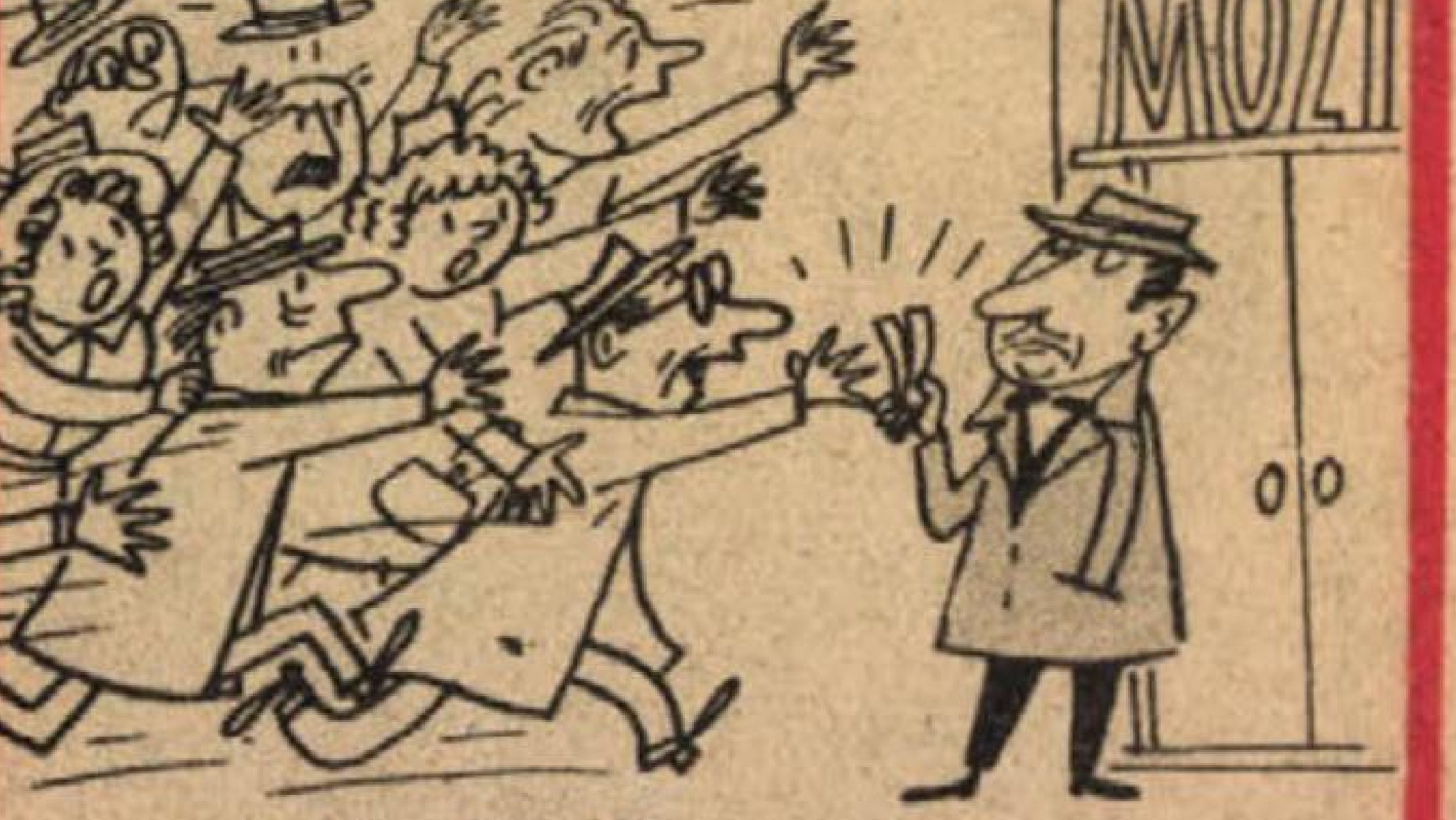

A húsvéti fekete mozijegy . . .

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca, 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.